MERCENAR

31 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD
Masacru la Chicago

Colecţia MERCENAR

31

Dick Stanford

MASACRU LA CHICAGO

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1999

CAPITOLUL I

Hunter ştia că în câteva secunde va declanşa războiul la Chicago. De două ore aşteptase faţa pe care acum o vedea în luneta puştii Weatherby; stătuse două ore lângă malul lacului Michigan. Văzuse multe feţe în lunetă, dar vrusese s-o aştepte pe aceasta. Pe vremuri, această faţă fusese frumoasă; acum ajunsese o mască – cu trăsăturile deformate de putere şi corupţie şi nişte ochi care contemplaseră deseori moartea: moartea altora. Acea faţă va face să izbucnească războiul.

Exterminatorul ezită o clipă. O stare ciudată puse stăpânire pe el. Timp de două zile observase şi reperase locul şi nu identificase nici un indiciu care ar fi putut să-i contracareze planul.

Vila mare era destul de izolată. Nimic nu-i indica prezenţa unei forţe defensive. Personalul acelei citadele a Mafiei părea puţin numeros şi foarte destins. Un mic grup de ucigaşi „paşnici”. Hunter nu remarcase decât patru oameni înarmaţi: unul dintre ei făcea de pază la poarta mare de la intrare, al doilea era pe post de portar, ceilalţi doi îi schimbau pe primii la ore fixe.

În interior erau un bucătar-şef, un barman, un chelner. Oaspeţii soseau însoţiţi, deci nu existau tot timpul fete. Vila avea două nivele. La primul etaj erau şase dormitoare, iar la parter se aflau bucătăria, sufrageria, salonul, sala de joc şi biblioteca. Aceasta din urmă probabil că servea şi ca sală de discuţii.

Hunter nu-şi putea explica starea ciudată. Alesese o zonă excelentă de tir, apartamentul personalului unei vile vecine care era închisă pentru iarnă. Vântul îi bătea din spate şi vederea spre ţintă era incredibil de bună. Poziţia aleasă îi oferea trei drumuri de retragere şi se găsea la mai puţin de trei sute de metri de vilă, prea departe pentru ca tirului său să i se poată riposta cu revolverul.

De ce avea acea stare? Poate că pur şi simplu din cauza spaimei. Sau poate din cauza unui sentiment instinctiv care... Ce? Hunter se stăpâni cu brutalitate. Gândurile sale nu duraseră decât o zecime de secundă şi faţa odioasă a ţintei sale se găsea în continuare în vizorul lunetei.

Tipul se afla lângă vehiculul din care coborâse, cu faţa întoarsă agresiv în vântul care bătea dinspre lac. Vorbea şoferului. Însoţitoarea lui – o blondă cu un mers legănat şi plin de

promisiuni – intrase deja în casă.

Puterea de mărire a lunetei deforma realitatea; faţa lui Aurielli era parcă suspendată în gol, neutră, detaşată de anturaj. Sosise momentul, în ciuda ezitării lui Hunter.

Suspină uşor în timp ce mângâia trăgaciul. Carabina tresări şi un bubuit de tunet se rostogoli peste suprafaţa lacului. Glonţul, un Magnum 460, ţâşni spre ţintă şi Hunter luptă împotriva reculului ca să observe rezultatul. Constată explozia de carne, de oase şi de sânge. Nu mai rămăsese nimic din capul lui Louis Aurielli, un locotenent important al uneia dintre Familiile din Chicago.

Încărcând imediat carabina Weatherby, Hunter ţinti următoarea victimă. Faţa uluită la culme a gărzii de corp a lui Aurielli, un anume Adonis Sallavecci, apăru o clipă în câmpul vizual al lunetei ucigaşe. Auzi sunetul primului glonţ în secunda în care al doilea în ciopârţea trăsăturile.

Hunter încărca din nou carabina, apăsă iarăşi pe trăgaci şi expedie al treilea glonţ. Cât ai clipi de trei ori din ochi, trei oameni se prăbuşiseră pe aleea principală a vilei.

Cadillac-ul lui Aurielli porni înainte, îndreptându-se spre poziţia lui Hunter. Carabina îl scoase din luptă cu un proiectil tras în roata stângă din faţă.

Hunter dădu la o parte luneta şi observă reacţiile duşmanului. Urmă un moment de ezitare, un reflex într-o lucarnă. O fereastră se întredeschise şi o siluetă se aplecă spre exterior ca să strige ceva omului care se afla lângă poarta de la intrare, indicându-i poziţia lui Hunter.

În acel moment, Hunter văzu un fulger într-o lucarnă vecină şi se lipi rapid de pământ, exact la timp ca să evite glonţul mare care făcu să explodeze geamul ferestrei sale. Alte două gloanţe urmară după primul şi o mulţime de aşchii căzură în încăperea de deasupra garajului.

Hunter înţelese atunci ceea ce voise să-i spună instinctul. Făcuse o recunoaştere greşită a obiectivului. Vila era o citadelă în plină activitate, ale cărei mijloace de apărare rămâneau invizibile pentru ochii cei mai indiscreţi. Clovnii de la Chicago nu aveau nimic hazliu – ripostaseră cu o rapiditate şi o precizie îngrijorătoare.

Răsunară detunăturile unor carabine mari, gloanţele lor lovind ferestrele apartamentului şi obligându-l pe Hunter să rămână la podea în timp ce mafioţii expuşi din parc aveau să-şi găsească un adăpost. Gloanţele mari loveau peretele cu zgomote înăbuşite

şi lugubre.

Hunter era obişnuit cu acest gen de manevră. Trăgeau în ferestrele lui ca să-l menţină la sol. Se strâmbă şi se târî până la uşa întredeschisă spre câmpul de tir. Culcat pe palier, Hunter trase de trei ori în Cadillac-ul nemişcat apoi reveni la vechea lui poziţie. Zâmbi satisfăcut când o ploaie de gloanţe se abătu asupra uşii. Ar fi avut nevoie de trei secunde… trei secunde ca să supravieţuiască. Văzu fulgerele celor două carabine de pe acoperiş şi, dedesubt, cele ale armelor din interiorul lucarnelor. Nu, ar fi avut nevoie de patru secunde.

Cu ochiul lipit de lunetă, Hunter parcurse culmea acoperişului. Apăru o ţintă, o faţă concentrată deasupra unei carabine semiautomate. Hunter apăsă pe trăgaci şi, fără să verifice tirul, căută o altă ţintă. Trase din nou apoi se concentră din nou asupra celor din lucarne.

Cele patru secunde vitale nu aveau să treacă. Inamicul îi înţelesese deja şiretlicul şi rectifica tirul. Faţă în faţă, Hunter contemplă umbra unei feţe şi văzu flama unei ţevi. Răsună un zgomot înăbuşit lângă obrazul lui când trase şi el, apoi viză a doua lucarnă. De data asta observă efectul glonţului şi văzu omul proiectat în fundul încăperii obscure. Reperă apoi celelalte trei ţinte de dinainte şi îşi dădu seama că prima fază a acestei înfruntări se sfârşise. Sângele cald îi curgea pe obraz. Se şterse, îşi smulse aşchia şi înţelese ce noroc avusese. Moartea trecuse foarte aproape de el.

Cu întârziere, Cadillac-ul luă foc brusc şi o explozie înăbuşită îl ridică de la pământ, trântindu-l apoi de-a latul aleii.

Oamenii din parc alergau la adăpostul copacilor strigând ordine. O clipă mai târziu, un tip solid traversă gardul viu care despărţea cele două parcuri. Era un bărbat foarte brunet, înarmat cu un pistol-mitralieră Thompson.

Hunter nu avu nevoie de lunetă ca să constate privirea plină de ură a acestui personaj sinistru. Se văzură în aceeaşi clipă. Omul vru să ridice pistolul-mitralieră. Hunter fu nevoit să se scoale ca să tragă în jos cu carabina. Trase, şi bubuitura armei grele acoperi clănţănitul scurt al pistolului-mitralieră.

Omul se aplecă pe spate şi se lipi o clipă de gardul viu, cu arma lipită de pieptul care se impregna de sânge. În spatele lui răsună o voce cuprinsă de panică:

— La toţi dracii! L-a împuşcat pe Blackie!

Hunter puse o medalie de trăgător de elită pe marginea ferestrei distruse şi apoi se îndreptă rapid spre uşă. Nu, tipii

aceia nu erau nişte glumeţi... în schimb, Exterminatorul făcea figură de caraghios aventurându-se într-un astfel de viespar.

Inamicul se afla în faţa lui şi ştia să riposteze. Hunter se întreba cum se va retrage? Îşi trecu cureaua carabinei peste umăr, ieşi pe uşă în pas alergător, sări peste balustradă şi ateriză pe pământul îngheţat, câţiva metri mai jos. Se rostogoli după şoc şi sări spre zidul clădirii.

Pistolul Beretta apăruse deja în mâna lui când dădu colţul garajului şi o luă la fugă spre gardul viu. Hunter învăţase că în prezenţa unor forţe superioare, trebuia să iei prin surprindere inamicul. Mafioţii se aşteptau să fugă, deci va trece la atac.

„Păi, nu e vorba de atac, îşi zise el. Mă retrag înainte!”

Atacul său surprinse într-adevăr trei mafioţi când se năpusti asupra lor prin gardul viu. Beretta trase de trei ori. Riposta fu scurtă şi ineficace – doi dintre cei doi oameni se prăbuşiră. Ultimul, un tânăr slab cu ochii înspăimântaţi, rămase nemişcat în faţa pistolului întins spre el, el având arma lăsată în jos. Mâna i se acoperea de sângele care îi curgea de la umăr. Îşi luă ochii de la Beretta ca să observe o clipă ochii lui Hunter, apoi îşi îndreptă privirea spre unul dintre cadavrele de la picioarele sale.

— Vrei să mori? îl întrebă cu răceală Hunter.

Celălalt scutură din cap şi arma îi alunecă dintre degete.

— Câţi sunteţi? întrebă Hunter.

— Nu mai sunt decât eu, murmură tânărul.

Ridică încă o dată ochii spre Hunter.

— Şi sunt deja rănit, conchise el cu o voce tristă.

— E ziua ta norocoasă, îl anunţă Hunter.

Aruncă o medalie la picioarele învinsului.

— Ia-o de jos! Dă-i asta lui Lavallo. Să-i spui că el e următorul pe listă.

Tânărul mafiot se aplecă ca să ia medalia cu mâna stângă. Se uită fix la acel obiect.

— Bănuiam eu. Eram sigur că eşti tu. Auzi, Hunter...

— Cară-te, îi ordonă Hunter cu o voce lugubră.

Tipul se grăbi să dispară, mulţumind probabil stelei sale norocoase.

Hunter trecu peste un cadavru şi se îndreptă spre garaj unde îl aştepta propriul său vehicul. Îşi zicea că Organizaţia nu putea să ignore o astfel de insultă.

Zarurile erau aruncate.

Avea să înceapă masacrul de la Chicago. Dar asta nu era totul. Blonda superbă pe care o văzuse intrând în vilă stătea lângă

maşina Ferrari, gâfâind şi cu părul răvăşit. Nu mai avea vizonul pe ea; o pierdere jenantă, căci era aproape goală. Hunter se întreba dacă tremura de frig sau de frică, dar nu-i păsa. Avea să înceapă ceva.

CAPITOLUL II

— Sunt de partea ta, nu a lor. Ia-mă cu tine, te implor!

Prin lunetă i se păruse frumoasă, dar realitatea depăşea cu mult acea imagine, iar Hunter avu ocazia să-şi dea seama privind-o pe când dădea ocol maşinii. Era foarte înaltă – aproape un metru şi optzeci – dar perfect proporţionată, rotunjimile corpului ei evocând pe cele ale unei balerine.

În schimb, hainele ei n-ar fi fost deloc apreciate la Operă. Costumul era format dintr-o blană roşcată. Partea de jos abia dacă-i ascundea sexul pe când partea de sus nu ascundea nimic din sânii opulenţi. Mai avea o coadă lungă de cal de păr des care îi cădea până la genunchi şi capul unei vulpi cu o privire îndrăzneaţă pictat între sâni.

Cu excepţia părului, tot costumul ar fi încăput în mâna lui Hunter. În picioare avea doar nişte mocasini uşori, deşi temperatura de-afară trebuie să fi fost cam de minus cincisprezece grade. Iar vântul dinspre larg bătea cu o tenacitate usturătoare.

Evident, nu era cazul să abandoneze o fiinţă omenească pe malurile lacului Michigan, mai ales îmbrăcată atât de sumar. În plus, tânăra femeie tremura şi respiraţia îi devenise sacadată. Pielea începuse să i se albăstrească.

Fără să-i adreseze vreun cuvânt, Hunter puse carabina în portbagaj întrebându-se ce atitudine să ia. În cele din urmă, şi cu regret, îi făcu semn să urce în maşină. Tânăra femeie se prăbuşi pe scaunul din faţă mulţumindu-i printre gemete.

Hunter urcă lângă ea şi luă haina lui din spate ca să o învelească. Ea se ghemui sub haină îndoindu-şi picioarele lungi. Apoi începu să tremure cu violenţă, pradă unei crize tăcute de nervi.

Încă mai tremura când maşina porni din loc, deplasându-se fără grabă la sud pe Lake Shore Drive. Hunter nu se mai grăbea. Desfăcu capacul unui mic termos şi îi turnă însoţitoarei sale o ceaşcă de cafea fierbinte. Ea îi aruncă o privire recunoscătoare şi începu să se calmeze. După ce-şi termină de băut cafeaua, Hunter aprinse o ţigară şi i-o întinse.

— S-ar părea că te simţi mai bine, zise el.

— Da, mu-mulţumesc. Mă-mă simt mai bine.

Cu farurile aprinse, o maşină de patrulare trecu pe lângă ei în

mare viteză strecurându-se printre maşinile care nu se grăbeau. Hunter bănuia unde se duce. Alte două maşini de poliţie trecură în viteză pe lângă el. Fata stătea ghemuită sub haina groasă şi trăgea cu sete din ţigară, dar văzuse şi ea maşinile poliţiei. Îşi schimbă uşor poziţia.

— Îţi mulţumesc că m-ai scos de-acolo.

Hunter mormăi ceva şi porni căldura.

— Te-ai tras înapoi ca să sari mai bine.

— Cum?

— Totuşi asta ai făcut. Taxiul ăsta e periculos.

Ea îl privi cu ochii ei mari şi limpezi şi încercă să zâmbească.

— Ştiu. Eşti Bob Hunter, nu-i aşa?

— Pune-ţi picioarele lângă calorifer, mormăi el.

Ea se supuse şi aranjă diferit haina ca să capteze mai bine căldura. Apoi se uită la el. După un moment îi zise:

— Sunt o Vulpe.

Hunter o privi îndelung. Probabil că nu avea mai mult de douăzeci şi trei-douăzeci şi patru de ani. Ochii ei mari şi albaştri erau plini de lumină. În alte împrejurări, ar fi fost o fată veselă şi zâmbitoare. Poate că era sinceră şi bună. Ea îi răspunse cu o privire sinceră şi curioasă. Hunter schiţă un zâmbet.

— Da, am remarcat.

Hunter recunoscuse într-adevăr celebra deghizare. Vulpile erau cunoscute în toată lumea; ele reprezentau senzualitatea şi dorinţa; ele ocupau pagina centrală a ziarului masculin *Vulpea* şi făceau pe gazdele în cluburile private ale ziarului, numite Vizuini. Erau simbolul unei afaceri gigantice hărăzite diferitelor apetituri virile. A deveni o Vulpe fiind cover-girl sau tânără actriţă constituia un mijloc sigur ca să fii remarcată undeva foarte sus. Hunter şi câteva mii de foşti combatanţi din Vietnam cunoşteau bine Vulpile deoarece le observaseră îndelung, afişate pe toţi pereţii barăcilor din sud-estul asiatic.

Ea se aplecă să stingă ţigara. Haina îi căzu de pe umeri. Suspină şi lăsă haina acolo unde era. Începea să se facă cald în maşina Ferrari. Împături cu grijă haina şi o puse la loc pe bancheta din spate. Apoi se întoarse din nou spre Hunter îndoind un picior sub ea. Hunter privi acea întindere lungă de piele netedă, apoi se uită din nou la drum.

— Te uiţi dar nu pui mâna, zise ea reluând fraza celebră a unui vechi comic de vodevil. Asta e regula în Vizuini. O aţâţare suplimentară pentru membri.

— Şi cum sună regulile pentru gagicile Mafiei? întrebă cu

blândeţe Hunter.

Ea îi aruncă o privire uşor încruntată dar vocea îi rămăsese calmă.

— Poţi să mă crezi sau nu, dar era prima dată când mă duceam acolo. Ştiam evident cine era domnul Aurielli, dar trebuie să înţelegi... Aici există aproape o distincţie socială. Nu-l cunoşteam cu adevărat, l-am cunoscut abia în această după-amiază.

Hunter urmărea panourile rutiere, încercând să se reorienteze.

— OK, zise el cu o voce distrată.

— Eram ca reprezentare, explică ea. Asta face parte din contractul nostru. Uneori trebuie să lucrăm în exterior. Nu... ăăă, nu cum ai putea să crezi.

— Ah!

— Relaţiile cu publicul. Vulpile sunt deseori prezente la o serată privată. Este o bună publicitate, cel puţin aşa se spune. Ne facem mai bine cunoscute.

Aruncă o privire ironică asupra costumului.

— Dacă asta e posibil.

— OK.

— Vrei să continui sau nu?

— Te ascult, răspunse Hunter care încerca să se orienteze pe o hartă a oraşului.

— Domnul Aurielli face – făcea – parte dintre membrii Vizuinii de la Chicago. Nu poţi să crezi că mă vedeam cu el aşa dacă ar fi fost vorba de amiciţie, nu? Chiar în plină după-amiază! Mă aflam acolo ca să-mi exercit meseria. Domnul Aurielli mi-a spus că va fi o şedinţă de afaceri. Dar n-am văzut acolo nici un alt om de afaceri şi începusem să mă îndoiesc de postura mea în momentul în care au început împuşcăturile. Un bărbat, barmanul mi se pare, tocmai îmi luase mantoul şi se ducea să-l pună în cuier. Când a auzit prima împuşcătură, barmanul a dat fuga în partea din spate a vilei. M-am apropiat de fereastră şi în acel moment împuşcăturile răsunau din toate părţile. L-am văzut pe domnul Aurielli şi pe alţi doi bărbaţi lungiţi pe alee. M-a cuprins panica. Am ieşit afară... Am văzut că oamenii de la etaj trăgeau în casa vecină. Am auzit strigându-se ceva despre Hunter... şi am luat-o la fugă. Apoi maşina a luat foc şi a făcut explozie. Nu ştiu de ce-am alergat spre tine. Cred că am ştiut instinctiv unde trebuia să merg.

Hunter aruncă o privire rapidă şi remarcă zâmbetul plin de ironie de pe buzele ei.

— Sunt o romantică dublată de o prudentă ingenuă, zise ea. Înţelesesem că mă aflam singură cu… cu acel personaj îngrozitor într-un fel de ascunzătoare. Eram deja cuprinsă de panică. Cred că am avut impresia că prinţul din poveste a venit să mă salveze. Mi-am pierdut capul şi am galopat până la prinţ.

— Care nu e deloc prinţ, zise cu ironie Hunter.

— M-ai luat totuşi pe calul tău alb, replică ea cu blândeţe.

— Care s-ar fi putut foarte bine transforma în sicriu alb.

— Cred totuşi că ştiam ce făceam, murmură ea. Noi, fetele de la Vizuină vorbeam de tine seara trecută. A fost la televizor o emisiune în direct de la New York şi am început să vorbim despre… bătăliile tale. Cineva a spus că nu vei veni aici. Oamenii de aici sunt puţin cam deranjaţi, cu siguranţă că ţi-ai dat seama. Ai zice că sunt mândri că Chicago e capitala crimei organizate. În fine, presupun că asta aveam în minte când l-am auzit pe cel de pe acoperiş strigându-ţi numele. Aşa că am luat-o la goană. Dar n-am fost sigură de nimic până când nu te-am văzut apropiindu-te de maşină în salopeta asta neagră. Exterminatorul a venit în cele din urmă la Chicago.

— S-ar părea că exact la timp, zise Hunter.

— Mărturisesc că la asta m-am gândit şi eu. E o chestie teribil de egocentrică, ştiu. Cu toate astea, mi-ai salvat viaţa acolo.

— Nu, nu chiar.

— Cum?

— Auzi, te cred, zise Hunter. Aş putea şi să nu te cred, dar sunt obligat să joc cu tine şi tu cu mine. Acum gândeşte-te bine şi răspunde-mi. Câte persoane ştiau că te vei duce în casa aia cu Aurielli?

Ea făcu ochii mari.

— O mulţime! Mă aflam acolo pentru reprezentanţă. Ţi-am explicat. M-am dus acolo…

— OK. Dar pune-te în locul Mafiei. Îşi vor da seama că lipseşte o anumită fată. Se vor întreba ce i s-a întâmplat şi dacă nu se poate face vreo asociere cu Hunter. Tipii ăştia nu ratează nici una. Sunt la fel de tari ca cei mai buni poliţişti când examinează faptele. Îşi cunosc meseria şi n-o practică deloc cu blândeţe. Mai devreme sau mai târziu îşi vor pune întrebări despre o anume Vulpe. Dacă le trece prin minte o fracţiune de secundă că fata respectivă a ajutat la organizarea masacrului de-acolo, zilele ei sunt numărate. Începi să înţelegi?

Înţelegea prea bine. Faţada ei sofisticată cedă.

— Aha, pentru asta mi-ai spus: te-ai tras înapoi ca să sari mai

bine!

— Exact.

— Dar ce voi face acum? zise ea cu o voce slabă. Să mă întorc acolo?

Hunter scutură din cap.

— E prea târziu. Poliţiştii sunt deja acolo. Nu, trebuie să mergi mai departe. Trebuie să-ţi stabilim o poveste. Ai intrat în panică şi ai luat-o la fugă. Un tip te-a luat cu maşina şi te-ai întors în oraş. Ai…

Ea îl privi cu disperare.

— Ce-i?

— Nu merge, zise el cu o voce plină de amărăciune. M-au văzut. I-am văzut uitându-se la mine de la fereastra bucătăriei. Nu se putea să nu ştie unde mă duceam.

— La naiba!

— Poate că m-ai putea lăsa în faţa unui comisariat, îi sugeră ea cu timiditate. Voi cere adăpost.

— Asta nu va însemna nimic, zise Hunter dând din cap. Nimic dacă tipii ăştia sunt pe urmele tale.

— Atunci du-mă acasă, replică ea cu încăpăţânare. Trăiesc la Elmhurst. Voi telefona la club, le voi spune ce s-a întâmplat şi voi face în aşa fel ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă gangsterii vin la mine, le voi spune adevărul şi n-au decât să se ducă la naiba dacă n-o să le placă.

Oricum, asta nu-i plăcea deloc lui Hunter. Se încruntase.

— La dracu şi la toţi dracii!

Îşi aminti de o fată la fel de drăguţă, la fel de inocentă, torturată cu cruzime şi abandonată la morga din New York. Se gândea la o actriţă franceză fabuloasă şi minunată care dorise să-i ofere Cerul şi nu se alese decât cu o parte din Iad. Îşi amintea de o exilată cubaneză curajoasă care îşi dăduse sângele la Miami şi care murise cu un aparat de sudură între sâni. Vedea defilând fantomele tuturor femeilor care se apropiaseră mai mult de el.

Se uită cu tristeţe la acea viitoare candidată.

— Fie că-ţi place sau nu, micuţo, acum faci parte din universul meu.

Era exact lucrul de care avea nevoie ca să-şi complice viaţa. Un aliat lipsit de apărare. Răsuci volanul şi ieşi de pe Lake Shore Drive şi intră pe un drum est-vest. Găsise direcţia.

Aceste împrejurări neaşteptate impuneau diferite modificări ale planului său de război.

CAPITOLUL III

— Pe toţi dracii, Pete, unde-ai fost? Te caut peste tot!

Regele remorcherelor, Pietro D. (Pete the Hauler) Lavallo se uită la „vicepreşedintele” lui cu o privire superioară şi uşor dispreţuitoare.

— În timp ce tu mă căutai, eu făceam treaba.

Se îndreptă spre biroul mare şi se trânti greoi în fotoliul directorial.

— Haide, spune tot, Rudy. Care e problema ta?

Rudy Palmer (născut Colombo Palmieri) se legănă stingherit de pe un picior pe altul în faţa biroului patronului său, cu ochii ţintă la peretele din spatele acestuia.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Pete. Am veşti proaste.

— Păi, spune, Rudy. O să văd eu…

— Louis Aurielli e mort.

— Ai zis *mort!*

— Mda. E mort, Pete.

Ochii lui Pete the Hauler se tulburară şi încercă să asimileze vestea. Totuşi nu-i venea să creadă.

— La dracu, i-am spus! I-am spus eu că durerile alea însemnau ceva. Deci a murit?

Pocni din degete.

— Aşa?

— Nu! exclamă Palmer. Nu aşa! Cineva i-a zburat creierii la Lakeside. Lui şi la vreo doisprezece oameni de-ai lui. City Jim a zis că era plin de cadavre peste tot. Toate pline de gloanţe.

Lavallo împinse fotoliul şi se ridică. Deschise fără grabă un sertar şi scoase din el un pistol automat imens de calibru 45 căruia îi verifică încărcătorul înainte de a-l pune pe birou. Se apropie de fereastră şi se uită la depozitele care înconjurau clădirea modernă a administraţiei. Când vorbi, vocea lui abia dacă se mai auzi:

— Ce amestec are City Jim în povestea asta?

— Jumătate din prefectura de la Chicago e la Lakeside. Ăsta e amestecul lui. Mi-a zis să-ţi spun…

— Chiar el? zise Lavallo întorcându-se brusc. Vrei să spui că a telefonat personal?

— Da, chiar el. Lasă-mă să-ţi povestesc, Pete.

Palmer aprinse o ţigară, trase un fum apoi începu să explice

cu repeziciune.

— Îţi aminteşti de un tip de la vilă pe care-l cheamă Johnny Vegas? Unul înalt şi slab care face şmecherii cu cărţile?

— Spune! răcni Lavallo. Ce s-a întâmplat acolo?

— Acest Johnny Vegas e singurul supravieţuitor. Spune că a fost Hunter. S-a pomenit faţă-n faţă cu ticălosul şi…

Lavallo apucă o scrumieră grea şi o aruncă cu furie în peretele din faţa lui. Scrumiera se sparse cu violenţă şi mişcă din loc o placă de bronz.

— Calmează-te, Pete! strigă Palmer. Ascultă ce-am să-ţi spun!

— Bine, bine, ascult.

Lavallo luă apoi pistolul şi-l puse la centură.

— Te ascult! Haide, haide!

— Johnny Vegas a zis că Hunter voia să-ţi transmită un mesaj. De-asta City Jim a telefonat personal. A zis că ar trebui să te cari rapid. Hunter a lăsat una dintre medaliile lui, ştii, cartea lui de vizită. I-a spus lui Johnny să ţi-o dea pentru că tu eşti următorul pe lista lui.

Lavallo clipi nervos.

— Idiotul ăla! mormăi el. Cu ce drept îmi dă el mie… drept cine se crede?

— Cine? City Jim? El nu vrea decât să…

— Nu, tâmpitule! răcni Lavallo. Găozarul ăla! Unde se crede? Tot la New York? Nu ştie că aici, la Chicago, nu poate să facă chestii de-astea?

— Mi-e teamă că a şi făcut deja, Pete, răspunse Palmer. Tipul ăsta e nebun, ştii prea bine asta. Nu poţi să prevezi ce-au de gând să facă nebunii. Şi probabil că e drogat ca lumea; aşa sunt toţi tipii ăştia care au fost în Vietnam. Şi-l administrează de trei patru ori pe zi şi-şi pierd capul. Cred c-ar trebui…

— Oh, lasă gura! bombăni Lavallo. Trebuie să mă gândesc. La dracu, încă nu m-am obişnuit cu gândul morţii lui Lou! Lasă-mă să mă gândesc.

— Mai întâi trebuie să-ţi spun o chestie. Am pus să fie căutaţi Nicko şi Eddie. Le-am spus să adune un grup de băieţi ca să te escorteze până acasă la tine. Nu vreau să rişti nimic cu ţăcănitul ăsta prin preajmă.

— Mda… bine… OK.

Lavallo se uita la fereastră dar nu vedea nimic.

— Dacă City Jim mai sună, să-i mulţumeşti. Îi sunt recunoscător că şi-a dat personal osteneala.

Palmer se duse până la uşă, se opri şi se întoarse ca să-şi

examineze patronul.

— Louis avea o gagică cu el când a fost împuşcat, îi spuse el cu un glas domol.

— Asta nu mă miră.

— Tipa a dispărut. Bucătarul spune c-a văzut-o alergând spre Hunter. A spus că ştia exact încotro fugea.

Bărbia lui Lavallo tremura uşor.

— I-am spus lui Lou că până la urmă gagicile astea o să-l bage-n groapă, zise el. Un bărbat de cincizeci de ani nu trebuie să se comporte ca un play-boy de douăzeci şi cinci. I-am spus că durerile alea însemnau ceva.

— Dar treaba e că…

— Cunosc faptele! răcni Lavallo.

— În orice caz, voi ordona unei echipe să cerceteze ce s-a întâmplat.

— Fă asta, Rudy. Şi spune-le să mi-o aducă pe paţachina aia. Vreau să vorbesc personal cu ea.

— Eram sigur c-o să vrei asta, zise Palmer părăsind biroul.

Închise uşor uşa între birourile lor alăturate.

Mângâind distrat pistolul, Lavallo se uita la fereastră cu o privire oarbă. Şocul, furia, frica şi uimirea se citeau toate pe faţa lui. Dar şi tristeţea, căci Louis Aurielli fusese un prieten, un camarad de ani de zile. Împreună urcaseră treptele ierarhiei în cadrul Familiei şi ajunseseră pe culmile gloriei. Acţionaseră şi supravegheaseră pe alţii acţionând şi acum Lavallo se simţea singur, expus, gol. Şi de ce? Pentru că un imbecil de sergent voia să se răzbune pe ei. Louis Aurielli nici măcar nu-l cunoscuse pe acest sergent. Nici Lavallo nu-l cunoştea. Ce-aveau de împărţit?

Fusese măcelul ăla de la Miami Beach, da. Unii oameni de la Chicago rămăseseră acolo pe vecie, dar Lou şi Pete se aflau atunci la sute de kilometrii de-acolo. Nu-i purtaseră pică. Mă rog, foarte puţin! Oamenii care acţionau în stradă, soldaţii aveau sarcina să se ocupe de acest idiot cu salopetă neagră; erau plătiţi pentru asta. Nu Lou. Nu Pete. Totuşi Lou murise şi Pete era îngrijorat.

Nu fusese drept.

Acum trebuia să repare lucrurile. Nimeni nu putea să omoare prietenii lui Pete Lavallo şi să nu fie pedepsit. Nimeni nu avea acest drept, nici chiar Hunter.

Lavallo rămase multă vreme aşezat pe birou, amintindu-şi de trecut, punându-şi întrebări şi înjurându-l pe Hunter. În cele din urmă îşi dădu seama că soarele apusese şi că se făcuse noapte.

Se apropie de fereastră şi trase perdeaua, se întoarse la birou şi apăsă unul dintre butoanele interfonului. O voce îi răspunse cu nervozitate din fundul labirintului său de depozite.

— A sosit sau nu tipul din Rockford? întrebă Lavallo.

— Încă nu, domnule Lavallo.

— Drept cine se crede, idiotul ăsta? zise furios Lavallo. I-am spus patru şi a trecut deja de cinci.

— A fost furtună pe Interstate 90, domnule. Lângă Belvedere. E posibil să fi fost blocat.

— Ia slăbeşte-mă cu furtunile tale de zăpadă! Când o să vină, dacă mai vine, să-i spui că i-am anulat contractul. Spune-i că nimeni nu lucrează la Lavallo şi Aurielli dacă nu e în stare să vină la timp prima dată.

— Dar a luat cincizeci de camioane în leasing pentru afacerea asta, domnule Lavallo. Nu cred că-i putem anula contractul atât de arbitrar. Mai ales dacă e vorba de un caz de forţă majoră.

— Arbitrar? Cine spune arbitrar? Spune-i că contractul lui a fost rupt şi dacă pretinde că a fost un caz de forţă majoră, întreabă-l ce părere are de o cheie franceză peste gură! Nici un mic transportator amărât n-o să-şi bată joc de L & A, după cum nici tu n-ai să-mi mai vorbeşti de lucruri arbitrare. S-a-nţeles?

— Da, domnule. O să-i spun să se care cu camioanele lui cu tot.

— Exact!

Lavallo întrerupse convorbirea şi se instală furios în fotoliul său mare. Rudy Palmer deschise în acel moment uşa.

— Maşinile sunt jos, Pete, zise el calm. Să mergem la tine acasă.

— Mă duc mai întâi la pişătoare. Poţi să cobori, vin şi eu. A anunţat-o cineva pe doamna Aurielli?

— Încercăm s-o găsim, răspunse stoic Palmer. În perioada asta, în general, e la Nassau.

— Dacă nu-i acolo, încearcă la hotelul ăla, la St. Thomas, că şi-acolo îi place să se ducă. Haide, fugi, Rudy. Cobor imediat.

Palmer se retrase închizând uşa. Lavallo schiţă un zâmbet şi ridică receptorul telefonului. După câteva clipe obţinu numărul.

— Bună ziua, John. Aici, Pete Lavallo. Îţi aminteşti de Transit L & A? Auzi, unul dintre... ăăă, colaboratori m-a părăsit. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti, dar săptămâna trecută ţi-am vorbit de o donaţie importantă pentru campania ta electorală.

Vocea de la celălalt capăt al firului răspunse imediat.

Lavallo zâmbi şi răspunse:

— Da, dar nu era decât o picătură de apă, nici n-o mai pun la socoteală. Eu vorbeam de o donaţie cu adevărat importantă. Auzi, fiul tău... Ah, John Junior, nu-i aşa? Ascultă, ştiu cum ar putea să-şi ia înapoi la preţ foarte ieftin contractele referitoare la cele cincizeci de remorchere mari.

Ascultă răspunsul cu vădită încântare. Lavallo zâmbi din nou.

— Dar bineînţeles, e cel mai bun mijloc ca să înveţe meserie. Spune-i lui John Junior să treacă pe la mine mâine dimineaţă, da? O să vedem ce putem face.

Urmă replica interlocutorului.

— Nici să nu mai vorbim despre asta, John. Prietenii trebuie să-şi facă servicii unii altora.

Lavallo închise şi se uită la degetele lui zâmbind cinic. Ruinarea unui om însemna îmbogăţirea altuia. Ce treabă avea el cu un mic căcăcios din Rockford?

Îşi îmbrăcă haina groasă, verifică încă o dată încărcătorul pistolului pe care îl puse în buzunar, aruncă o privire în jur şi ieşi. Se gândi din nou la Aurielli şi înţelese că moartea prietenului său nu va deveni tangibilă decât atunci când îl va vedea în sicriu, gata de băgat în pământ. Până atunci treaba trebuia să meargă mai departe. Afacerile erau afaceri şi nu puteau să fie neglijate. Mângâie mânerul armei. Da, viaţa mergea mai departe.

Coborî repede scările. Mica clădire administrativă era liniştită şi pustie. Folosirea unui personal numeros şi plecarea lui în fugă la cinci îl agasa totdeauna pe Lavallo. S-ar fi zis că erau mai interesaţi de treaba lor. La urma urmelor, trăiau aici, nu? Poate că n-ar strica să-i scuture puţin. Ideea asta îi plăcu şi când ajunse în hol se simţi puţin mai bine dispus.

Moartea lui Louis îl demoralizase în mod serios. Îi părea bine că scapă de aceste gânduri sinistre. Când se enerva, ulcerul îl supăra rău de tot şi chiar acum nu era momentul!

Rudy Palmer stătea pe ultima treaptă şi-şi aştepta patronul legându-şi un şiret. Buna dispoziţie a lui Lavallo spori. Rudy nu era mare inventator în afaceri, dar prezenţa lui era reconfortantă. Se zicea că Hunter e un drogat! Dacă măcar asta ar fi fost adevărat, ar fi fost un mare noroc! Numai că nu era adevărat. Hunter era lucrul cel mai periculos pe care Lavallo îl văzuse pe lume. Nu-l puteai ignora ca pe un drogat. Rudy, unul dintre cei mai abili ucigaşi din lumea interlopă, se aşezase calm pe ultima treaptă a scării ca să-şi aştepte patronul.

Afară îl aştepta o întreagă cohortă de pistolari ca să-l conducă acasă. Chiar dacă se afla la Chicago, Hunter n-ar fi putut să facă

nimic împotriva lui Pete Lavallo.

— Să mergem, să mergem, mormăi el trecând pe lângă Palmer.

Aproape că ajunsese la uşă când îşi dădu seama că Rudy nu venea după el. Se întoarse şi zise:

— Ce faci, moţăi?

Apoi remarcă pata de culoare închisă de la picioarele lui Rudy Palmer şi îşi zise că poziţia lui era tare ciudată. Se apropie repede de Palmer şi îl scutură de umăr. Capul i se răsturnă uşor pe spate; avea ochii ficşi, gâtul era tăiat, dar sângele nu mai curgea din rana deschisă. Corpul lui Rudy Palmer alunecă la picioarele sale.

Lavallo se ridică ferindu-se să nu fie atins de cadavru. Se scotoci în buzunare şi o luă la fugă spre uşă fără să-şi dea seama de ce se întâmplă.

În acel moment un bărbat înalt în salopetă neagră ieşi din umbră. Îndreptă un pistol negru cu surdină spre capul lui Pete the Hauler şi zâmbi cu cruzime. Lavallo se opri brusc dar continuă să se scotocească în buzunar în căutarea armei.

Văzu două flăcări ţâşnind din surdină, auzi două şuierături înfundate şi simţi două gloanţe trecând prin pardesiul gros. Îşi scoase brusc mâna din buzunar. Auzi două cuvinte imperioase:

— Nu mişca.

Lavallo nu mai mişcă dar nu-şi putu controla reacţiile stomacului. Ulcerul îşi făcea de cap. Tuşi cu nervozitate şi întrebă:

— Hunter? Tu eşti Bob Hunter?

— Ai primit mesajul pe care ţi l-am trimis de la Lakeside, Lavallo?

— Evident. Bineînţeles că l-am primit. Dar am şi eu unul pentru tine. În spatele acestei porţi e o întreagă echipă. Pot să te vadă, Hunter. De altfel ne privesc în acest moment.

— Visezi, îi răspunse vocea.

Lavallo riscă o privire prin uşa cu geam a holului. Nu-l aştepta nici o maşină, nu-l aştepta nimeni. Zise:

— Ascultă, Hunter, eu…

— Ştiu, n-ai nimic împotriva mea. Eşti drăguţ, sunt înduioşat. Rudy i-a trimis înapoi pe oamenii tăi. Scoate-ţi pardesiul, lasă-l să cadă jos şi împinge-l cu piciorul.

Lavallo respectă cu stricteţe instrucţiunile. Privirea aceea rece şi insistentă îl teroriza. Ulcerul îl chinuia. Se străduia însă să se arate destins, aproape amabil.

— Dacă ai fi venit să mă ucizi, ai fi făcut-o deja. Deci, ce vrei, Hunter?

— Există o fată, zise omul în negru. O fată care vreau să rămână în viaţă. Şi sănătoasă. Nu uita. Răspunzi personal de asta. Dacă i se întâmplă ceva, şi ţie ţi se va întâmpla ceva. Gândeşte-te la asta. O tai, te tai. O arzi, te ard. O laşi în pace, te las în pace. Să zicem că facem o înţelegere. Vei merge alături de ea, Lavallo, în viaţă sau în moarte. Nu uita.

Regele transportatorilor îşi umezi cu nervozitate buzele înainte de a răspunde:

— Te referi la tipa care îl însoţea pe Lou, Louis Aurielli.

— Exact. A ajuns acolo din întâmplare, Pietro. O prostie. Nu trebuie ca asta să ia proporţii neplăcute. Acum întoarce-te, urcă înapoi.

— Nu înţeleg, se răsti Lavallo. M-ai schimba pe mine pe o fufa?

— E o zi de solduri, replică Hunter. În mod normal aş schimba-o pe o sută de tipi de felul tău. Haide, urcă mai înainte de a mă răzgândi.

Lavallo se întoarse şi urcă cu vioiciune treptele. Ajungând sus, se opri ca să examineze rănile de la mână şi încercă zadarnic să-şi potolească stomacul furios înainte de a ajunge în birou.

Poate că Rudy nu se înşelase. Nu se poate acţiona astfel la Chicago. Hunter se mai credea încă la New York sau în altă parte? Credea că va putea să scoată din funcţiune şi Chicago?

Lavallo trecu prin biroul său şi intră în cel al lui Palmer. Trebuia să vorbească cu City Jim. Trebuia să le spună idioţilor ăştia de poliţişti să facă ce-or face ca să-l prindă pe Hunter.

Se trânti în fotoliul lui Palmer şi scotoci prin foile răspândite pe birou. Pe cine numise Rudy? Ce echipă se ocupa de tipa asta? City Jim. Primul trebuia să-l sune pe City Jim. Nu, mai întâi trebuia să afle ce echipă era şi să anuleze ordinele lui Rudy. De asta depindea viaţa lui; Hunter îi explicase foarte bine asta.

Lavallo se înfioră, apoi îşi continuă cu frenezie căutările. La toţi dracii! Nu voia să crape din cauza unei putori fără importanţă. Oh, Dumnezeule, nu! Drogatul ăsta în salopetă neagră trebuia lichidat cât mai repede. Lavallo era convins că şi-ar fi pus în practică ameninţările. Va face exact cum spusese. Trebuia să vorbească despre asta în Consiliu. Trebuia să discute cu marii patroni. Dar era asta o iniţiativă inteligentă? Ar fi putut să le ignore ordinele? Trebuia şi totuşi era convins că i se va spune:

— Adu-ne-o pe mititica, Pete the Hauler, şi vom hotărî noi ce-i de făcut cu ea.

Regele remorcherelor se ridică brusc, cu mâinile la gură, apoi dădu fuga la toaletă. Ah, ulcer afurisit! Şi nenorocitul de Hunter! Şi curvele astea care aleargă după bărbaţii trecuţi de o anumită vârstă! De ce?

Ajunse la toaletă exact la timp şi putu să-şi verse furia, regretele, aviditatea şi spaima. Mai ales spaima.

De fapt, Pietro Lavallo nu suferea de ulcer, ci era măcinat de propria lui putreziciune.

CAPITOLUL IV

În timp ce noaptea învăluia imensul oraş de pe malul lacului, se pregăteau două furtuni. Prima, de vânt, de zăpadă şi de frig, venea dinspre nord-vest. A doua se forma chiar în oraş, datorită unor funcţionari cuprinşi de panică, unor poliţişti furioşi şi a unor cetăţeni indignaţi.

La primărie, City Hall, în birourile primarului şi ale prefectului de poliţie era o activitate intensă. Brigăzile anti-manifestaţii fuseseră trimise pe străzi în civil, patrulele întărite şi forţele motorizate desfăşurate în diferite amplasamente strategice.

În acest oraş orbit de propria sa personalitate, animatorii diferitelor canale de televiziune îşi întrerupeau emisiunile ca să semnaleze dispariţia unor personaje cunoscute şi redutabile care se numeau Sammy Ticălosul, Freddy Dihorul, Torpedo Tommy şi alţii. Două dintre canalele de televiziune îşi schimbaseră programul ca să difuzeze documente despre un anume Bob Hunter.

Exterminatorul sosise la Chicago şi oraşul îl saluta. Cealaltă furtună, cea care venea dinspre nord, nu stârnea nici un comentariu, doar poate bombănelile personalului care primise misiunea să degajeze căile publice.

Într-un salon particular de deasupra unei taverne de pe Michigan Avenue, se afla un grup de oameni liniştiţi care pregăteau propria lor furtună. Porecliţi „Cei Patru”, aceşti oameni reprezentau forţele principale care menţineau la Chicago, şi în împrejurimi, o ambianţă perfectă pentru crima organizată. Membrii se numeau *City, Labor, Industry, Syndicate.*

Cu ocazia acestei întâlniri, ei au definit diferite responsabilităţi, acţiunile necesare şi eforturile ce trebuiau făcute pentru a duce la bun sfârşit războiul care se pregătea. Pornind de la acest salon au fost expediaţi pe front generali cu nume ciudate, urmaţi de trupe cu talente bizare. Şi a fost numit un general suprem, un comandant şef care să acţioneze în numele Consiliului.

Acest general suprem se numea Lawrence „Turkey” Rossi, mai cunoscut sub pseudonimele de „Larry Turk”, sau, mai simplu, „Turk”. În argoul Mafiei, „Turkey” însemna torturatul, torturat dincolo de limitele umane dar care nu-şi pierdea cunoştinţa înainte de clipa morţii. Călăii trebuie să-şi dezvolte talentele, iar Larry Turk îşi primise porecla pentru că reuşise să-şi depăşească

toţi confraţii în cruzime şi în ingeniozitate. Datorită acestor calităţi, tipul urcase cu rapiditate treptele carierei.

Conducerea acţiunilor împotriva lui Hunter constituia o adevărată încoronare pentru ambiţiosul Lawrence Rossi care, la patruzeci şi unu de ani, avusese câteva popasuri în penitenciarele din Illinois, *State Prison* şi *Joliet.* Îşi spunea probabil că îi era permis să spere orice şi că drumul gloriei se deschidea în faţa lui.

Totuşi, torţionarul avea să afle cu ocazia furtunii că drumurile frumoase au totdeauna sens dublu. Chiar şi la Chicago.

*

* *

Hunter intră în camera motelului şi aşează pachetele pe o măsuţă din apropierea uşii. Încăperea nu era luminată decât de la becul din sala de baie şi de ecranul televizorului.

Fata era trântită pe burtă de-a latul patului. Stătea sprijinită pe coate şi se uita la televizor, acoperită doar cu un simplu prosop care i se mula uşor pe fund. Costumul de Vulpe zăcea la picioarele patului, pe o măsuţă joasă pentru bagaje.

Hunter urmări o clipă curba prosopului, apoi îşi întoarse şi el privirea spre televizor. Acolo îşi văzu propria faţă, desenată de un tehnician al poliţiei, şi auzi o voce de fond care relata ultimele isprăvi ale Exterminatorului la New York.

Capul blond al fetei se întoarse spre el şi îl privi fix pe deasupra unui umăr care capta în mod fermecător luminile ecranului. Când i se adresă, în vocea ei se simţea o oarecare reticenţă.

— Am crezut că m-ai părăsit. Mă pregăteam să-mi plâng de milă.

— A trebuit să dau ochii cu un tip, îi explică Hunter.

— Da, ştiu.

Un văl ciudat îi întuneca ochii luminoşi.

— Au vorbit adineauri de... de tipul... din acel complex de depozite. Au zis că e legat de Lakeside. Adevărat?

— Da, răspunse el aruncând o cutie pe pat. Vezi dacă e bună.

Ea nu băgă în seamă cutia. Privirea ei era la fel de întunecată.

— Chiar i-ai tăiat gâtul?

Hunter dădu din umeri.

— A murit, mormăi el înainte de a pleca la baie. Îmbracă-te, îi strigă el, apoi închise uşa.

Evident că-i tăiase gâtul, şi mai împănase cu plumbi o duzină de alţi tipi. Remarcase privirea acelei fete frumoase, acea privire

fixă care preceda oroarea şi repulsia. Nu se obişnuise încă să fie privit astfel. Şi era sigur că nu se va obişnui niciodată. Totuşi era foarte normal, nu? O merita.

Trebuia să existe şi măcelari, şi asta era soarta lui Hunter. Un tip cu înclinaţii spre cifre trebuia să cultive matematica, un dansator trebuia să danseze, un cântăreţ să cânte şi un exterminator să... Hunter ştia ce avea de făcut. Îşi cunoştea talentele şi nimeni nu avea să-l abată de la datoria lui cu o simplă privire scârbită. Pentru asta ar fi fost nevoie de mai mult.

Renunţă la aceste gânduri sinistre şi se dezbrăcă să facă un duş. Agăţă tocul de piele al pistolului Beretta de suportul de prosoape de lângă duş şi se băgă sub jetul de apă. Rămase acolo un timp, cu faţa spre acel lichid, cu ochii închişi, respirând pe gură, bucurându-se de acel masaj acvatic.

La un moment dat îşi dădu seama că uşa era deschisă şi că era privit.

Ochii ei aveau nuanţe plăcute şi corpul lui era mângâiat de privirea unei Vulpi. Avea în mână un borcănel cu cremă demachiantă şi nu avea pe ea decât vulpea desenată între sâni.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la demachiant, zise ea cu blândeţe.

— Cu plăcere, răspunse el după un moment.

— Am să te spăl pe spate dacă mă ajuţi să mă demachiez.

— S-a făcut, zise el trăgând-o sub duş.

Ea îl cuprinse cu braţele şi corpurile lor intrară în contact cu o înfiorare anticipată. Îi mângâie umărul cu buzele apoi zise:

— Mă cheamă Jimi James. Mai bine să mă prezint înainte.

El îşi strecură mâinile pe spatele ei şi răspunse:

— Sunt încântat de cunoştinţă, domnişoară James. Eu sunt tot Bob Hunter.

— Îmi pare bine, murmură ea. Sunt fericită.

Buzele lor se întâlniră şi Hunter îşi dădu seama cât era de fericită. Şi el. Putea să suporte oroarea pe care o inspira dar n-ar fi putut niciodată să se lipsească de asta.

Repulsia cedase locul dorinţei, tandreţea respinsese violenţa. Bob Hunter şi Jimi James făcură dragoste cu sălbăticie şi, în timp ce furtuna se pregătea să izbucnească deasupra capetelor lor, trăiră propria lor furtună.

*

* *

Pe uşă se putea citi *Communications, Ltd.* În interior existau mai multe rânduri de birouri-celulă cu telefon şi alte aparate, tot

ce era necesar unui bookmaker. Din acea sală, bookmakerii din Chicago acopereau toate evenimentele sportive americane, atât cursele cât şi meciurile. În seara aceea sala fusese transformată în cartier general pentru lupta cu Hunter. Mai mult de douăzeci de oameni vorbeau la telefon, comunicând ştirile şi transmiţând ordinele fiecărei echipe.

Larry Turk, înconjurat de câţiva locotenenţi, se afla într-un birou mare din fundul sălii când unul din oamenii săi anunţă:

— Iată-l pe Pete the Hauler.

— Ce naiba caută? murmură Turk.

Îşi vârî o ţigară între buze şi o aprinse în timp ce grăsuţul Lavallo traversa cartierul general.

Lavallo gâfâia puţin atunci când sosi în biroul mare. Făcu un mic semn cu mâna şi zise:

— Salut, Turk. Merge treaba?

— Destul de bine, chiar foarte bine, domnule Lavallo. Vă putem fi de folos cu ceva?

Turk îi dădea astfel de înţeles că prezenţa lui nu era esenţială.

— Nu, nu e vorba de asta, mărturisi Lavallo. Sunt foarte nervos. Sunt prea nervos ca să stau locului. M-am gândit că aş putea să dau o mână de ajutor.

Turk se uită o clipă la tavan. Deocamdată el era comandantul şef. Era un subiect la care merita să reflecteze. Mâine, săptămâna viitoare, într-o zi Pete Lavallo ar fi putut să-l strivească ca pe o insectă. Îi răspunse în cele din urmă:

— Mulţumesc, domnule Lavallo, dar nu se întâmplă mare lucru în acest moment. Cred că s-a ascuns undeva.

— Prefer să aştept aici decât să-mi petrec timpul în altă parte punându-mi tot felul de întrebări, mormăi Lavallo instalându-se într-un fotoliu.

Turk aruncă o privire spre unul dintre locotenenţi, apoi se adresă lui Lavallo:

— Tocmai ne revizuiam strategia. Avem o echipă întreagă care… care vă însoţeşte, domnule Lavallo. Am vrea să ştim dacă vreţi să vă petreceţi noaptea aici. În cazul ăsta îi vom trimite pe aceşti oameni într-un loc mai util.

Lavallo făcu ochii mari.

— Nimeni nu mi-a spus.

— Nu, domnule. Era ceva urgent.

— Dar am propriii mei oameni, replică *caporegime.*

— Exact, domnule. Un front dublu. Primul vizibil, al doilea nebănuit, chiar şi pentru dumneavoastră.

Lavallo lăsă ochii în jos şi mormăi:

— Tu conduci jocul, Turk. Ei bine, nu voi rămâne prea mult. Am venit să văd cum merge treaba. Văd că ţii lucrurile în mână.

— Mulţumesc, domnule. Dacă se poate, purtaţi-vă ca de obicei, normal. Hunter a încercat deja o dată în noaptea asta. Credem că va încerca din nou. Cel puţin aşa sperăm. Şi, paf! Punem laba pe el!

— Înţeleg, zise Lavallo cu un zâmbet obosit. Dar niciodată n-am mai fost pe post de momeală; asta îmi provoacă o senzaţie ciudată.

Se ridică lent şi întrebă:

— Ce-ai făcut ca să găseşti fata?

Turk dădu din umeri.

— Rutina obişnuită. Îi cunoaştem numele, adresa, obiceiurile. Îi cunoaştem dentistul şi ginecologul. I-am găsit tatăl şi mama şi i-am pus sub ascultare linia telefonică din Montana. Nu vă faceţi griji, domnule Lavallo. Dacă scoate capul, vom afla imediat.

— Da, dar nu uitaţi că am un interes deosebit faţă de fata asta. Am drepturi asupra ei. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Louis. Nu te atinge de ea mai înainte să-ţi fi spus eu.

— Singurul lucru care mă preocupă e Hunter. Voi face tot ce pot ca să-l prind, domnule Lavallo. Îmi înţelegeţi poziţia. Pe urmă…

Turk suspină.

— Pe urmă e a dumneavoastră.

Un om părăsi telefonul şi se apropie de grupul şefilor. Aşteptă momentul în care să-i poată întrerupe. Turk îi aruncă o privire.

— M-a sunat Chollie Sanders, de la Neighborhood Protective. Unul dintre informatorii lui, un tip care ţine un magazin cu articole de damă pe West Washington Avenue, l-a alertat chiar acum. Cu o oră mai târziu, dar nu şi-a dat seama de nimic mai înainte de a se fi întors acasă unde a aprins televizorul. Femeia acelui tip…

— Mai scurt, zise Turk care începuse să-şi piardă răbdarea. Care-i informaţia?

— Ei bine, tipul ăla a intrat în magazin în momentul închiderii. A luat un trusou complet pentru o femeie. A indicat talia vânzătoarei şi a lăsat-o pe ea să aleagă. Asta s-a întâmplat exact după incidentul de la L & A, precizează omul aruncând o privire spre Lavallo.

— Şi? zise Turk cu o privire insistentă.

— Şi tipul ăsta nu s-a preocupat de preţ sau de stil. Voia doar

un trusou complet. A cerut exact talia acelei Vulpi. După descriere, ar putea să fie chiar tipul căutat de noi. Înalt, destul de brunet, purta ochelari negri. N-au putut să-i vadă prea bine faţa, dar era îmbrăcat în negru.

Turk îl prinse pe om de cot şi îl duse până la o hartă mare a oraşului care era întinsă pe birou.

— Haide, zise el domol. Fă un cerc acolo unde se află magazinul.

Omul făcu cercul şi adăugă:

— Apoi conducea o maşină sport albă. Nu se ştie marca şi modelul, dar e vorba de una din acele maşini străine care costă cât ochii din cap.

Turk se întoarse spre Lavallo.

— Nu i-aţi văzut maşina?

— Nu.

— Avea un pardesiu pe el când l-aţi văzut?

— Nu, răspunse *caporegime* scuturând din cap. N-am avut chiar atât de mult timp ca să văd, trăgeam unul în altul. Dar nu avea pardesiu. Era complet în negru.

— Mă întreb de ce are fixaţia asta cu negrul? întrebă un locotenent. Îşi închipuie că ne bagă în sperieţi?

— Poartă haine negre, zise Turk cu o voce lugubră, pentru acelaşi motiv ca cei din trupele de comando. Lucrează mai ales noaptea şi nu-l vezi mai înainte de a vrea să fie văzut. Ar fi bine să nu uitaţi asta.

— Clovn nenorocit! izbucni Lavallo.

— Nu, îmi cer scuze, replică Turk, dar tipul ăsta nu e un clovn. Nu trebuie subestimat.

Se uită la unul din locotenenţii lui şi zise:

— Bine, Bernie, e posibil să fi făcut rost de un indiciu, sau poate că nu. Tu trebuie să afli asta.

Turk făcu cu degetul o linie pe hartă.

— După părerea mea, a părăsit autostrada aici întorcându-se de la L & A. Domnul Lavallo ne-a spus că incidentul a avut loc pe la cinci şi jumătate. A avut destul timp ca să... Da, bineînţeles. Vreau să scotociţi fiecare hotel din acest cartier, inclusiv motelurile. Ştiţi tot ce trebuie să faceţi.

— Ninge foarte puternic în acest moment, zise Lavallo. Ştiu că drumurile din nord se închid şi că de-a lungul lacului se pregăteşte o mare furtună.

— La ce vă gândiţi? întrebă Turk.

— Mă gândesc că tot ce mi-ai spus adineauri e perfect

justificat. Pun prinsoare că tipul va sta ascuns pe toată durata furtunii. Cred că şansele tale de a-l găsi sunt de una la un milion.

Turk zâmbi înainte de a răspunde:

— Cu siguranţă că aveţi dreptate, domnule Lavallo, noi însă vom încerca totul.

— Tu vei încerca totul, zise Lavallo. Eu o să mă întorc acasă ca să dorm în timp ce tu îţi vei juca şansa.

— E cel mai bun lucru pe care-l puteţi face, domnule, îi răspunse Turk.

Caporegime se îndepărtă rapid, salutând feţele familiare. Turk se întoarse spre oamenii lui cu un zâmbet satisfăcut.

— Bun, haide să ne ocupăm de hoteluri. Nu există furtună pe lume care să mă împiedice să-l găsesc pe Hunter. O să-l găsim, Bernie. O să-l găsim chiar în seara asta.

Toată lumea resimţea efectele furtunii, cu excepţia lui Larry Turk, căci el era organizatorul. Fără ştirea lui, Pete the Hauler făcu şi el câteva pregătiri.

CAPITOLUL V

Aşezat turceşte pe pat, Hunter contempla corpul tinerei femei care moţăia. Îi mângâie uşor şoldul şi-i zise:

— Hei… fetiţo… E timpul să te trezeşti.

Ea deschise ochii pe jumătate şi îl privi printre genele mătăsoase.

— Nu mai dorm, răspunse ea. Eşti cumva un înger?

— Nu chiar, zise el surâzând. Semăn cu un înger?

Ea îi zâmbi şi se întoarse pe jumătate.

— Deloc. Dar dacă sunt în cer, atunci trebuie să fii un înger.

— Ai greşit. Aici e mai curând în iad. Cel puţin aşa va fi foarte curând dacă nu plecăm.

— Dar mă gândeam… zise ea deschizând ochii de tot.

— Că am ajuns într-un adăpost liniştit?

Hunter scutură din cap şi adăugă:

— A fost doar un port temporar. Trebuie să plecăm, şi cu cât o facem mai repede, cu atât va fi mai bine pentru noi.

Hunter sări din pat şi intră în sala de baie, ieşind aproape imediat cu hainele.

— Eşti frumos, zise ea privindu-l din cap până în picioare. Ar trebui să existe o lege care să-i oblige pe bărbaţi să se plimbe aşa tot timpul. Ar fi mai distractiv pentru fete.

Hunter zâmbi şi începu să-şi îmbrace salopeta neagră care i se mula pe corp.

— Pregăteşte-te dacă vrei să vii cu mine. Plec peste cinci minute. Cu sau fără tine.

— În cinci minute! exclamă ea sărind din pat şi dând fuga în sala de baie. Credeam că ai făcut un fel de înţelegere referitor la mine…

— Dacă vrei, răspunse el.

— Cum adică, dacă vreau?

— Nu ştiu dacă înţelegerea asta contează prea mult. Cred că s-au câştigat câteva ore şi poate că am băgat râcă în tabăra adversă. Dar nu se poate conta pe asta.

— Dar aici suntem în siguranţă, nu? Crezi că ar putea să scotocească chiar fiecare cameră de hotel din Chicago? Spune?

Hunter îşi fixă tocul pistolului.

— Din păcate, da. Chestia asta face parte din joc. Provocarea mea i-a lovit drept în bot. În acel moment nu prevăzusem…

Se întrerupse brusc şi-şi rectifică explicaţia:

— Mi-am modificat puţin planul. Acum ei vor trece imediat la atac, nu eu. Şi vor scotoci fiecare hotel şi fiecare motel.

— Ce vom face?

Tânăra femeie ieşi din sala de baie şi se îndreptă spre pachetele aduse de Hunter pentru ea. Zări Beretta, dar îşi feri imediat privirea.

Hunter îşi îmbrăcă cămaşa şi o întrebă:

— Ţi-e frică de pistolul meu?

— E primul pe care-l văd atât de aproape, răspunse ea. Nu ştiam că arată aşa de... ameninţător.

— S-ar potrivi mai bine „ucigaş”. Arma asta e o adevărată capodoperă. Am cumpărat-o din Franţa şi am meşterit puţin la trăgaci; o presiune de 1200 g, ceea ce înseamnă că la cel mai mic curent de aer începe să tragă. De la treizeci de metri, poţi nimeri cu opt gloanţe într-o circumferinţă de cinci centimetri şi reîncărcatul durează mai puţin de o secundă. Gloanţele, parabellum de 9 mm, fac stricăciuni demne de un pistol-mitralieră.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă ea calmă.

— Vreau doar să te fac să înţelegi pericolul. Dacă mă auzi că răcnesc brusc „la pământ”, asta înseamnă că trebuie să te lipeşti de pământ fulgerător, fără să gândeşti. Asta mai înseamnă că Beretta a ieşit din toc, că va semăna zâzanie şi că nu vreau să aibă de suferit un corp la care ţin. Înţelegi?

— Înţeleg, murmură Jimi.

Scoase un pătrat de mătase dintr-o punguţă de plastic.

— Ia uite! exclamă ea. Chiloţi în formă de inimă. De unde ai cumpărat astea?

— Nu schimba subiectul, zise Hunter. Vreau...

— Mi-a plăcut când ai spus „un corp la care ţin”, zise ea cu o voce veselă. Şi nu trebuie să-ţi faci griji că o să mă aflu în faţa ta în caz de încăierare. Strigă „la pământ!” şi o să leşin. Asta e destul de rapid, da?

— Nu sunt sigur, răspunse Hunter. S-ar putea deja să reîncarc mai înainte de a ajunge la pământ. Când zic „la pământ!”, uite asta înseamnă!

Îi arătă, ajungând fulgerător la podea.

Fata clipi scurt, căzu în genunchi şi îi zâmbi ironic.

— Acum ştiu cum ai căpătat supleţea în amor. Pe câmpul de bătălie.

Se ridică rapid şi răcni:

— Fă-o!

Ea clipi din nou.

— Dar chiar eşti serios.

— Niciodată n-am fost mai serios. Vom avea de traversat jungla, Jimi. Trebuie să reuşim să supravieţuim.

O obligă să se ridice şi-i zise:

— Haide, arată-mi. *La pământ*!

Jimi se aruncă la podea, se rostogoli pe spate şi începu să râdă.

— Trebuie să arăt asta celorlalte Vulpi, zise ea chicotind. A fost bine?

— OK, mormăi Hunter.

O ridică din nou, îi întoarse spatele şi făcu câţiva paşi. Apoi strigă brusc „la pământ!”, şi se aruncă el însuşi la podea înainte de a se întoarce cu Beretta îndreptată spre ea.

Jimi era tot acolo unde o lăsase, cu chiloţii în mână, cu ochii înspăimântaţi, cu gura deschisă.

— Ţi-am retezat picioarele de la genunchi, o anunţă Hunter.

— Nu… nu mă aşteptam, zise ea.

— Păi, vezi!

Se ridică şi începu să-şi îmbrace pantalonii.

— Totdeauna se întâmplă când nu te aştepţi. Totuşi… pac! exclamă el pocnind din degete. Trebuie să fii pregătită să reacţionezi la fel de rapid dacă vrei să rămâi în viaţă.

Jimi începea să înţeleagă gravitatea problemei. Îşi duse hainele pe pat şi începu să se pregătească. Mâinile îi tremurau şi se vedea foarte bine că îi era foarte frică. Hunter se apropie de ea.

— Ăsta e sfârşitul unei frumoase luni de miere, zise ea cu o voce disperată.

— E mai bine decât să mori.

Avea lacrimi în ochi.

— Cum poţi trăi aşa, Bob? zise ea aproape gemând.

— Dacă nu trăiesc aşa, mor, răspunse el întinzându-i sutienul.

— Dar fără oprire, fără oprire. Nebunia asta nu are sfârşit?

El îi prinse sutienul.

— Ba da, ar putea să fie un sfârşit. Dar nu mă grăbesc.

— Asta e legea junglei, murmură ea. Supravieţuirea celui mai tare, ucizi sau mori, nici o cale de mijloc.

— Asta încerc să-ţi explic şi ţie de zece minute. Acum ascultă-mă cu atenţie. Aeroporturile sunt închise. Drumurile sunt blocate iar trenurile au fost oprite. N-am cum să te scot din oraşul ăsta.

Nu putem rămâne ascunşi aici; organizaţia are toate atuurile ca să ne vâneze. Trebuie să plecăm, să ne mişcăm tot timpul şi să încercăm să supravieţuim. Afară e jungla, Jimi. Eşti în stare s-o înfrunţi?

Hunter obţinuse rezultatul dorit. Ea îşi îndreptă cu mândrie umerii şi zise cu fermitate:

— Şi-ncă cum!

— Atunci nu mai tremura şi îmbracă-te. Fiecare minut contează.

— Sunt o povară, nu-i aşa? zise ea cu un glas domol. Nu fac decât să măresc pericolul în care te afli.

— Nu, nu-i adevărat, minţi Hunter. Îmi oferi un motiv să fiu şi mai atent.

Poate că nu era chiar o minciună.

Scoase un costum dintr-o cutie şi îl ţinu în faţa ei.

— E foarte frumos. Tot ce faci e frumos.

— Da, zise el zâmbind. Chiar şi când ucid e frumos.

— Dar numai în junglă, zise ea cu o voce mai veselă.

— Exact.

Jimi se repezi brusc la el şi îl sărută pe buze.

— Te-am prins! strigă ea. Eşti mort!

— Oh, nu. Nu, sunt plin de viaţă, răspunse el.

Ea îl respinse şi se uită la el în timp ce-şi îmbrăca hainele.

— Să ştii că şi femeile sunt nişte jungle, zise ea. Să vezi când ai să ajungi în a mea!

— Am fost deja, răspunse el zâmbind.

— Atunci, să vezi ce-ai să păţeşti când ai să intri iar!

Hunter se întoarse ca să nu-i vadă expresia de pe faţă. Îşi verifică zgomotos Beretta. Spera ca destinul să-i permită măcar o dată să cunoască din nou jungla care era Jimi. Acum trebuia s-o salveze în jungla lui.

Şi ştia foarte bine că nu va fi uşor.

CAPITOLUL VI

Larry Turk se aplecă înainte şi atinse umărul şoferului său zicând:

— Opreşte-te aici, Gene.

Omul de la volan dădu din cap şi frână, oprind în diagonală cu faţa la intrarea în *Town Acres Motor Lodge.* Vizibilitatea era nulă. Nici neonul turnului nu reuşea să străpungă vârtejurile decât cu un dram de lumină fosforescentă.

Alt vehicul se opri în spatele maşinii lui Turk. După câteva secunde, şeful de echipă, Bernie Tosca, urcă pe banchetă lângă Turk, însoţit de un vârtej de zăpadă.

Larry Turk îşi scutură delicat fulgii de pe pantaloni şi mormăi:

— Asta nu e noapte să ieşi din casă, nu?

— Ce vorbeşti!

Tosca îşi şterse faţa îngheţată, suflă în mâini şi întrebă:

— Ăsta e locul?

— Da. Homer Peoples îşi aduce aici fetele la treabă. Îl cunoşti pe Homer?

Tosca schiţă un zâmbet răutăcios şi răspunse:

— Tot oraşul îl cunoaşte. E sigur, şefule?

— Poate că da, poate că nu. Homer a văzut un Ferrari alb. S-a dus la recepţie ca să vadă. Maşina are plăci de înmatriculare în Indiana şi cei doi au semnat în registru domnul şi doamna William Franklin, Indianapolis. Homer n-a putut afla mai mult. Personalul de zi plecase şi nimeni dintre cei de serviciu nu l-a văzut pe tip.

— Sper că Homer a fost discret, zise Tosca.

— El zice că da. E vorba de camera B-240. Deci la sud, etajul doi.

— Trebuie să trecem prin hol? Nu-mi amintesc cum e aici.

— Nu. Se poate urca prin patru locuri. Două scări care pornesc din parcare şi alte două din curte. Patru scări exterioare.

— Bun, acum mi se pare că-mi amintesc. Toate camerele dau spre exterior şi un portic se întinde de jur-împrejur. Îmi amintesc.

— OK, zise Larry Turk. Dar stai puţin. Vreau să pui băieţi în hol şi la cele patru scări. Nu vreau necazuri, Bernie.

— Nu-ţi face griji, n-o să fie.

— Tu acţionezi în interior. Contez pe asta. Dacă, printr-o minune, reuşeşte să iasă, s-ar putea să nu-l mai vedem

vreodată.

— Şi dacă nu-i aici?

— Îl aştepţi şi-mi trimiţi pe cineva să mă anunţe. Mă anunţi şi în cazul în care nu e el.

— OK.

Tosca aprinse cu nervozitate o ţigară, apoi puse mâna pe portieră.

— Îl vrei viu pe Hunter ăsta? întrebă el.

— Da, dacă-l găseşti în pat fără nădragi. Altfel nu risca. Dacă vrea să se bată, adu-mi doar capul şi mâinile lui, mi-e de ajuns. Şi elimini toţi martorii. Ai înţeles?

— Da. Uite cum o să fac. Bag două maşini în parcare pentru mai multă siguranţă. Îi trimit pe Bobby Teal şi pe Joe Mătrăşitorul la scara dinspre sud. Ceilalţi vor supraveghea celelalte ieşiri.

— Ai face bine să pui câţiva oameni tampon şi la capătul de jos al scării tale, zise Larry Turk.

— Bine, aşa voi face.

— Perfect, zise Larry Turk. Şi pentru cazul în care va trece de toţi, eu cu Willie Thompson aşteptăm aici.

Un tip aşezat în faţă, lângă şofer, rânji şi ridică ţeava unui pistol-mitralieră Thompson.

— Eu sper să treacă prin toţi, zise el.

— Idiotu', bombăni Tosca ieşind în vijelie.

Larry Turk râse scurt şi atinse din nou umărul omului de la volan.

— Haide, zise el. Mergi încet până la cealaltă intrare. Maşina mare se deplasă lent pe covorul care pârâia, ocupându-şi locul în ambuscadă.

— Adulmeci sânge, Willie? întrebă Larry Turk.

— Mă ustură nasu', şefule, răspunse Willie Thompson rânjind din nou.

Brusc, în faţa lor apăru lumina vagă a unor faruri şi o maşină mare, deplasându-se încet în ceaţă, îi depăşi şi viră spre intrarea motelului. O clipă, cei aflaţi în maşină fură luminaţi de farurile maşinii lui Larry Turk. Râsul şefului îngheţă. Mormăi:

— La dracu! Nu era?...

— Mai mult ca sigur, zise şoferul.

— Cine? Eu n-am văzut nimic, zise Willie Thompson. Cine era?

Larry Turk înjura însă de mama focului.

Şoferul îi explică lui Willie Thompson.

— Era Pete the Hauler. El şi o maşină plină de tipi.

*

* *

Hunter se întorsese cu pachete şi pentru el. Îşi schimbase salopeta şi pardesiul negru cu un costum alb impermeabil. Îmbrăcase o geacă albă cu glugă şi cizme de cauciuc gri.

Se uită la Jimi cu o privire critică.

— Bun, cred că merge, zise el.

— Mai ales pentru o expediţie polară, răspunse ea ironic.

Hunter pusese pe ea o mulţime de ţoale. Chiloţeii şi sutienul dispăruseră sub un costum asemănător cu cel al lui Hunter, apoi sub nişte pantaloni groşi de lână şi cizme înalte. Toate erau albe. Fata mai purta şi o geacă lungă de schi, un fular, o şapcă şi mănuşi. După expresia de pe faţă, se vedea foarte bine că deghizarea o cam agasa.

— De la sublim la ridicol, mormăi ea. Unde sunt tachetele de mers?

Hunter se făcu că n-o aude şi verifică accesul la Beretta. Jimi băgă de seamă aerul lui dezolat.

— Nu mă lua în seamă, zise ea. Când mi-e frică, fac haz de necaz.

— Asta nu mă jenează deloc, zise Hunter. Cu echipamentul ăsta e însă o altă poveste.

Zâmbi în cele din urmă şi adăugă:

— Până la urmă eu o să mă plâng de el.

Stinse lumina şi în încăpere se făcu întuneric. Jimi îl întrebă cu o voce tremurătoare:

— Ai zis „la pământ”?

— Nu, răspunse el râzând.

— Atunci de ce stăm pe întuneric?

— Mă vezi?

— Nu.

— Când ai să poţi să mă vezi, vom ieşi.

— Bine, zise ea. Ăăă, totdeauna eşti atât de prudent?

— Încerc să fiu.

După câteva minute, Jimi zise:

— Cred că m-am obişnuit cu întunericul. Te văd. Prost, dar destul.

— Bine, zise el deschizând puţin uşa.

— Hu… Hunter?

— Da?

— Dacă mor… dacă murim…

— Nu te gândi la asta, Jimi, nu vom muri.

Aruncă o privire afară, o apucă de mână şi o trase după el.

Fură imediat învăluiţi de un vârtej gros şi porniră pe lângă balustradă spre scară. Hunter se opri din nou ca să tragă cu urechea.

— Dar de ce? întrebă Jimi.

— Sst!

Mai jos auziră motorul unei maşini. Luminile exterioare ale motelului erau doar nişte puncte luminoase perfect inutile. Hunter înaintă cu prudenţă până la balustradă.

Rămaseră în acea poziţie preţ de treizeci de secunde, apoi Hunter o împinse rapid de-a lungul balustradei şi o lipi de perete.

— Nu mişca, şopti el. Nici un sunet, nici o răsuflare.

Jimi ştia că Hunter scosese Beretta şi că auzea ceva ce ea nu ştia. Îşi acoperi gura cu mâna înmănuşată, se lipi şi mai mult de perete şi închise pe jumătate ochii sub biciuirea fulgilor de zăpadă. Îşi dădu seama că Hunter se depărtase puţin de ea. Întinse mâna spre el şi el i-o strânse ca s-o liniştească înainte de a dispărea.

După câteva secunde, Jimi auzi voci înăbuşite care se apropiau.

— La dracu, nu văd nimic!

— Gura! Taci odată!

— Şi dacă ne rătăcim?

— Nu ne putem rătăci pe o scară, cap sec!

— Eu cunosc pe unul care s-a rătăcit o dată chiar în grădina lui pe o furtună de zăpadă! A fost găsit a doua zi, ţeapăn ca şipca, la trei paşi de uşă!

— Pe toţi dracii! Nu m-aţi auzit când am spus să nu mai vorbiţi?

Era clar că cele trei voci veneau de pe scară. Jimi începea să înţeleagă limbajul junglei.

— Peştele a zis B-240, nu?

— Nu e peşte, e prietenul şefului nostru. Ar fi bine să nu vorbeşti aşa în faţa lui…

— Aţi terminat cu tâmpeniile? Primul care mai vorbeşte, se alege cu o boabă în ureche! Lăsaţi gura!

Identitatea celor trei era cât se poate de evidentă, chiar şi o novice ca Jimi îşi putea da seama cu uşurinţă. Îl înţelese brusc pe Bob Hunter. Ştia că era colo, oprit în capătul de sus al scărilor, sfredelind cu privirea furtuna, cu toate reflexele pregătite pentru clipa fatală. Jimi înţelese atunci ce se ascundea sub identitatea lui Bob Hunter. Începând din acel moment, frica îi dispăru şi aşteptă inevitabilul cu un calm surprinzător.

Inevitabilul nu se lăsă aşteptat. Exact cum îi spusese Hunter.

O voce dezagreabilă, acum foarte aproape, mormăi:

— Ia să vedem unde-o fi B-240!

— La stânga, zise o voce plină de răceală.

— Cum?

— Ce?

Probabil că nu ar fi auzit niciodată şuierăturile înăbuşite de vânt, dar Jimi văzu flamele succesive care ţâşniră atât de rapid încât i se păru că vede doar una singură. Hunter avusese dreptate: când încep, lucrurile merg repede.

Urmă o tăcere aproape de nesuportat. Un panou de deasupra capului fetei pocni înăbuşit în vântul care, din când în când, aducea până la ea zgomotul domol al unui motor. Îi venea să-l strige pe Hunter. Şi-l închipuia în capătul scărilor, adulmecând ca un animal sălbatic împrejurimile înzăpezite.

Deodată îl simţi lângă ea, prinzând-o de mână şi protejând-o cu trupul lui. O ajută să ocolească cadavrele mafioţilor şi începură să coboare treptele.

Hunter se opri brusc la jumătatea drumului şi Jimi se făcu instinctiv mică în spatele lui. Apoi îşi dădu seama de zgomotele care îl făcuseră să se oprească. Voci care răsunau uneori prin vijelie şi zgomotul permanent al motorului unui vehicul căruia i se putea distinge din când în când lumina farurilor. Nu ştia dacă vedea o pereche de faruri sau mai multe, sau era doar o iluzie optică.

Apoi Hunter o trase după el şi îşi continuară drumul cu paşi lenţi, oprindu-se deseori ca să tragă cu urechea. Vocile se apropiau.

O voce gravă, furioasă şi ofensată zicea:

— ... să-mi zică mie unde să mă duc şi unde să nu pun piciorul! Du-te şi spune-i asta.

— Dar, domnule Lavallo, zise plângăreţ o altă voce, asta doar pentru că aici nu e locul pentru un om cu rangul şi situaţia dumneavoastră. Turk nu vrea să vă expuneţi inutil, atâta tot.

— Ştiu eu ce nu vrea Turk, Bernie. Du-te şi aminteşte-i cu cine are de-a face. Şi ar fi bine să-ţi aminteşti şi tu chestia asta!

Părăsiseră scara şi acum treceau pe lângă voci şi pe lângă faruri. Prea aproape. Zăpada se tasase până la genunchi lângă maşinile înşirate şi ei mergeau pe lângă unul dintre şiruri. Hunter se deplasa rapid şi Jimi era uimită văzându-l că se putea deplasa în acest fel printre vârtejurile acelea albe.

O masă diformă apăru brusc în faţa lor. Jimi se opri, dar în

aceeaşi clipă Beretta „tuşi” scurt şi înfundat. Umbra masivă icni şi se prăbuşi. Îşi văzură de drum. Jimi se împiedică de ceva. Îşi recăpătă echilibrul şi înţelese cu dezgust că se lovise de braţul sau de piciorul omului care murise cu câteva secunde înainte.

Vocile tăcuseră brusc, apoi se auzi din nou cea a omului furios:

— Ai auzit? zise el nervos. N-ai auzit nimic?

— Când e vijelie, totdeauna se aud tot felul de zgomote înşelătoare, domnule Lavallo. Zău, ar trebui…

— Nu, ăsta e un zgomot pe care nu-l uiţi. E un puşcoci cu surdină, sunt sigur. Ticălosul e lângă noi. O să-mi chem oamenii.

— Ba nu, domnule Lavallo, nu trebuie să faceţi asta…

Claxonul unui automobil întrerupse cu brutalitate sfârşitul frazei. În dreapta, Jimi remarcă o altă formă care mergea pe zăpada scârţâitoare respirând zgomotos. Atunci înţelese de ce Hunter alesese echipamentele albe; asta îi făcea aproape invizibili. Ceilalţi însă se conturau cu o culoare închisă pe fondul imaculat al nopţii.

O voce enervată răsună lângă ei:

— Fă-l să tacă! Opriţi claxonul ăla, faceţi-l praf!

Jimi înţelese că erau împresuraţi de duşmani. O ceată de vânători orbi care hărţuiau o pradă mortală ce se strecura printre ei cu un fel de instinct animalic. Întunericul era însufleţit de strigătele şi exclamaţiile oamenilor care alergau confuz în haosul ce devenea din ce în ce mai mare.

Hunter se opri şi Jimi ştiu că descoperise maşina Ferrari. Se întoarse ca să urce în urma lui şi se pomeni răsturnată peste capota maşinii vecine.

Hunter o ridică repede şi o ajută să-şi recapete echilibrul. O voce îngrijorată întrebă cu nervozitate la doi metri:

— Bob, e totul în regulă?

— Da. Credeam că eşti tu, zise a doua voce de la capătul automobilului.

Gura lui Hunter se apropie de urechea lui Jimi.

— La pământ!

Fără să-şi dea seama cum reuşise, Jimi se pomeni lungită în zăpadă, rostogolindu-se ca să ajungă la adăpostul vehiculului.

Beretta intrase în funcţiune, ca o mică simfonie printre detunăturile asurzitoare ale celorlalte arme. Un obiect căzu lângă mâna ei în zăpadă şi îl apucă instinctiv. Era încărcătorul gol al pistolului Beretta.

Îşi aminti atunci de vorbele lui Hunter: „… şi se încarcă în mai puţin de o secundă”. Înţelese ce se întâmplase şi fu mai liniştită.

În jur se dezlănţuise panica: şuierături, bubuituri, strigăte, gemete, motoare duduind. Ea strângea ceva tare în mână, iar vocea lui Hunter îi ordonă să urce în Ferrari.

Executând ordinul din reflex, Jimi deschise portiera, se aşeză la volan şi, ca să poată porni maşina aceea străină, invocă ajutorul divin. Deodată se auzi zgomotul motorului, sări pe locul din dreapta în timp ce Hunter se instala sprinten la volan şi porniră hurducându-se prin zăpadă.

— La podea, zise Hunter.

Ea se lăsă jos fulgerător şi maşina porni orbeşte în noapte fără faruri, fără prea mari speranţe dar cu o hotărâre furioasă.

Gloanţele găureau caroseria, spărgeau geamurile, ciopârţeau scaunele. Jimi stătea ghemuită şi auzea detunăturile pistolului Beretta căruia Hunter îi deşurubase surdina. Deodată îl auzi gemând de durere şi strigându-i:

— Atenţie! Ţine-te bine!

Se întinse peste ea şi o înconjură cu un braţ puternic. Jimi înţelese că se vor ciocni de ceva şi tot ce auzi înainte de impact, fu ţăcănitul unui pistol-mitralieră şi stricăciunile pe care gloanţele le făceau în tabla maşinii.

— *Nebunia asta nu are sfârşit?* întrebase ea mai devreme.

— *Ba da, dar nu mă grăbesc,* răspunsese Hunter.

Totuşi sfârşitul părea că se apropie şi probabil din vina ei. Era învăluită de o ceaţă roşiatică, dar Jimi îşi dădea seama că se afla într-un acord perfect cu Bob Hunter.

Nu regreta nimic, nu-l condamna. Nu-i părea rău dacă avea să moară în acea noapte. Nu, nu avea regrete.

Totuşi Hunter nu acţionase doar din instinct. Obişnuit cu acest gen de situaţii, Exterminatorul prevăzuse cu minuţiozitate drumul de retragere, respectând cu scrupulozitate fiecare detaliu al traseului, repetând mental o evadare sub focul armelor. De la uşa lui până la Ferrari erau atâţia paşi spre nord, atâţia spre vest şi atâţia din nou spre nord. Mai departe, Hunter prevăzuse drumul pe care trebuia să-l parcurgă în labirintul parcării deplasându-se cu o anumită viteză. Cu mult înainte de izbucnirea furtunii de zăpadă, el îşi imprimase în minte fiecare detaliu.

În afara cunoaşterii terenului, Hunter era foarte obişnuit cu duşmanul care îl vâna. Ultimul rezultat era o combinaţie dintre familiarizarea sa cu mafioţii şi un plan urmat cu rigurozitate. De altfel ăsta era scopul oricărui antrenament militar: anularea spiritului gânditor pe durata crizei şi înlocuirea lui cu reflexele de luptător. Atingerea acestui scop îi permisese lui Hunter să

conducă maşina până la ieşirea motelului în ciuda haosului din jur.

Ceea ce pentru Jimi era un instinct genial, nu constituia de fapt decât un lung antrenament. Dacă ar fi făcut un singur pas în afara drumului prevăzut, Hunter ar fi fost la fel de orbit ca şi inamicul său – deci pregătirea îi adusese victoria.

Spiritul său de tactician minuţios conduse maşina până la ieşirea din parcare, dar Hunter nu putuse prevedea obstacolele intempestive care îi barau drumul, vehiculele parcate la întâmplare, troienele de zăpadă, mafioţii cuprinşi de panică ce trăgeau cu înverşunare în toate direcţiile. În plin elan, maşina răsturnă violent doi oameni înarmaţi, rupse un panou metalic care indica ieşirea şi dădu peste alt tip care alerga înaintea ei în viforniţă.

Pe tot parcursul traseului, maşina suportase loviturile adversarilor lui Hunter, iar el fusese obligat să conducă vehiculul răspunzând cu focuri de pistol şi amintindu-şi tot timpul detaliile traseului.

Oricât de incredibil ar fi putut să pară asta, Hunter ar fi putut să scape complet, fără spiritul de prevedere al altui luptător hârşiit, Larry Turk, care pusese o maşină pe post de dop la ieşirea din parcare.

Turk îşi părăsise vehiculul „dop” ca să se năpustească la primele zgomote ale încăierării, lăsând maşina-capcană în grija lui Willie Thompson. Larry Turk strigase când Lavallo începuse să claxoneze. Bernie Tosca încă nu avusese timp să-şi instaleze oamenii, iar pentru Larry Turk, gestul lui Lavallo căpăta dimensiunea unei trădări.

Aşteptând, luând asupra lui iniţiativa, Willie Thompson instalase maşina-dop chiar la mijlocul ieşirii din parcare. Astfel, el şi şoferul se aflau acum în dosul maşinii, cu spatele la stradă, aşteptând urmarea evenimentelor.

Este evident că oricare maşină ar fi fost primită la fel ca cea a lui Hunter. Willie ţinti spre zgomot şi deschise focul din reflex trăgând într-o ţintă invizibilă.

În schimb, Hunter zărea fără greutate flama pistolului-mitralieră în spatele maşinii-dop. Acceleră brusc sperând să strivească sau să neutralizeze bariera din faţa lui. Se lungise peste scaun, protejând cu un braţ pasagera ghemuită în aşteptarea şocului, şi deschise portiera ca să părăsească maşina chiar mai înainte ca aceasta să se fi oprit.

Pistolul-mitralieră amuţise şi cineva gemea de durere. Hunter

îşi pipăi corpul, descoperind cu bucurie că totul funcţiona, cu excepţia urechilor care îi huruiau şi vechea rană căpătată la New York care îi atrăgea atenţia în mod neplăcut. O scoase uşurel pe Jimi dintre fiare şi o puse la umăr.

Zgomotele încăierării din parcare păreau depărtate, dar o voce întrebă foarte aproape:

— Willie, te simţi bine?

— Cred că am braţele rupte, se auzi răspunsul tânguitor. Nu-ţi face griji pentru mine, caută-l pe Hunter. Lichidează-l.

— Dar sunt sigur că l-ai nimerit!

— Nu te prosti! Du-te să vezi, nu trebuie să riscăm!

Capota maşinii Ferrari era răsucită şi de-a curmezişul.

Hunter se apropie de ea, băgă înăuntru Beretta, trase de trei ori şi se feri rapid când ţâşniră flăcările. Se ciocni cu un om care alerga în jurul maşinii mafioţilor, în momentul în care o voce strigă:

— Gene! Scoate-mă de-aici!

Numai că Gene avea problema lui. Ţeava fierbinte a pistolului Beretta se lipi de gâtul lui şi o voce rece şi ameninţătoare îi zise:

— Mergem să găsim o maşină, Gene.

— Cu siguranţă că sunt mai multe puţin mai departe pe stradă, zise cu teamă şoferul lui Larry Turk.

— OK, să mergem, zise Hunter.

Se depărtară în timp ce o voce furioasă răsună în parcare:

— Încetaţi focul bandă de neghiobi! În cine vă închipuiţi că trageţi? Bernie, unde eşti?

— Aici, Turk! Cred că s-a fofilat!

— Eşti întreg la minte, nu? Chiar nu-l auzi? A ajuns la Willie! Trimite repede acolo toţi oamenii!

— Dar, şefule, nici măcar nu văd unde sunt…

— Puţin îmi pasă! Fă cum ştii ca să-i găseşti!

Numai că Hunter se depărtase de ei. Un şofer priceput îl ducea, împreună cu însoţitoarea lui leşinată, departe de încăierare, într-o maşină furată.

Hunter reuşi s-o facă pe Jimi să deschidă ochii. Văzu că e în braţele lui Hunter şi întrebă:

— Eşti un înger?

El zâmbi amintindu-şi de discuţia avută în camera de hotel.

— Nu chiar, răspunse el. Te-ai lovit la cap. Te simţi mai bine?

— Da, zise ea agitând uşor capul. Adevărul e că parcă nu se mai termină odată. Cu atât mai bine. Te iubesc, Bob. Sper ca asta să nu se sfârşească niciodată.

Hunter nu luă în seamă această declaraţie. Îşi trecu un deget prin gaura făcută de un glonţ în geaca fetei. Apoi îi zise cu o voce puţin cam bruscă:

— A fost gata să se sfârşească în urmă cu câteva minute, micuţa mea. Moartea te-a ratat cu aproximativ cinci centimetri.

Asta însemna la un pas de moarte, iar Hunter ştia că războiul acesta abia începuse. Nu-şi mai putea permite să expună fata. Trebuia să găsească un loc liniştit unde să fie la adăpost, pentru ca apoi să treacă la treabă aşa cum ştia el.

— Eşti rănit, zise ea. Gâtul tău e…

— E doar o zgârietură, răspunse Hunter.

Nu-i păsa de zgârietură, cel mai rău îl supăra vechea rană de la umăr care începuse să-l doară. Munca lui era dificilă şi atunci când dispunea de ambele mâini, dar dacă rămânea numai cu una…

Omul de la volan îl urmărea cu privirea în oglinda retrovizoare. Hunter oftă.

— Bine, Gene, pentru tine, călătoria ia sfârşit aici. Opreşte imediat ce vezi puţină civilizaţie. Şi nu-ţi face griji, o să-ţi dau drumul viu şi nevătămat. Vreau să transmiţi un mesaj. Vei spune exact ce-ţi voi indica, altfel voi veni după tine.

— Bineînţeles, domnule Hunter, răspunse şoferul. Vă dau cuvântul meu. Le voi transmite mesajul fără să uit nici măcar o virgulă.

— Pentru *capi,* Gene, pentru toţi *capii.* Şi pentru Consiliul celor patru. Le vei spune că Hunter le va arunca în aer oraşul lor sfânt în seara asta. Chiar în seara asta, ai înţeles?

— Perfect, domnule.

— Şi ei vor da ortul popii. Toţi. Toţi patronii. Anii de huzureală s-au terminat.

— Le voi spune, domnule Hunter.

— Îi cunosc, ştiu unde sunt. Nici unul dintre ei nu va vedea apusul soarelui. Ai înţeles bine, Gene?

— Da, domule. Îi veţi lichida în noaptea asta.

— Exact. Furtuna e de partea mea şi împotriva lor. Gene, ai grijă să le spui tot mesajul. În întregime.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, domnule.

— OK. Unde ajungem acolo, în faţă?

— Cred că e *Merchandise Mart,* domnule.

— Bine, acolo ne vom despărţi. Opreşti maşina, cobori şi dispari fără să întorci capul înapoi. OK?

— Da, da, domnule, exact cum doriţi.

Gene îl înţelesese foarte bine. Totuşi Hunter se înhămase la o sarcină aproape imposibilă, aruncase o provocare incredibilă, dar războiul său era făcut din acţiuni incredibile. Indiferent de rezultat, războiul de la Chicago se va termina înainte de sfârşitul nopţii.

Strânse uşor mâna fetei.

— Pentru tine nu trebuie să se termine, Jimi. Nu aşa într-un război odios.

— Voi merge până la capăt cu tine, murmură ea.

Hunter spera că se înşală. Spera asta din tot sufletul.

CAPITOLUL VII

Placa de pe gardul modestului pavilion din North Side indica biroul lui Joseph Berger, *consilier fiscal.* Dar după informaţiile lui Hunter, Berger se numea de fapt Leopold Stein, fusese un membru strălucit al baroului, se războise cu Mafia şi pierduse.

Hunter cunoştea cea mai mare parte a epopeii lui Stein. În perioada în care el declanşase cruciada împotriva crimei organizate, Stein era un avocat admirat care mergea din reuşită în reuşită. Timp de doi ani, în timp ce-şi susţinea lupta, primise tot felul de ameninţări. Fusese atacat, ruinat, ameninţat pentru că încerca să facă lumină asupra viciului care cangrena oraşul corupt.

Când începuse să facă rău, unele puteri se întorseseră împotriva lui ca să strivească această sursă de eventuale neplăceri. Cel puţin aşa crezuseră. Stein fusese inculpat pentru fraudă şi defăimare, fusese revocat din funcţii, falimentat, făcuseră din el un infirm, în cele din urmă îl obligaseră să-şi schimbe numele ca să se poată ascunde. La patruzeci şi şapte de ani, avocatul intransigent părea de şaizeci. Avea părul alb. Faţa era minată de suferinţă şi îngrijorare, striată de cicatrice şi o panglică neagră ascundea o orbită goală. Era pe jumătate paralizat, prizonierul scaunului său cu rotile, dar Stein încă mai trăia şi, în felul său, încă mai continua lupta. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea pregătind în anonimat, cu minuţiozitate, dosare şi trimiţându-le unor magistraţi sau comisii din Chicago, Illinois sau din statele din vecinătate. Hunter ştia că Stein cunoştea mai multe decât oricine despre Organizaţia de la Chicago, se spunea chiar că înţelegea mai bine sferele criminale decât mafioţii înşişi.

Hunter considera că acel om dăduse mai mult decât era drept să i se ceară. Deci i se adresă cu o mare politeţe:

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Stein.

— Mă îndoiesc, răspunse avocatul examinându-şi interlocutorul cu ochiul său valid. Ţi-am urmărit cu interes activitatea, domnule Hunter. Nu o aprob în întregime dar… trebuie să mărturisesc că metodele dumitale sunt mult mai eficace decât ale mele.

Îşi întoarse privirea spre Jimi James şi continuă:

— Colaboratorii dumitale sunt cu siguranţă mai încântători.

— Nu sunt decât o povară, murmură fata lăsând ochii în jos.

— Ce doriţi de la mine? îl întrebă brusc Stein pe Hunter.

— Cineva vă ajută să rămâneţi ascuns, zise Hunter. Aş vrea să-i cereţi să facă acelaşi lucru şi pentru domnişoara James.

— Uşor, zise Stein fără ezitare. Şi apoi?

— Aş vrea să fie la adăpost chiar din seara asta.

— Cu alte cuvinte, vrei să acţionezi liber.

— Dacă vreţi. Vreau doar să o ştiu în siguranţă.

— Nu te simţi în stare s-o protejezi singur?

Avocatul îl încerca şi Hunter era conştient de asta. Îi arătă gaura din geaca fetei.

— Nu, domnule. Haita mă urmăreşte îndeaproape. Mult prea aproape.

— Şi ai încredere în sistemul meu de siguranţă, da?

— Da, domnule, zise Hunter dând din cap.

— Dar, în definitiv, nu sunt chiar atât de bine ascuns, nu?

— Poftim?

— Dumneata cum m-ai găsit?

— Orice acoperire poate fi descoperită, dar e mult mai în siguranţă cu dumneavoastră decât în altă parte.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, insistă agresiv avocatul.

— Nu, domnule, şi n-am nici cea mai mică intenţie s-o fac.

Avocatul începu să râdă.

— Foarte bine. Lasă-mi-o. Voi avea grijă de ea.

Hunter se ridică. Jimi făcu la fel şi îi zise cu blândeţe:

— Aş fi preferat să nu rămân.

— N-ai de ales, răspunse Hunter.

— Ai… ai dreptate, zise ea lăsând ochii în jos. Nu ai nevoie să mă ţin coadă după tine.

Un muşchi tresări pe maxilarul lui Hunter. În cele din urmă îi răspunse cu o voce destul de dură:

— Nu, n-am nevoie de tine. Mai ales în seara asta.

— Cum ne reîntâlnim? întrebă ea cu o voce stinsă.

— Te găsesc eu.

Stein tuşi discret şi zise ironic:

— În fond, m-a găsit şi pe mine.

Apoi zise cu o voce puternică:

— Missy!

O fetişcană drăguţă de vreo şaisprezece ani apăru în uşa biroului. Stein continuă:

— Ea e fata mea, o cheamă Missy. Missy spune bună ziua doamnei şi ia-o cu tine un moment. Trebuie să discut despre

nişte afaceri cu acest domn.

Hunter se uită la Jimi şi dădu afirmativ din cap cu un zâmbet liniştitor.

— Du-te, zise el. Ne vom lua la revedere imediat.

Jimi o urmă pe fată spre apartament. Lângă uşă întoarse încă o dată capul înapoi. Hunter dădu iar din cap şi ea ieşi.

Stein îşi deplasase scaunul cu rotile. Trebăluia lângă o masă joasă pe care se afla un serviciu de cafea din argint masiv.

— Haide să bei o cafea, zise el. Nu mai pot să mă comport ca o gazdă ca lumea ţintuit în scaunul ăsta.

Hunter se apropie şi luă o ceaşcă cu cafea neagră şi fierbinte.

— Mulţumesc, de asta chiar aveam nevoie.

— Vei avea nevoie de mai mult, dar deocamdată mulţumeşte-te cu ea. Fă-te comod, vin imediat.

Hunter, cu ceaşca în mână, se instală într-un fotoliu mare şi confortabil. Bău cu prudenţă o gură şi îşi dădu seama că acea cafea conţinea un stimulent mai eficace decât simpla cofeină. Avocatul se deplasă până la birou şi i se adresă lui Hunter.

— Asta o să te mai întărească puţin. Spune-mi, domnule Hun… La naiba cu fasoanele! Hai să ne tutuim! Auzi, Bob, după părerea ta, ce şanse de a părăsi oraşul crezi că ai?

— Cam una la un milion, răspunse Hunter după ce mai bău o gură de cafea. Adică nule.

Stein dădu lent din cap.

— Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Atunci de ce-ai venit la Chicago? Mai ales la Chicago?

Hunter îi oferi o ţigară gazdei sale care refuză, apoi luă una pentru el şi o aprinse. Suspină.

— După New York, mi-am zis că drumul logic duce la Chicago. Acolo am aflat un lucru care m-a speriat de-a binelea. Ai auzit de *La Cosa di tutti Cose?*

— Adică?

— Lucrul tuturor Lucrurilor, sau Marele Lucru.

— E impresionant, zise Stein dând din cap. Dar aici n-am auzit niciodată de asta.

— Închipuie-ţi întreaga naţiune în aceeaşi situaţie ca la Chicago.

Stein amuţi câteva clipe. Îşi imagina cu uşurinţă situaţia. În cele din urmă zise:

— Aproape că am ajuns deja.

— Crezi?

— Da. Au pătruns peste tot. Legislaţie, administraţie,

sindicate, prefecturi. Au un cuvânt de spus de la un capăt la altul al ţării. Da, situaţia este într-adevăr gravă.

— Dar gândeşte-te o clipă, zise Hunter. Gândeşte-te la partidele naţionale, administraţia federală, Senat, Congres, Ministerul de Justiţie... tot. Gândeşte-te la toate aceste organizaţii complet supuse dorinţei Mafiei, aflate sub ordinele ei. Încă n-am ajuns aici?

— Nu, deloc. Slavă Domnului, lucrurile încă n-au ajuns aici. Pe de altă parte, nici chiar atât de departe nu sunt, nu atât...

— Nu atât? întrebă Hunter întrerupându-l.

Pe faţa lui Stein se aşternuse un aer de perplexitate.

— Îţi dai seama de publicitatea şi de relaţiile publice din această ţară care se străduiesc să convingă masele că Mafia... nu există? Este cel mai monstruos complot imaginabil, ceva demn de Madison Avenue. În ciuda dovezilor flagrante, a mărturiilor, a faptelor indiscutabile, a mărturisirilor făcute de unii funcţionari, în ciuda a tot ce s-a făcut în treizeci de ani pentru combaterea acestui flagel, există în continuare politicieni la diferite eşaloane ale guvernului care jură tot timpul că *Cosa Nostra* este o invenţie a presei americane.

— Pot să facă gură până când or crăpa, zise Hunter. Asta nu va schimba nimic. Nu mă lupt cu nişte fantasme, Leo.

— Evident, ştiu asta. Şi o ştie şi fiecare om dotat cât de cât cu puţină inteligenţă. Voiam doar să semnalez contrastul între vulturi şi turturele. Îmi spui că Organizaţia va încerca o lovitură la scară naţională... şi toţi imbecilii ăştia care...

— Am spus adevărul când am făcut iluzie la *Cosa Grande,* insistă Hunter. Am nimerit chiar când se ţinea marele consiliu, întâlnirea tuturor Familiilor într-o vilă din Long Island[1]. Înainte de a distruge totul, am auzit destul ca să mă sperii rău de tot. Tipii ăştia vor să rişte totul. Dacă reuşesc, vor fi în stare să aleagă candidaţii la preşedinţie.

Stein părea că rumegă bine toate aceste informaţii. Oftă şi bău o gură de cafea.

— Săptămâna trecută, zise el, un profesor de la Columbia sau de la altă universitate din est a declarat că nu mai avem de ce ne teme. Mafia se stinge de la sine în urma conflictului dintre generaţii.

— Am citit, zise Hunter zâmbind.

[1] Vezi numărul 28 al colecţiei MERCENAR, *Coşmar la New York* (n. tr.).

— Domnul să ne păzească de intelectuali, mormăi Stein. Acest cretin erudit face un studiu despre familia italo-americană a clasei de mijloc şi trage concluzia că ea nu va mai furniza mafiei cohorte de răufăcători. Cu ce drept? Un milion de pagini de manuscris pline de dovezi, de fapte, de cifre, de date, de locuri. Nu s-a mai văzut vreodată un dosar mai blindat. Şi imbecilul ăsta fericit vorbeşte unei Familii italiene şi... Auzi, Bob, tu ai infiltrat Mafia. Şi-a spus măcar unul adevăratul său nume?

— Cei mai mulţi nici măcar nu şi-l mai amintesc, răspunse Hunter râzând.

— Păi! *Cosa Grande,* ai? Bine, cred. Era logic. Dar de ce-ai părăsit New York-ul şi ai venit la Chicago? Care e legătura?

— Chicago a dovedit de ce-i în stare! răspunse Hunter. Chicago va fi un exemplu pentru toată ţara. Aş vrea să fac praf modelul.

— De ce nu ataci chiar *Cosa Grande*? întrebă Stein. De ce-ţi pierzi timpul să distrugi modelul redus?

— Ce să atac? mormăi Hunter. E ca o caracatiţă invizibilă Loveşti ici şi colo cu securea, crezi că ai tăiat un tentacul, deşi nu eşti niciodată sigur de asta, şi, chiar dacă reuşeşti, altul creşte imediat în locul lui. Nu pot să atac nişte *lucruri,* Leo, numai nişte persoane.

— Da. Înţeleg. Asta e singura ta slăbiciune, Bob. Singurul mod de a înfrânge Organizaţia este de a-i distruge sistemul. Trebuie distrus *lucrul,* vehiculul.

— Asta e imposibil pentru mine, zise Hunter scuturând din cap. Şi ştii asta. Corpul federal şi aproape toate poliţiile din ţară încearcă asta şi nu obţin nici un rezultat. Ar trebui să fii primul care să-ţi dai seama de asta. Pentru mine, *lucrul* ăsta e făcut din *oameni.* Nu pot să-mi facă nimic, doar să mă omoare. Vehiculul, sistemul lor e format din *oameni,* din criminali. Dar e vorba de *oameni.*

— Nu poţi să lichidezi toţi criminalii din ţară, Bob. America ar deveni atunci o uriaşă necropolă.

— Nu, cred că nu, zise Hunter. Putregaiul se află în inima societăţii şi nu constituie mai mult de unu la sută din populaţie. Acest nucleu deformează şi manipulează realitatea până acolo încât oamenii normali sunt obligaţi să coopereze. Nu condamn un om pentru că e obligat să colaboreze ca să supravieţuiască.

Avocatul oftă din nou şi îi zise invitatului său:

— Poate că ai dreptate. S-ar putea ca amărăciunea să-mi influenţeze judecata. Poate din cauza muncii pe care o fac.

Legea, prietene, ar face din om cel mai inocent dintre cinici. Deci, te afli la Chicago şi ai de gând să lichidezi acest putregai de unu la sută. Să zicem că în Chicago ar fi mai curând cinci la sută şi nu din amărăciune propun această cifră, ci din experienţă. Chiar dacă n-ar fi decât unu la sută... Ştii măcar numărul locuitorilor din Chicago? În jur de trei milioane şi jumătate. Cu periferia, se ajunge la cifra de aproape opt milioane. Unu la sută din opt milioane... Cum vei putea să lichidezi optzeci de mii de persoane?

— N-am deloc intenţia asta, răspunse Hunter. Aici intervii dumneata.

— Ah, deci până la urmă intervin şi eu!

— Da, zise Hunter zâmbind. Ştii mai multe decât oricine. De ani de zile furnizezi o mulţime de informaţii justiţiei. Ce face cu ele? Dă-mi câteva dintre ele, nu-ţi cer dovezi, nici statistici, nici dosare, nici declaraţii, nici mărturii, nimic. Vreau doar nume. Vreau nouă nume, Leo.

Faţa avocatului era deformată de un zâmbet ciudat.

— Vrei să devin un complice... complice la un asasinat multiplu.

— Definiţia nu e deloc inexactă.

— Vrei nouă nume.

— Da. Consiliul celor Patru. Cei doi şefi de sindicat. Vreau să ştiu cine e City Jim. Şi îi mai vreau pe cei doi oameni din rândul federalilor şi ai administraţiei de stat.

Stein ridică sprâncenele cu un aer surprins.

— Văd că ştii multe lucruri.

— Nu destule, zise Hunter suspinând. Am nevoie de numele lor, Leo. Trebuie să-i cunosc pe oamenii ăştia.

— Îmi ceri să condamn la moarte nouă oameni, spuse Stein.

— Exact. Acei opt oameni care te-au condamnat şi pe tine.

Avocatul întoarse un moment capul, apoi deschise un sertar al biroului şi scoase o cutie metalică. Deschise broasca şi luă dinăuntru un carneţel legat în piele, îl puse pe birou în faţa lui Hunter şi zise:

— Nu pot să spun că aprob felul în care acţionezi. Ştii foarte bine asta. În schimb, te admir. Cred că trebuie să fii ajutat, toată lumea ar trebui să te ajute. Dar... în fine, eu n-am curaj...

— Ei! exclamă Hunter indignat de această apreciere. Ce bine ar fi dacă ţara asta ar avea mii de oameni lipsiţi de curaj ca tine!

— Trăiesc aici ca o cârtiţă, ascunsă în tunelul ei, mormăi Stein. Mă ascund ca să supravieţuiesc şi pentru cazul în care aş putea

cu adevărat să fac ceva…

— Nu prea semeni a cârtiţă, zise Hunter. Pentru că singur ai vorbit de asta, trebuie să-ţi spun că acoperirea ta mi se pare insuficientă. N-ar trebui să te expui în public. Oricine ar putea să intre aici şi să te recunoască. Ar trebui…

Avocatul ridică mâna ca să-l facă pe Hunter să tacă. Aruncă o fotografie pe birou râzând uşurel.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta? întrebă el.

Hunter examină faţa unui bărbat tânăr cu părul negru şi ondulat, cu trăsături puternice care, chiar dacă nu erau chiar frumoase, erau regulate şi liniştitoare. Ochii vioi indicau o sensibilitate interioară şi o bunătate care conferea o mare dimensiune personalităţii omului din fotografie.

— Nu-l cunosc, răspunse Hunter. Cine e?

— Eu, zise aproape şoptit Stein. În urmă cu doi ani.

Privirea lui Hunter întâlni singurul ochi al interlocutorului său. Zâmbi cu amărăciune şi zise:

— Da, acum te recunosc.

— Am vrut doar să subliniez faptul că nici măcar soţia mea, dacă ar mai fi trăit, nu m-ar fi recunoscut. Auzi, Bob, sunt blestemat sau binecuvântat?

Hunter îşi trecu degetele peste propriile lui trăsături modificate de chirurgia plastică.

— Câte puţin din amândouă, mormăi el.

— Da… Bine…

Stein ridică uşor carneţelul şi îl lăsă apoi să cadă pe birou.

— Am totuşi şi ceva dintr-o cârtiţă. Îmi pare rău dar nu voi deveni complicele unor asasinate.

Bătu cu degetul în carnet şi continuă:

— Poate că n-am destul curaj sau am prea mult respect faţă de lege. Şi eu sunt un imbecil erudit, Bob… Semăn puţin cu acel profesor de universitate. Dar legea e viaţa mea şi…

Hunter se ridică.

— Îţi respect principiile, Leo. Îţi mulţumesc pentru cafea şi pentru că ţii aici fata.

— Mi se întâmplă să doresc ca acest carneţel să-mi fie furat, continuă Stein care nu ascultase nici o vorbă din ce-i spusese Hunter. Nici măcar nu ştiu de ce-l ţin sub cheie. Am trimis copii după el tuturor comisiilor federale din această ţară… de mai multe ori. Nucleul putred continuă să prospere. La drept vorbind, n-ar fi deloc rău dacă mi-ar fi furat.

Bătu iar cu degetul în carnet şi zise:

— Aşteaptă un moment, ţi-o trimit pe prietena ta. Să nu mă mai aştepţi, nu-mi plac deloc despărţirile sentimentale.

Infirmul se deplasă până la uşă, se opri, se întoarse şi se uită ţintă la Hunter.

— Noroc, Bob. În numele Domnului, ai grijă, să nu ajungi ca mine într-un scaun cu rotile!

Întoarse repede scaunul şi ieşi.

Hunter luă carnetul îmbrăcat în piele şi îl puse în buzunarul interior al salopetei.

„Mulţumesc, Leopold Stein”, îşi zise el.

Jimi intră în fugă şi se aruncă în braţele lui.

— Acum nu mai mi-e teamă să rămân, Bob, zise ea cu o voce puţin gâfâită. La început mă speria, dar Missy mi-a spus totul. I-au aruncat vitriol pe faţă, i-au aruncat casa în aer… şi o mulţime de alte lucruri. Cred că i-au ucis şi soţia… Missy nu mi-a vorbit decât foarte vag de ea şi n-am vrut să insist. Şi… oh, Bob, bătrânul ăsta are doar patruzeci şi şapte de ani!

Bob Hunter ştia că Jimi se înşela. Bătrânul acela, cum îi zicea ea, avea mai curând un miliard. Iar Hunter avea să-l prindă din urmă.

— Ai grijă de tine, zise el cu o voce severă.

O sărută, apoi o părăsi ca să se întoarcă în lumea lui.

CAPITOLUL VIII

Hunter venise la Chicago ca să dezlănţuie războiul. În calitatea sa de profesionist, Bob Hunter ştia că o armată nu era numai o adunare de oameni, ci o forţă, o forţă formată din oameni, arme, muniţii, mobilitate, strategie, informaţii, o entitate capabilă să distrugă totul în drumul ei.

Bob Hunter forma el însuşi o armată. Achiziţionase o camionetă Ford, un adevărat car de luptă mobil, cu care venise de la New York la Chicago. Hunter se pregătise încă din primele zile petrecute la Chicago. Culesese informaţii, cumpărase arme şi muniţii, îşi echipase camioneta şi organizase prima acţiune care declanşase războiul. De acum încolo urma să se mişte în funcţie de evenimente.

Evenimentele îi dictaseră comportamentul. Nu-l pusese pe Gene, şoferul, să transmită acel mesaj ca să braveze, ci din raţiuni strategice; voia să obţină un anumit efect pe care să-l exploateze apoi la maxim.

Când spusese că furtuna era viaţa lui, chiar aşa credea. Strateg neobosit, Hunter studia de la sosirea la Chicago hărţile meteorologice. Alesese înadins prima zi a furtunii ca să declanşeze acţiunea şi, într-adevăr, furtuna îl ajutase să scape printre degetele Mafiei.

Se debarasase de vehiculul şterpelit mafioţilor şi acum avea un carneţel plin cu informaţii. Se afla în camionetă şi se deplasa în centrul teritoriului inamic. Era timpul declanşării atacului şi Exterminatorul avea poftă de măcel!

*

* *

Chicago fusese acoperit de un strat gros de zăpadă, dar cartierul cabaretelor de pe South State Street se însufleţea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Toată strada era luminată şi avea impresia că toţi locuitorii oraşului veneau acolo ca să uite de furtună. În plus, tot felul de maşini se străduiau să deszăpezească drumul public.

Această stradă era amintită chiar şi în unele rapoarte ale agenţilor federali: „Mafia controlează aproape toate barurile şi cu siguranţă totalitatea cabaretelor cu program de striptease”.

Unul dintre aceste cabarete, *Manny’s Posh,* ale cărui „specialităţi” feminine fericeau miile de seminarişti care veneau

anual la Chicago, arăta ciudat de tern printre firmele luminoase ale celorlalte localuri de noapte. Pe uşă se afla un panou cu câteva cuvinte scrise de mână: „Ne pare rău, în seara asta avem închis. Mulţumim şi vă aşteptăm în curând”.

Totuşi localul era înţesat. La mese se aflau oameni cu feţe suspecte şi alţii se înghesuiau pe lângă barul mare în spatele căruia se agita o cohortă de chelneri ca să servească pahare cu whisky şi halbe cu bere.

Pe scena mică din fundul sălii se aflau doar câţiva oameni cu pardesiele pe ei, care păreau că se plictisesc. În spatele scenei erau câteva cabine mici şi un culoar mic care ducea la un salon particular, unde unii clienţi mai înstăriţi puteau să aprecieze mai de aproape „specialităţile feminine”. În realitate, această a doua sală folosea pentru şantajarea clienţilor – o activitate mult mai rentabilă decât cea legală a cabaretului. Fusese pusă la punct o adevărată înscenare, personajul principal fiind un poliţist adevărat.

Totuşi, în această seară nu erau nici clienţi, nici „papagali”, nici curcani. Acolo se aflau acum şefii de echipe care îşi spuneau anecdote din trecut, când şefii erau mai curajoşi şi nu existau nebuni care să le ia maul în miez de noapte.

În cealaltă parte a clubului, într-un birou izolat fonic, Manny Roberts, născut Robert Montessi, îşi stăpânea nervii în prezenţa unui *caporegime,* Jake Vecci (Joliet Jake), şi a doi dintre locotenenţii săi, Mario Meninghetti şi Charley Spanno (Pops), specialist în şperţuri politice.

Manny scosese cel mai bun whisky şi se arăta o gazdă bună. Joliet Jake nu catadicsea să vină prea des la *Posh,* deşi localul era un bârlog pentru cei din lumea interlopă de la deschiderea lui de prin anii cincizeci. Într-un fel, Jake era proprietarul, el deţinea licenţa şi tot ce presupunea asta. Înţelegerea lui cu Manny nu putea să fie considerată o asociere. Manny era omul de paie, încasa douăzeci la sută din beneficii şi fura tot ce putea, dar nu era decât un angajat şi nu se punea problema să uite asta.

Îi propusese lui Jake propriul său birou, trabucuri venite din Manhattan şi cel mai bun whisky al cabaretului. Jake refuzase totul. Manny nu mai avea ce să ofere şi asta îl neliniştea.

— Nu pot să fac nimic pentru tine, Jake? întrebă Manny după o lungă tăcere.

— Nu. Stai liniştit, Manny. N-am venit să ne distrăm.

— Dar sper că n-am făcut nimic rău?

Mario Meninghetti râse ironic şi zise:

— Are ceva pe conştiinţă, Jake. Pariez că falsifică contabilitatea.

Manny Roberts se făcu alb la faţă din cauza acuzaţiei.

— Sau exagerează importanţa mitelor, zise Pops Spanno zâmbind cu toată gura. Tocmai vorbeam de chestia asta cu sergentul Daniels. Îmi spunea că plicul lui se subţiază pe zi ce trece.

— Haide, daţi-i pace, zise Jake. Te păcălesc, Manny, să nu crezi ce zic. Am venit aici cu treabă, nu aiurea în tramvai.

— Aha! La asta mă gândeam şi eu… vreau să spun… în fine, am închis localul imediat ce-am primit mesajul tău. Iar băieţii vin de când s-a făcut seară. Îmi ziceam… ăăă, că poate ar trebui să ştiu şi eu ce se petrece.

— Nu e nevoie să ştii, ca să nu-ţi faci sânge rău, îi răspunse calm Joliet Jake. Nu te priveşte, aşa că mai bine taci.

Manny tăcu.

Cei patru bărbaţi păstrară tăcerea preţ de câteva minute. Cineva bătu într-un anume fel la uşă şi în cameră intră un tip înalt şi chel. Purta un costum şi un mantou gri iar pălăria, şi ea tot gri, era udă şi încă plină de fulgi de zăpadă.

Fără să ridice ochii, Joliet Jake zise:

— Te aştept de aproape o jumătate de oră, căpitane.

Noul venit îşi scoase mantoul, îl puse în cuier, luă un scaun şi se aşeză mormăind:

— Dă-mi un whisky, Manny. Dublu, fără apă.

Manny nu se mişcă. Atâta vreme cât şeful nu bea, nimeni altcineva nu avea dreptul la un păhărel.

— Am spus că a trebuit să aştept o jumătate de oră, pronunţă lent Vecci cu o mare precizie.

— Am venit imediat ce-am putut, Jake, răspunse cu o voce relaxată căpitanul. Ştii bine că şi poliţia mă plăteşte.

— Mda, şi ştii foarte bine cui datorezi postul frumos pe care-l ocupi la City Hall, se răsti Vecci. Să nu uiţi asta, Hamilton!

— De parcă aş putea, zise zâmbind ironic poliţaiul trădător, în orice caz, mă aflu aici şi îmi pare rău că a trebuit să mă aştepţi. Văd că armata a fost pusă pe picior de război.

— Mda. Şi e gata să înainteze, răspunse Vecci. Unde sunt foile de serviciu?

Poliţistul scoase un carnet din buzunar. Suspină şi zise:

— Trebuie să fiţi foarte atenţi, Jake. Ştii foarte bine.

— Totdeauna suntem foarte atenţi, răspunse Vecci luând carnetul şi dându-i-l lui Pops Spanno. Astea sunt echipele tale, îi

zise el acestuia din urmă. Nu uita, doar doi oameni de fiecare maşină. Nu fac nimic dacă lucrurile nu se amplifică. Să se poarte exact ca cei care se consideră că ar fi. Să nu vorbească între ei de afacerile lor personale. Dacă se opresc să halească sau pentru altceva, să nu vorbească cu nimeni. Să rămână cu poliţaii *lor* şi să nu vorbească decât cu ei.

Vecci se întoarse spre Hamilton.

— Când e întâlnirea?

— La unsprezece. Cu o diferenţă de cinci minute. Nu vreau să semene cu balul anual al poliţiei.

Vecci dădu încet din cap.

— Cu atât mai bine, asta ne…

Se auziră bătăi în uşă. Îi făcu semn lui Manny să deschidă:

— Mda?

Un bărbat băgă capul şi umerii pe uşă şi i se adresă direct lui Mario Meninghetti:

— A venit un tip de la telefoane. Zice că trebuie să verifice şi telefonul de-aici.

— Pentru ce? întrebă Meninghetti.

— Din cauza furtunii. Telefonul de la bar e deranjat, şefule. Zice că şi ăsta ar fi la fel.

Vecci începu să înjure cu glas scăzut şi Manny Roberts ridică imediat receptorul.

— Ei da, zise el. Nu merge.

— Spune-i idiotului ăla să repare chestia asta rapid de tot, se răsti Vecci.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Nu e de mirare că n-am primit nici o veste de la ei. Pe toţi dracii! Ce noapte!

După un moment, mafiotul se întoarse la uşă şi zise:

— Repară, şefule. Zice că trebuie să urce până la linie.

— Ţi-ar conveni să te urci în vârful unui stâlp pe frigul ăsta? îl întrebă Pops Spanno pe Vecci strâmbându-se.

— Nici vorbă, răspunse calm *caporegime.* Am trecut şi eu prin asta în tinereţea mea. Am făcut chestii şi mai şi. Să ştii că sunt lucruri şi mai nasoale decât să te urci pe un stâlp.

Vecci tuşi şi se adresă căpitanului:

— Auzi, Hamilton, cred că voi fi aici toată noaptea, dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut. Dacă la voi apare ceva nou, mă anunţi imediat.

— Vei afla primul, promise Hamilton binefăcătorului său.

Vecci se hotărî să bea totuşi un păhărel şi Manny se grăbi să

alinieze paharele pe bar. Dacă şeful cel mare bea, atunci beau şi ceilalţi.

Atmosfera se mai destinse. Vorbeau de furtună, de problema mitelor pentru poliţia reorganizată şi de o nouă tendinţă spre onestitate în mediile administrative.

După câteva minute li se anunţă:

— Tipul de la telefoane crede că acum telefoanele sunt reparate, dar vrea să vadă aparatul din încăperea asta.

— E ton, zise Manny Roberts care ridicase receptorul.

— Au ton, zise zbirul peste umăr.

Făcu un semn cu capul şi se reîntoarse spre mafioţi.

— Zice că trebuie să verifice chiar el ca să fie sigur.

— Cum să nu, să intre ca să fie sigur, zise Jake Vecci.

Flecăreala continuă, dar nu la fel de liber ca înainte, în faţa reparatorului care intră şi traversă încăperea lăsând în urma lui o dâră de zăpadă pe mochetă. Căra cu el o geantă cu scule şi avea încălţări de urcat pe stâlpi. Vecci se trase înapoi pentru a evita un contact fizic cu acest personaj umed.

— Să urci pe stâlpii de telefon! se minună Pops Spanno râzând. Şi în plină furtună! Ciudat mod de a-ţi câştiga existenţa.

Reparatorul zâmbi amabil locotenentului mafiot şi luă telefonul pe care i-l întindea Manny Roberts. Formă un număr, ascultă, se strâmbă şi zise:

— Noroc c-am verificat. Recepţia are goluri.

— Ce are? întrebă Manny.

— Din cauza câmpului electromagnetic, zise reparatorul care demontase deja aparatul. Un moment nu mai e ton şi polarizarea e dezechilibrată. Aranjez imediat.

— Ce e ăla un câmp electromagnetic? se întrebă Pops Spanno.

— N-ai tu treabă, zise Meninghetti. Ăsta e limbajul profesional. Tu habar n-ai.

— Atunci spune-mi tu, dacă te pricepi, replică Spanno.

— Păi… zise Meninghetti dând din umeri. E locul unde e electricitate magnetică. Nu-i aşa, tipule?

Tipul zâmbi şi zise:

— Da, cam aşa.

Vecci suspină şi i se adresă lui Manny Roberts:

— Dă-i ceva să bea. Cred că e îngheţat.

Reparatorul scutură din cap şi îi zise lui Roberts:

— Mulţumesc, nu, nu trebuie.

— Cred că greşeşti, Jake, zise Spanno. Nu cred că-i e frig. S-a îmbrăcat ca pentru o expediţie polară.

Într-adevăr, reparatorul era îmbrăcat ca să înfrunte cele mai joase temperaturi. O salopetă groasă de culoare albă îi proteja corpul până la cap şi gluga nu lăsa să i se vadă din faţă decât gura şi sprâncenele, ba chiar avea şi o parte rabatabilă, care deocamdată era descheiată dezvăluind pielea înroşită de frig.

— La naiba, zise Spanno. Eu n-aş face treaba asta pe o vreme ca asta pentru tot...

— I se plătesc ore suplimentare, zise poliţistul. Cât primeşti? De două ori şi jumătate tariful normal?

— N-am acest noroc, răspunse reparatorul. Fac parte din schimbul de noapte.

— Daţi-i pace, ordonă Jake Vecci. Nu mai termină niciodată treaba dacă îl bombardaţi cu întrebări.

— Nu mă deranjează, răspunse Bob Hunter. Am terminat.

Urmă o tăcere încordată în timp ce monta aparatul. Apoi formă un număr special, îi făcu cu ochiul lui Pops Spanno, mormăi ceva în receptor şi închise imediat. Aparatul sună, ridică receptorul, mormăi din nou şi întrebă cu glas tare:

— Unde? State şi Madison? Bine, mă duc imediat.

Puse aparatul pe birou şi îl împinse spre Manny Roberts.

— Vedeţi, n-a durat prea mult.

— Da, mulţumesc, zise Roberts. Nici măcar nu ştiam că era deranjat. E bine că putem conta pe băieţi ca tine în astfel de nopţi. Încă o dată mulţumesc.

Hunter îşi rânduia sculele. Joliet Jake mormăi pe neaşteptate:

— Ce vrei să facă cu mulţumirile tale? Dă-i douăzeci de dolari!

Manny se grăbi să execute ordinul.

Hunter luă bancnota şi o puse în buzunar.

— Mulţumesc, zise el plecând.

Traversă sala mare, trecu pe lângă mafioţii care se plictiseau şi ieşi în viforniţă.

CAPITOLUL IX

Avusese nevoie de mult curaj ca să se aventureze astfel în teritoriul inamic dar, pentru Hunter, fusese mai curând o necesitate. Vrusese să „vadă”, să vadă cu propriii lui ochi şi să judece situaţia comparând-o cu toate experienţele trecute.

Acţiona aproape din instinct, căci devenise un adevărat maestru al camuflajului cu mult înainte de a declara război Mafiei.

O dată, neputând să ajungă la liniile lui, blocat în teritoriul vietcongilor, Hunter îmbrăcase un poncho negru şi o pălărie de pai, apoi se lăsase pe vine lângă o plasă de pescar la malul unui râuleţ. Aşteptase acolo mai mult de două ore, în plină zi, sub nasul soldaţilor inamici care îl căutau prin împrejurimi. În ciuda înălţimii şi a costumului improvizat, păruse că face parte din decorul natural şi soldaţii îl luaseră drept un pescar îmbrăcat cu o pijama neagră şi, evident, ei nu căutau un sătean în negru.

Situaţia actuală era similară. Deranjarea telefoanelor (datorată intervenţiei lui Hunter) se putea explica perfect prin avariile provocate de vreme, deci sosirea unui reparator părea normală şi anodină. Se îndoia că cineva din cabaret ar fi fost în stare să-l descrie bine pe reparator, cu excepţia faptului că era îmbrăcat ca pentru Polul Nord.

Nu numai că făcuse o recunoaştere la *Manny’s Posh,* dar găsise falia pe care o căuta. Joliet Jake, patronul centrului oraşului, i se părea a fi cea mai bună ţintă. Bătrânul Vecci se străduia de multă vreme ca să fie numit într-un post de *co-capo* sau *capo emeritus* în cadrul Familiei din Chicago. Postul i-ar fi fost acordat fără nici o ezitare dacă n-ar fi dorit să rămână în continuare la conducerea organizaţiei sale. Tinerii lupi nu-i iertau atitudinea.

Încă se mai putea aştepta la comploturi şi la intrigi, şi Jake ştia asta.

Hunter descoperise toate astea citind carneţelul lui Leopold Stein, şi mai aflase şi altele, dar această situaţie i se părea cea mai propice date fiind împrejurările. Făcuse deci în aşa fel încât să dea de Jake Vecci şi să facă din el ţinta unei maşinaţii.

Nu fusese nevoie să dea dovadă de prea mare imaginaţie ca să ştie că mafioţii se vor grupa în centrul teritoriului lui Vecci. Hunter constatase acest fapt prin simplă observare. Realiză

confirmarea informaţiilor intrând în cabaret, iar în momentul în care ieşise, lăsase în urma lui o „ureche” suplimentară.

Îl recunoscuse imediat pe Joliet Jake şi ghicise identităţile lui Meninghetti şi Spanno. Omul în costum gri îi pusese probleme, dar se purtase cu atât respect faţă de Vecci încât Hunter nu se mai gândi la el. Important era că descoperise falia şi că putea s-o exploateze.

Hunter trase maşina pe o străduţă şi se întoarse pe jos până pe strada de serviciu din spatele cabaretului. Urcă pe un stâlp telegrafic şi trecu pe acoperişul clădirii. La prima vizită, Hunter branşase două linii la stâlp. Prima îl lega de centrala cartierului iar a doua era o legătură directă cu biroul lui Manny. Îşi branşă telefonul de reparator pe linia centralei şi formă numărul biroului de sub el.

Se auzi imediat vocea lui Manny Roberts:

— Mda?

— Dă-mi-l pe Jake, ordonă Exterminatorul cu o voce care nu permitea nici o replică.

— Cine e?

— N-ai tu treabă. Dă-mi-l pe Jake.

Vocea lui Manny anunţă în cameră:

— Un tip care zice că vrea să vorbească cu Jake. Nu vrea să spună cine e.

— Bine, OK.

Hunter se lăsă pe vine şi se sprijini de parapetul acoperişului plat, protejându-se împotriva vântului şi imaginându-şi-l pe Manny care se grăbea probabil să-i ducă bătrânului telefonul.

— Mda? zise o voce neplăcută.

— Voiam să fiu sigur că te menţii în afara chestiei care se pune la cale, zise cu răceală Hunter.

— Ce înseamnă asta? Cine e la telefon?

— Gura! Ascultă cu atenţie pentru că nu mai repet. O să fac praf oraşul ăsta, Jake, şi vreau ca tu să stai de-o parte. Să stai acolo unde eşti.

— Nu… dar cine e?

— Trebuie să-ţi pomenesc numele meu codificat, zevzec bătrân?

Urmă un moment de tăcere în care Hunter auzi o respiraţie greoaie în aparat.

— Nu e momentul pentru glume. Dacă eşti cine cred eu, de ce-mi telefonezi *mie!* De ce mă previi atât de amical?

— Nu din prietenie, poţi să fii sigur de asta. V-am tras la sorţi

şi tu ai câştigat. Te voi lăsa în viaţă, Jake, pentru că pe viitor voi şti pe cine să fiu cu ochii. Ştiu că voi fi obligat să las „deşeuri” în urma mea când voi părăsi oraşul. Te-am ales regele deşeurilor.

— Hei! Cine e? răcni Vecci care era la un pas de atac. Nu e momentul pentru tâmpenii!

— Nu e o tâmpenie, Jake. Mulţumeşte cerului şi aprinde lumânări când ajungi acasă căci vei fi singurul şef supravieţuitor după trecerea mea. Trec la atac peste câteva minute şi nu vreau să te lichidez din greşeală.

Hunter întrerupse legătura şi se branşă imediat pe linia biroului. Era convins că Joliet Jake va da un telefon în foarte scurt timp. Hunter voia să-i cunoască reacţia.

Aşteptă în vântul rece timp de trei-patru minute, apoi receptorul fu ridicat în biroul lui Manny. Hunter auzi o răsuflare răguşită în receptor şi bipurile cadranului. Notă numărul în timp ce asculta convorbirea.

— Sunt Jake. E acolo?

— Ăăă… o clipă…

— Da, alo?

— Salut, merge treaba?

— Bine până acuma. La tine?

— Nu prea bine. Cred că ticălosul ăla mi-a dat un telefon.

— Ţi-a telefonat *ţie?* La *Manny*? La…

— Mda, acolo unde ţi-am spus că voi fi. Cui ai mai spus că voi fi aici?

— Nimănui. De ce-aş fi spus?

— Bine… trebuie să presupun atunci că el a fost. Sau cineva îmi joacă o farsă urâtă.

— Poate că te supraveghează. Ar fi putut să te urmărească.

— Sau avem un trădător printre noi.

— Tipul ăsta e… în fine, ce-a vrut cu tine? De ce te-a sunat?

— A zis că se pregăteşte să lichideze pe toată lumea. Cu excepţia mea.

La celălalt capăt al firului se auzi un râs amuzat.

— Chestia asta e drăguţă foc! De ce ţine atât de mult la tine?

— E… în fine, o să-ţi spun mai târziu. În orice caz, am crezut că e bine să anunţ pe toată lumea. Adică pentru cazul în care tipul ăsta are un informator în Familie. Mă enervează la culme faptul că a putut să-mi telefoneze. Sunt sigur că avem un trădător. Dacă a fost într-adevăr el. Dacă n-a fost el, asta ar trebui să mă facă şi mai nervos. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

Cealaltă voce se transformase brusc.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. S-ar putea chiar să ai dreptate în privinţa informatorului. În cazul ăsta, cu siguranţă că e cineva de la tine.

— Ştiu, şi asta mă îngrijorează. Auzi, ce să fac? Să-i sun şi pe ceilalţi?

— Păi… eu nu pot să-ţi dau sfaturi într-o chestie ca asta, zise vocea după o scurtă ezitare. E cineva din echipa ta, nu din a mea.

— Da, dar ştii că totdeauna apreciez sfaturile tale.

— Ei bine… Nu ştiu. Dacă aş fi fost în situaţia ta, cred că n-aş fi spus la nimeni. Chestia asta e posibil să fie înţeleasă anapoda. Şi tipul ăsta e al naibii de şiret, e foarte posibil să-ţi întindă o cursă.

— Crezi?

— Poate. Auzi, uite ce-aş face eu. Telefonează-i lui Larry Turk. Povesteşte-i tot. În felul ăsta nu mai e problema ta. Pe urmă aştepţi.

— Da, probabil… dar, auzi, nu pot să dau de Larry Turk. Duce „Remorcherul” la o judecată.

— Deja?

— Păi cum! Zice că trebuie să lămurim lucrurile chiar în noaptea asta. Zice că trebuie să-i conferim toată autoritatea sau nimic. Şi refuză să-şi mai asume responsabilitatea pentru un al doilea *Town Acres.*

— Îţi dai seama ce va însemna asta pentru Pete?

— Mda. Dar a căutat-o cu lumânarea, nu? Auzi, eu nu pot să rămân aici. Cine ştie? Ticălosul ăla ar putea să arunce în aer sau să dea foc localului. Ştii cum acţionează.

— Da, ştiu, zise vocea. Oh! Ai căutat microfoane în localul tău?

— Păi cum! Aproape că am demolat tot biroul. La început am avut nişte bănuieli… a venit un tip ca să repare telefonul. Furtuna a buşit liniile şi nu mai ştiu ce! Dar n-a lăsat nimic, acum sunt sigur.

— Bine… OK. Auzi, unde-l judecă pe Pete?

— Acolo, la… ştii unde.

— OK. Uite ce-aş face eu în locul tău. Aş suna acolo ca să dau de Turk. I-aş spune că am sunat doar ca să-i comunic acest fapt nou. I-aş povesti totul. E datoria lui să găsească o soluţie, nu? La urma urmelor e treaba lui. Lasă-l pe el să hotărască ce trebuie făcut, asta ar dovedi şi de partea cui eşti.

— Ce vrei să spui cu asta, de partea cui sunt?

— Nu te supăra! N-am spus că *eu* aş crede…

— Dar *tu* ce crezi?

— Nimic! Dar dacă tipul ăsta ţi-a telefonat direct ţie, pune-te în locul celorlalţi. Ar putea să intre la idei.

— Ar face bine să se abţină!

— O să vezi. În orice caz, sună-l pe Turk. Povesteşte-i toată chestia.

Urmă o tăcere scurtă.

— Bine, poate că ai dreptate. OK, mulţumesc. Rămâi acolo?

— Ăăă, da, poate.

— Cum adică, poate? Ăsta e răspuns? Ţi-e frică să-mi spui unde vei fi?

— Ştii bine că nu.

— Atunci îmi spui?

Urmă o nouă tăcere.

— Nu, Jake, nu-ţi spun.

Un clic întrerupse convorbirea. Hunter zâmbi auzindu-l pe Joliet Jake mormăind cu o voce uimită:

— La dracu! Nu-mi vine să cred…

Apoi închise şi el.

De data asta, aşteptarea următorului apel fu scurtă. Hunter notă repede numărul, ceea ce se dovedi inutil când o voce liniştită anunţă:

— *Giovanni's.*

Apoi se auzi vocea tulburată a lui Joliet Jake:

— Sunt Vecci. Ca… caut un grup privat la voi. Ştii ce vreau să spun?

— Totul e privat în seara asta, domnule Vecci. Fortăreaţă.

Hunter ridică din sprâncene surprins. În limbajul Mafiei, „fortăreaţă" însemna că în acel loc nu erau decât mafioţi, chiar şi chelnerii şi bucătarii.

— Bun, cu atât mai bine. Auzi, cine e la telefon?

— Charles Drago, domnule Vecci. Pot să vă fiu de folos?

— Poţi să găseşti un anumit domn şi să-l aduci la telefon? Aduce pe cineva pentru o judecată.

— Ah, încă n-au sosit, domnule Vecci.

— La dracu! Ar fi trebuit să fie acolo de multă vreme.

— Probabil că furtuna e de vină, domnule. Pe toţi îi întârzie.

— Ce porcărie!

— Până atunci, domnule Vecci, aţi putea să vă faceţi raportul…

— Nu fac rapoarte, bombăni Jake.

— Vă cer scuze, domnule. Nu voiam decât să vă fac…

— Un serviciu, da, ştiu. Bine, Charlie, uite cum o să-mi faci un serviciu. Stai cu ochii pe uşă. În secunda în care soseşte, îi spui să-mi telefoneze la Manny.

— Bine, domnule, la Manny.

— Da, şi nu spune asta nimănui. Spune-i că e foarte urgent, insistă Joliet Jake.

— Îi voi transmite, domnule Vecci. Numai lui.

— OK, mulţumesc.

De data asta Joliet Jake închise primul. Hunter se branşă din nou pe centrală şi răsfoi carneţelul lui Stein luminându-l cu lanterna. Pe pagina patru găsi un număr care corespundea cu bipurile primului apel telefonic. Se strâmbă uşor când văzu numele din faţa numărului.

Hunter se gândi un moment, apoi formă numărul. Se auzi imediat aceeaşi voce care îi răspunsese lui Vecci:

— Da?

— E acolo? întrebă Hunter.

— Nu, nu e.

— Eu ştiu că e. Dă-mi-l.

— Ă... ăăă, cine e?

— N-ai tu treabă. Dă-mi-l repede.

— Nu vrea să mai răspundă la telefon în seara asta.

— Ar face bine să se mişte şi să răspundă, zise cu un ton ameninţător Hunter.

— Bine. O secundă.

În sfârşit se auzi cealaltă voce. Şi întrebă prudentă şi rezervată:

— Bun, ce e cu chestiile astea?

— Vor să vii imediat la Giovanni.

— Cine vrea? Cred c-ai greşit numărul.

— Cum vrei, zise cu răceală Hunter. Ai primit mesajul lor, nu e nevoie să le spun mai mult.

— Stai puţin, nu-ţi recunosc vocea.

— Poate că e ceva urgent. Poate că ai face bine să-ţi mişti curul până la periferie.

— Prin furtuna asta? Ei ştiu foarte bine că eu nu asist...

— Vei asista la asta. Fiecare îşi anunţă „culoarea” şi tu va trebui s-o alegi pe-a ta.

Mafiotul era agitat la culme. Era evident că nu era obişnuit să i se vorbească astfel. Îşi pierdea suflul.

— Auzi, nu ştiu dacă... stai o clipă. Spune-mi ce se întâmplă. N-am să plec nicăieri înainte de a...

— Stai o clipă, zise Hunter întrerupându-l.

Puse mâna peste receptor şi numără până la zece. Când vorbi din nou, vocea lui era mai amabilă.

— Auzi, mi-au spus să-ţi spun că se gândesc la tine şi la viitorul tău. Se votează pentru un contract sau altceva şi îţi sugerează să ţii asta pentru tine.

— Asta n-are nici o legătură cu Pete?

— Nu, nu te-ar deranja pentru asta. Îţi spun că e vorba de cu totul altceva. Se pare că unul bătrân face prostii. Vor vota scoaterea lui la „pensie”. Cred că deja ţi-am spus prea multe. Îţi ţii gura, da?

— Da, evident, înţeleg. Dar eu n-am ce să votez, în fine…

— Spun că te priveşte. Ar trebui să fii aici când se ia hotărârea. Ca să arăţi de ce parte eşti. După cum ţi-am spus, se va hotărî probabil un contract sau două.

— Bine… OK, mulţumesc. Spune-le că voi veni cât mai repede posibil. Sper să pot trece prin furtună. Ăăă, cât timp am?

— Nu prea mult. Aproape că au sosit cu toţii.

— Bine. Încă o dată mulţumesc şi spune-le că apreciez ce fac pentru mine.

Urmă un declic şi Hunter auzi tonul. Zâmbi cu cinism, schimbă poziţia ca să-şi întindă muşchii îngheţaţi şi se branşă din nou pe linia lui Manny, exact la timp ca să audă soneria răsunând. Se aştepta la o anumită convorbire şi nu o rată.

— Da, alo?

— Salut, Jake. Auzi, am aflat ceva îngrozitor. Te sun în contul trecutului. Se întâmplă nişte chestii la Giovanni.

— Da, ştiu. Fac planuri. Cred că pentru Hunter. De ce în contul trecutului?

— Vreau să spun că nu trebuie să fiu văzut privindu-te nici măcar pe fereastră. Înţelegi ce vreau să spun? Stai departe de *Giovanni’s.* Nu se întâmplă ceea ce crezi tu. Nu-i telefona lui Turk, nu le spune unde te afli. Ascunde-te.

— Dar ce tot îndrugi…

— Nu pot să-ţi spun mai mult, Jake. Îmi pare rău, zău că-mi pare rău.

City Jim închise încă o dată şi Hunter auzi vocea lui Jake mormăind fără să înţeleagă:

— Dar ce naiba se întâmplă în seara asta?

Hunter desprinse firul şi îşi strânse sculele.

— O mulţime de lucruri, Jake, mormăi el strângând din dinţi.

CAPITOLUL X

Hunter sună ultima dată de la o cabină telefonică din North Side. Aceeaşi voce suavă răspunse automat:

— *Giovanni's...*

Hunter întrebă cu o voce obişnuită:

— Eşti Charles Drago?

— Exact. Cine e la telefon?

— Sunt... ăăă, să zicem că Phil din Jersey. Domnule Drago, mi s-a spus să iau legătura cu dumneavoastră. Am surprins ceva şi nu ştiu ce să fac. Mi s-a spus că ar trebui să mă adresez dumneavoastră.

— Dar cine eşti?

— Să zicem că Phil din Jersey. Sunt doar în trecere, nu locuiesc la Chicago. Dar vreau să vă spun că mă aflam într-un bar din South Side şi am auzit o convorbire ciudată lângă mine. Aşa că...

— O clipă! N-am timp de pierdut...

— Nu că v-aş impune, domnule Drago, dar aţi face bine să-mi acordaţi puţin timp. Asta vă priveşte pe voi toţi de la Chicago şi nu cer nimic în schimb.

Dispreţuitor dar interesat totuşi, Drago răspunse:

— OK, ce-i aşa de important? Dar grăbeşte-te.

— Nişte tipi vorbeau de Hunter, scârba aia de Bob Hunter! Iar eu ştiu multe despre nenorocitu' ăsta. Unul dintre ei zicea că era ciudat modul în care se petrec lucrurile pentru că Hunter se dovedea a fi cel mai bun aliat al lor. Natural că am continuat să ascult.

— Stai o clipă, Phil, îl întrerupse brusc Drago. Mai e cineva care ar trebui să audă ce-mi spui.

Hunter tăcu, aprinse o ţigară şi aşteptă două minute înainte de a auzi declicul unui receptor suplimentar. Apoi vocea lui Drago îi zise:

— OK. Phil, spune mai departe.

— Unde rămăsesem?

— Te aflai într-un bar din South Side şi tipii ăia ziceau că era ciudat că Hunter se dovedea a fi cel mai bun aliat al lor. Continuă de aici.

— Da, atunci eu am fost al naibii de atent când am auzit asta. N-am îndrăznit să mă uit în celălalt separeu, dar am rămas cu urechea la pândă. Unul dintre tipi a zis că aşteptaseră o treabă

ca asta, iar eu presupun că se referea la Hunter. Apoi mi-am făcut o cu totul altă idee când un altul a spus că nu-i vine să creadă de felul în care se înţeleg bătrânul şi Hunter. Asta e cu totul altceva, nu?

— Care bătrân? întrebă altă voce de la Giovanni.

— Habar n-am, domnule. De fiecare dată când au vorbit de el, i-au spus doar bătrânul. Apoi altul a spus că, oricum, asta era un lucru bun, pentru că bătrânul fusese pe punctul de a declanşa războiul. Eu mi-am zis imediat că era vorba de un război în stradă care să se confunde cu ceea ce pune la cale Hunter.

— Asta e tot ce-ai auzit? întrebă Drago cu o voce calmă.

— Nu, am mai auzit că bătrânul a adunat vreo sută de oameni undeva în alt bar. Parcă… la Minnie sau ceva de felul ăsta.

— N-am auzit niciodată de Minnie, zise a doua voce.

— Totuşi cam aşa suna. La Minnie sau ceva foarte apropiat.

— Poate Manny?

— Da, presupun că ar putea să fie la Manny.

— Drăcia dracului! izbucni o voce cu totul nouă.

— Câţi tipi ai zis că erau în barul ăla? întrebă a doua voce.

— Cam o sută, poate mai mulţi, răspunse Hunter-Phil din Jersey. Restul nu-l pot repeta cu multă precizie. Ştiţi cum se întâmplă, tipii zic da, nu, suspină şi fac zgomot alături, dar eu am urmărit discuţia aşa în general.

— OK, zise Drago. Şi care era sensul general?

— Că toţi aceşti tipi vor veni peste voi, la Giovanni. Şi am mai auzit ceva care mi s-a părut o adevărată sminteală.

— Ce?

— Unul dintre ei a vorbit de maşini de poliţie. Am impresia că vor să dea un aspect poliţist descinderii lor!

— La dracu şi la toţi dracii! exclamă a treia voce.

— Stai, stai o clipă, zise a doua voce. Cine ne spune toate astea?

— Nu e nevoie să ştiţi mai mult decât Phil din Jersey. N-am chef să mă pomenesc în mijlocul câmpului de bătălie. Nu fac decât să vă transmit ce-am auzit. Acum voi vă descurcaţi cum ştiţi.

— Eşti… unul dintre noi? întrebă omul.

— Bineînţeles că sunt, în fine, din Familia din Jersey. Mai mult n-am să vă spun.

— OK, ne-am înţeles totdeauna cu prietenii noştri din Jersey. Ia spune-mi, Phil, tipii ăştia, au spus că participă Hunter la povestea lor?

— După cum v-am spus, am avut impresia că se aliaseră. Dar asta mi se pare al naibii de ciudat. E posibil să mă înşel. Poate că se folosesc de el ca să facă o diversiune, înţelegeţi?

— Bineînţeles că înţeleg, Phil. Bine, să ştii că nu vom uita ce-ai făcut. După ce totul se va linişti, te aştept la mine, da?

— Trebuie să vă spun că nu ştiu exact cu cine vorbesc.

— Întrebi de Benny Rocco.

Hunter ridică din sprâncene. Rocco era omul din North Side care controla teritoriul din nordul oraşului, teritoriu care la ora actuală căpăta din ce în ce mai multă importanţă.

— OK, domnule Rocco, răspunse Exterminatorul. Voi trece pe la dumneavoastră cu prima ocazie. Ăăă, domnule Drago? Mai sunteţi la telefon?

— Da, te ascult.

— Bun, păi… asta e tot ce ştiu, domnule. Nu-mi mai amintesc numele tipului care mi-a dat numărul dumneavoastră, dar mi-a spus că ar trebui să ştiţi toate astea, iar eu mi-am zis că aveţi dreptul ăsta.

— Ai făcut foarte bine, Phil. N-ai să regreţi niciodată. Transmite salutări din partea noastră băieţilor din Jersey!

— O voi face neapărat, zise Hunter înainte de a închide.

Aruncă ţigara în zăpadă şi se întoarse la maşină. Noaptea începea să se contureze şi voia să asiste la toate evenimentele.

*

* *

A compara sala din spate de la *Giovanni's* cu cea de la *Manny's Posh,* ar fi însemnat să compari un palat cu o cocioabă. O mochetă groasă şi luxoasă, lambriuri, un bar privat complet, o instalaţie stereo perfectă, toalete de lux, divane şi fotolii mari, o sală de baie şi o fereastră lungă care permitea să se observe clubul printr-un sistem de oglinzi, toate astea constituiau caracteristicile cele mai frapante ale acelui birou splendid.

Arturo (Don Gio) Giovanni avea grijă să arate fiecărui vizitator detaliile mai discrete ale altui lux pe care şi-l permitea: marele birou făcut manual la Singapore şi un fel de tron de unde controla jaluzelele, perdelele, ferestrele şi chiar uşa. Tronul putea chiar să vibreze, iar în partea de sus a spătarului se aflau nişte difuzoare mici pentru crearea unei ambianţe muzicale discrete după dorinţa patronului. Mai avea şi o terasă solară, o saună şi o sală de masaj. Multiplele detalii ale acestui tot formau un ansamblu regal.

Iar Don Gio îl merita pe deplin, căci era regele oraşului

Chicago şi tentaculele sale regale se întindeau asupra tuturor cartierelor periferice ale oraşului precum şi în Texas, Arkansas, Florida, Caraibe, în Europa şi chiar în Hawaii. Nici un cap încoronat nu se bucurase de mai multă putere în stare brută sau de bogăţiile micului napolitan devenit american la vârsta de opt ani. Veteran al caselor de corecţie la paisprezece ani, curier, gardă de corp şi asasin în timpul anilor nebuni care au precedat epoca Capone, el devenise stăpânul unui imperiu ale cărui venituri anuale depăşeau două miliarde de dolari.

Acest bătrân cu purtări simpatice, care era foarte mândru de biroul său luxos unde petrecea aproximativ opt ore pe an, avea un cazier care se întindea pe o perioadă de cincizeci de ani, cu arestări pentru şantaj, furt, brutalităţi, viol, fals, contrabandă în perioada Prohibiţiei şi toate relele cu care putea fi încărcată conştiinţa în timpul unei cariere criminale bogate.

Trecând prin faţa câtorva comitete federale, Giovanni se refugiase de o sută treizeci şi şapte de ori în spatele amendamentului cinci. Totuşi nu fusese condamnat decât de două ori de la vârsta de paisprezece ani şi aceste două condamnări au fost anulate mai târziu de judecători îngăduitori, după ce avocaţii lui făcuseră apel.

Recent se spunea că Don Gio, *capo,* îmbătrânea, că se moleşeşte, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului la Nassau, la Rio şi la Honolulu şi că avea atâtea venituri legale încât pierdea gustul pentru adevărata meserie. Cele mai multe dintre aceste zvonuri îşi aveau originea în teritoriile controlate de Joliet Jake Vecci.

Înştiinţat de diferiţi subalterni din anturajul său, Don Gio râdea şi nu dădea mare importanţă. Spunea că dacă Nixon avea o casă albă de iarnă, alta de vară, una în vest şi alta în est, atunci el de ce n-ar avea reşedinţe liniştite unde să se odihnească uitând de grijile strivitoare? Cât priveşte resursele personale, ce era să facă cu ele? Să-şi petreacă viaţa ţinându-le închise într-un seif? Fireşte că nu! Se folosea de ele şi se punea la adăpost de un fisc hrăpăreţ şi arţăgos. Dacă ceilalţi oameni din Chicago i-ar fi urmat exemplul, în loc să se plângă tot timpul, ar fi fost mai câştigaţi.

Don Gio râdea, urca în Rolls şi pleca spre noi orizonturi unde se putea destinde fără să fie deranjat de oamenii FBI-ului care îl urmăreau notându-şi ce mânca, la ce se uita şi dacă se spălase pe mâini înainte de a se aşeza la masă.

Totuşi, în acea seară, *capo* nu râdea. Venise momentul să facă faţă unei crize.

În primul rând Hunter. Fusese lăsat să-şi facă de cap prea multă vreme şi se purta cu prea multă cutezanţă. Era timpul să i se bage fierul roşu în târtiţă.

Apoi era povestea aceea ruşinoasă de insubordonare din rândurile Familiei. Când *capi* ieşeau în stradă şi se prosteau ea nişte simpli mafioţi, devenea evident că Organizaţia suferea de un putregai intern. Gio trebuia să dea un exemplu cu cel care greşise, în ciuda prieteniei lor personale care data din perioada lui Capone, şi trebuia să-l pedepsească sever pe Peter Lavallo, pe care îl poreclise Golden Peter din cauza succesului său la femei. Micul Golden Peter era necredinciosul Pete the Hauler, regele remorcherelor, iar trecutul nu răscumpăra prezentul. Pete Lavallo avea să plătească pentru stupiditatea lui aşa cum ar fi făcut orice om dintr-o organizaţie disciplinată.

În al treilea rând venea lovitura dată disciplinei familiale – Jake Vecci. Evident, *capo* ştia de multă vreme că vechiul său prieten Joliet Jake era nedisciplinat, dar nu l-ar fi bănuit niciodată pe Jake de o astfel de trădare. Iar momentul era cât se poate de nepotrivit.

Capo se strâmbă şi bătu darabana cu degetele pe suprafaţa biroului încercând să citească gândurile celor trei bărbaţi aşezaţi în faţa lui, care povesteau detaliile unui adevărat război în cadrul Familiei. Chiar credeau în ele? Sperau ca informaţiile lor să fie bune sau rele? Sperau ca Don Gio să le cedeze cârma, sau doreau un război între bătrâni ca să aibă acces la un viitor diferit?

Tânărul Larry Turk îi zise:

— Avem pe unul Phil Tarrantino care lucrează pentru prietenii noştri din Jersey, domnule Giovanni. Face parte din echipa lui Danno Giliamo şi chiar l-a însoţit pe Danno la Londra cu ocazia loviturii împotriva lui Hunter. Danno mi-a spus că a fost rănit în timpul ostilităţilor şi că de atunci se reface în linişte. Danno a dat ochii cu el lunea trecută, şi mi-a spus că Tarrantino trebuia să plece la Las Vegas. Puţină odihnă în deşert urmând să-i facă bine. Aşa că nu ştiu ce să zic, domnule Giovanni. E posibil să fi ajuns până aici, să-l fi prins furtuna şi să aştepte momentul în care poate să plece. Am impresia…

— Când te afli în acest birou, poţi să-mi spui Gio, zise *capo* întrerupându-l. Şi voi la fel. OK? Sună mai bine.

— OK, Gio.

— Aş fi preferat să mi-l aduci aici pe băiatul ăsta, ca să-i pot vorbi personal. Îmi place să aud cu urechile mele.

Benny Rocca se legănă cu nervozitate de pe un picior pe altul.

— Eu am luat această decizie, Gio, îmi pare rău. Tipul era foarte nervos şi ştiu că ar fi închis dacă aş fi forţat puţin nota. Am vrut să nu-i stric dispoziţia.

— Sunt sigur că ai făcut cum a fost mai bine, Benny, zise Giovanni. Cel puţin…

Capo îşi îndreptă privirea spre Charles Drago care făcea pe portarul de lux şi răspundea de securitatea localului în timpuri normale.

— Cel puţin trebuie să spun că Charles a făcut bine când a căutat martori pentru ca discuţia să fie auzită de mai mulţi.

Drago îi zâmbi şefului său.

— Mulţumesc, Gio. Nu ştiu de ce, dar am crezut că nu ţi-ar fi plăcut să fii deranjat pentru… în fine, nu mi s-a părut destul de important în acel moment. Ştii cum se întâmplă. Credeam că sunt doar nişte zvonuri de la centru.

— Da, zise cu amărăciune Giovanni.

— Pe mine m-a frapat chestia cu maşinile de poliţie, zise Rocco.

— Da, spuse din nou *capo,* ghemuindu-se parcă în fotoliul său mare. Ai avut şi de ce. Jake manipulează mai mulţi poliţai decât mine. Ar fi trebuit să-i retrag teritoriul ăsta de multă vreme. Se înţelege foarte bine cu City Jim de ani de zile… Aşa cred. Deci credeţi toţi că poate fi adevărat? Spune-mi, Turk? Eşti pregătit să rişti rezultatul tuturor acestor ani de muncă pentru ceea ce ţi-a spus un necunoscut din Jersey la telefon?

— Totul pare să se potrivească, Gio, răspunse Turk. Am trimis doi dintre oamenii mei, din echipa mea personală, ca să arunce o privire. Jake a adunat într-adevăr vreo sută de oameni la Manny. Tipii nici măcar nu ştiau ce făceau acolo, doar că aveau să urce în maşini de poliţie. Apoi şefii de echipe au ieşit din birou şi i-au aruncat pe oamenii mei în zăpadă.

— Ar putea s-o încurce pentru că au făcut asta, mormăi Benny Rocco. Complotează, asta e sigur. Aş băga mâna în foc, Gio.

— Iar Jake dorea mult să vorbească personal cu Turk, adăugă Drago. În plus, mi-a recomandat să nu mai spun asta la nimeni.

— Vrei să spui că încerca să-l recruteze pe Turk? întrebă Giovanni.

— Mi se pare totuşi foarte logic.

— Ceea ce dovedeşte cât e de deranjat la cap, bombăni Turk.

— Povestea asta nu-mi place deloc, zise *capo.* Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ideea că Jake a mers atât de departe.

Prostioare, da, mi le pot imagina cu uşurinţă, dar să ajungă până aici… Să lucreze cu Hunter sau să-l angajeze… nu-l văd pe Jake acţionând astfel.

— Scuză-mă, Gio, dar dacă vrei să ştii părerea mea, află că a te folosi de povestea cu Hunter sau poate să te foloseşti direct de Hunter ca să ai acoperire, consider că e o mare porcărie.

— În privinţa asta ai perfectă dreptate, Benny, zise *capo.*

Se uită fix la Larry Turk.

— Te-am recomandat pentru treaba asta, Turk, ştii foarte bine. Pentru treaba pe care o faci în acest moment.

— Da. Ştiu şi e o onoare pentru mine, te rog să mă crezi.

— N-am făcut-o gândindu-mă la onoare. Am spus Consiliului că tu eşti singurul care poţi să reuşeşti şi cred asta, cu cea mai mare sinceritate.

— Mulţumesc, Gio. N-am să te dezamăgesc.

— Ştiu. Acum… cealaltă treabă. Pete the Hauler. E adevărat că n-ar trebui să vorbim despre ea înainte de judecată, dar ştiţi că situaţia e cu totul deosebită în seara asta.

Bătu cu degetele pe suprafaţa biroului şi zise:

— Aprinde-mi un trabuc, Charlie, zise el suspinând.

„Uite-aşa o să fie lichidat Pete the Hauler”, îşi zise cu tristeţe Turk.

Drago luă un portţigaret din argint şi introduse o ţigară grozavă din Jamaica. O aprinse, scoase portţigaretul şi i-o întinse şefului său.

— Ascultă-mă cu atenţie, Turk, zise Gio reluând discuţia întreruptă. Ştiu că ceea ce s-a petrecut în seara asta între tine şi Pete e aşa cum mi-ai spus. Ştiu, mai întâi pentru că te cunosc pe tine, pe urmă pentru că-l cunosc bine pe Golden Peter Lavallo. El şi Louis erau cei mai buni prieteni, ba uneori chiar mi-am pus tot felul de întrebări în privinţa lor… Bun, pot să înţeleg că un om poate să piardă pedalele şi să vrea să-l lichideze personal pe asasinul prietenului său. Asta se poate înţelege, e ceva normal.

„Ia să vezi acum”, îşi zise Turk.

— A înţelege însă e una, continuă *capo,* iar disciplina e cu totul altceva. Cu tot respectul datorat morţilor, trebuie să spun că nu-l simpatizam prea mult pe Louis Aurielli. L-am acceptat mai ales datorită lui Pete. Vă spun toate astea ca să înţelegeţi bine ceea ce urmează. Eu şi Pete Lavallo ne cunoaştem de multă vreme şi îmi place mult de tot băiatul ăsta. Dar mult mai dragă mi-e Familia. Din cauza asta, îl voi strivi pe Pete. Îi voi retrage toate bunurile. Mă înţelegeţi? Tot. O să-l las cu buzunarele goale şi o

să-l exilez. O să-l trimit în Arizona sau poate în New Mexico. Dacă stă liniştit acolo un an sau doi, îl voi lăsa să se întoarcă. Dar va reveni în aceleaşi condiţii în care a plecat. Asta îi voi face lui Golden Peter Lavallo.

Cei trei oameni erau vizibil impresionaţi de această judecată reală.

Larry Turk părea nervos.

— N-am vrut să i se facă asta, Gio. Am vrut doar să i se spună că eu dau ordine pentru treaba asta, că altfel nu pot să lucrez.

— Staţi jos, ordonă Don Gio, care îşi dădu brusc seama că stăteau în picioare în faţa biroului de destul de multă vreme.

Cei trei schimbară o privire şi luară scaune pe care le aşezară în semicerc în faţa biroului. Giovanni trase un minut din ţigară cu ochii în tavan, apoi se uită la Larry Turk.

— De ce crezi că spun toate astea? întrebă *capo.* Mai ales cu aceşti doi oameni ca martori? Ştii?

Turk ştia. Era aproape o ceremonie, se petrecea ceva grandios. Ezită uşor înainte de a răspunde:

— Cred că ne arăţi cât de mult ţii la Familia noastră, Gio.

— Exact. Totuşi nu ţin la ea pentru că sunt şeful ei. *Sunt şeful ei pentru că ţin la ea mai mult decât oricare.* Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, domnule. Am sesizat subtilitatea.

— OK, să nu mai vorbim despre asta. Dar să te gândeşti la ce-am spus. Să te gândeşti şi la urmă să-mi spui ce înseamnă asta pentru tine.

— Cred că pot să-ţi spun imediat, Gio.

— Spune.

— E nasol că a trebuit să fii amestecat în toate porcăriile din seara asta şi nu-mi place să ştiu că ţi s-a întâmplat asta. Cu permisiunea ta, Don Gio, voi lua asupra mea întreaga responsabilitate pentru seara asta. Nu vreau deloc să fii deranjat de aceste orori. În faţa acestor doi oameni, pe care îi iau drept martori, revendic întreaga responsabilitate a ceea ce se va petrece în noaptea asta. Aici şi peste tot în oraş. Indiferent care va fi rezultatul, eu am luat hotărârile.

— În legătură cu ce?

— Cu tot, declară Turk. Dar în special în legătură cu Joliet Jake şi clovnii lui de la centru.

Don Gio se ridică de pe tron, ocoli biroul şi, punând mâinile pe umerii lui Larry Turk, îl sărută pe gură. Apoi, mai calm, zise:

— Bine. Acum plecaţi şi spuneţi-i lui Pete the Hauler să intre.

Cei trei confidenţi plecară în grabă şi, ajunşi afară, Larry Turk râse scurt şi zise:

— La dracu! Sper să nu fi fost sărutul morţii.

— Nu, nu, răspunse Charles Drago. Nu l-am mai văzut pe bătrân făcând asta. Era foarte emoţionat, Turk, serios.

— Nu, nu mă refeream la asta, zise Turk. Evident, dacă câştigăm, va fi nemaipomenit, dar dacă pierdem, cine o să plătească oalele sparte?

— Şi dacă câştigăm aici şi pierdem în altă parte? adăugă Benny Rocco. Ştii ce-ai făcut, Turk? Te-ai oferit să suporţi consecinţele dacă ceva o să iasă prost.

— Ne vom gândi la asta dacă apare ceva, zise brusc Turk. Până atunci, avem ceva mai bun de făcut. Mai întâi trebuie să-i chemăm pe băieţii care se ocupă de Hunter. Ei sunt oamenii noştri cei mai dotaţi. În plus, nu mai intrăm în jocul ăsta, după învăţămintele trase. Trebuie luată legătura cu oamenii ăştia. Eu o să mă ocup de şefi. Benny, ocupă-te de toţi *caporegime* şi de civili. Charlie, tu te ocupi de administraţie, vezi ce trebuie făcut.

Drago zâmbi cinic.

— Voi telefona şi unor elemente de la Jake.

— Vă spun la amândoi, zise Turk cu seriozitate. N-am să vă uit niciodată pentru toate astea.

— Păi tu credeai c-o să te lăsăm să uiţi? zise ironic Rocco. Tot ce se va întâmpla în seara asta va intra în istorie.

— Dar împotriva lui Hunter? întrebă Charles Drago cu o voce sinistră.

— Să-l ia dracu pe Hunter! izbucni Turk. Tipul ăsta nici măcar nu e trecut pe lista grijilor mele.

Larry Turk greşea. Era preocupat mai ales de propriul său succes şi ştia că multe regate fuseseră clădite pe ruinele războiului.

CAPITOLUL XI

Un fum gros de trabucuri şi ţigări îngreuna atmosfera la Manny şi sala era înţesată de oameni. Unii şefi de echipe se lungiseră pe jos, alţii se sprijiniseră cu spatele de perete, alţii stăteau în genunchi sau pe vine. Avuseseră grijă să-i lase drum de trecere „Bătrânului" care se plimba furios de colo până colo şi înjura în italiană lovindu-şi din când în când palma stângă cu pumnul drept. Meninghetti şi Spanno, călare pe scaune obişnuite, stăteau cu ochii în tavan.

Nimeni nu vorbea, toţi păreau că se gândesc la consecinţele acelei nopţi fatale: când şeful se gândea, ceilalţi făceau şi ei la fel.

Căpitanul Hamilton intră şi se strâmbă adulmecând aerul viciat. Întâlni privirea lui Vecci care trecea şi întrebă:

— Deci?

— Încă n-am hotărât nimic! se răsti Joliet Jake.

— Dar trebuie să iei o decizie, Jake, îl imploră căpitanul. Nu pot să las maşinile poliţiei să se plimbe prin cartier toată noaptea. Oamenii încep să se uite la ele cu o privire mirată. Ori urci băieţii în ele, ori le trimit de-aici.

— De când, întrebă cu răceală Jake, un nenorocit de poliţai veros poate să fie sigur de viaţa lui? Chiar şi un căpitan de detectivi?

Ochii lui Hamilton deveniră duri.

— Nu mă ameninţa, Jake.

— Nu e o ameninţare, ci o promisiune! răcni celălalt. Acum lasă gura şi lasă-mă să mă gândesc!

Hamilton traversă încăperea şi se sprijini cu fundul de marginea biroului. Mario Meninghetti îi aruncă o privire de simpatie şi Hamilton încercă să zâmbească.

Vecci se mai plimbă un moment, apoi se opri brusc şi gesticula în direcţia poliţistului.

— Nu-mi voi trimite oamenii în maşinile poliţiei mai înainte de a şti ce se petrece în acest oraş!

— Cred că ai dreptate, Jake, răspunse cu amabilitate poliţistul. Este o hotărâre înţeleaptă. Atunci îmi trimit înapoi oamenii, anulăm totul. N-ai nevoie de o forţă ofensivă, ci de o linie de apărare.

— Gura! Taci odată! Mario!

— Da, şefule, răspunse imediat Meninghetti.

— Mai spune-mi o dată toată chestia asta. Exact cum a zis. Aceleaşi cuvinte!

— A spus că Charlie Drago dădea telefoane. Spune că e timpul să părăsim nava. Toţi băieţii care vor sosi înainte de miezul nopţii vor fi primiţi cu braţele deschise. Toţi cei care vor ajunge mai târziu, cei de la Centru, ar face bine să nu se oprească, să dispară complet.

— Parcă nu aşa mi-ai spus înainte! strigă Vecci.

— Păi nu sunt magnetofon, Jake, fir-ar să fie!

— Au spus *toţi* băieţii?

— Da, aşa au spus.

— *Înainte* de miezul nopţii?

— Exact, şefule.

— Bine, e formidabil! Exact asta vom face!

Meninghetti se strâmbă.

— Ce să facem? întrebă el.

— Ne vom duce acolo *toţi.* Vom lămuri neînţelegerea. Putem să ajungem înainte de miezul nopţii.

Vecci se întoarse spre Hamilton.

— Nu tu ai zis că nu mai ninge?

— Ba da, răspunse Hamilton vizibil uşurat. Dar vremea e totuşi foarte rea. E polei şi drumurile sunt aproape impracticabile. Trebuie să pleci imediat dacă vrei să ajungi înainte de miezul nopţii.

— Stai o clipă, mormăi Meninghetti. Mergi şi tu, Jake?

— Bineînţeles.

— Dar vei cădea într-o ambuscadă! exclamă *caporegime.*

— Poate că da, poate că nu.

Vecci părea să se fi hotărât. Îi revenea buna dispoziţie. Îi făcu cu ochiul lui Pops Spanno şi-i zise:

— Anunţă-i pe oameni să se pregătească. Plecăm.

— Cu ce? zise Hamilton îngrijorat.

— Nu te mai prosti, nu mergem cu rablele tale. Nu sunt chiar atât de idiot ca să mă duc acolo în maşinile poliţiei. Opreşte două maşini şi celelalte pot să plece.

— De ce să ţin două maşini?

— Ca escortă, fir-ar să fie! Tu vei urca în prima şi bagi viteză! Ai înţeles?

— Dar nu pot să mă car aşa…

— Aiurea! îi zise calm Vecci. Singurul lucru care te-ar putea împiedica ar fi un glonţ în cap.

Căpitanul se înroşi la faţă şi părăsi imediat biroul trântind uşa în urma lui.

Joliet Jake zâmbi şi se adresă lui Meninghetti:

— OK, Mario. Să mergem. Spune să aducă maşinile. Le vreau în faţa uşii în cinci minute ca să le încărcăm.

Şefii de echipă se ridicară în grabă când îl auziră pe Meninghetti:

— Haide, ieşiţi, băieţi. Vă spun planul o singură dată, aşa că ascultaţi cu atenţie.

În timp ce oamenii ieşeau, *caporegime* întoarse capul spre şeful său.

— Le telefonezi înainte?

— Evident că le telefonez înainte. Ce-ţi închipui?

— Ne ducem acolo înarmaţi?

— Te-ai prostit? Mergem acolo înarmaţi până-n dinţi.

Caporegime se încruntă şi îi urmă pe şefii de echipe spre ieşire.

Joliet Jake ridică receptorul telefonului şi formă numărul de la Giovanni. N-ar fi fost corect să-i telefoneze direct lui Giovanni într-un astfel de moment, dar va cere să i se transmită mesajul. Trebuia. Jake îşi zicea că această neînţelegere nu putea să fie lămurită decât într-un singur fel. În fine, în două feluri. Vorbe dulci sau plumbi fierbinţi!

Oricum, Jake nu avea de gând să aştepte ca jumătate din oamenii lui să treacă de cealaltă parte ca să lămurească lucrurile. Joliet Jake nu petrecuse patruzeci de ani în stradă ca să acţioneze ca un tânăr imbecil.

*

* *

Un taxi opri lângă trotuar în faţă la *Manny's Posh.* Motorul mergea domol, aparatul taxa şi şoferul vorbea cu amabilitate clientului său, un bărbat înalt îmbrăcat în gri, cu un mantou gros pe el. Purta o pălărie moale de culoare gri şi avea o panglică de piele neagră peste unul din ochi. Între dinţi avea o pipă stinsă. Pe banchetă, lângă genunchi, se afla o servietă mică dreptunghiulară.

Alt bărbat, îmbrăcat tot în gri, ieşi din club şi se aşeză în faţa taxiului ca să cerceteze strada cu privirea.

Şoferul se adresă clientului:

— El trebuie să fie. E căpitanul Hamilton de la City Police.

Omul cu panglică neagră mulţumi şi aruncă pe scaunul din faţă o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi deschise uşa şi ieşi.

Hamilton ieşise în stradă şi făcea semn unei maşini de patrulare să oprească. Vehiculul încetini şi se opri în spatele taxiului. Când trecu pe lângă taxi, Hamilton fu oprit de omul cu panglică neagră.

— Sunt vehiculele dumitale, căpitane? întrebă necunoscutul.

— Cine mă întreabă? răspunse Hamilton examinându-şi interlocutorul.

— Să facem o înţelegere, căpitane, zise omul schiţând un zâmbet. Eu n-am să-ţi spun numele şi dumneata n-ai să întrebi de al meu.

— Bine, ce-i? zise Hamilton suspinând.

— Jim a primit vreo douăzeci de telefoane în legătură cu defilarea maşinilor de patrulare. Îţi cere să opreşti imediat chestia asta.

— Spune-i că de o jumătate de oră încerc să fac asta şi mai spune-i că ar trebui să facă ceva cu bătrânul ăsta nebun dinăuntru, încă se mai crede în anii cincizeci.

— Jake ar putea să aibă încăpăţânările lui, e adevărat. E adevărat că toate maşinile astea ar putea să ne facă necazuri. Ce l-a apucat?

— Bătrânul voia să-şi urce oamenii în maşinile poliţiei ca să-l vâneze pe Hunter. Cred că voia să le dovedească tinerilor lupi că încă mai e în stare să le arate câte ceva. Oricum, voia să-i taie capul lui Hunter şi să-l agite în vârful unei suliţe. Dar l-am convins să renunţe şi tocmai trimiteam maşinile înapoi.

— Te sfătuiesc s-o faci imediat.

— Mda. Auzi, poţi să transmiţi un mesaj din partea mea?

— O să încerc.

— Jake a luat-o razna. Crede că s-a hotărât un contract împotriva lui şi se va duce la Giovanni ca să facă un adevărat masacru. Ia cu el o ceată de tipi şi m-a pus pe mine să deschid cortegiul. Spune-i lui Jim să facă tot ce poate să ne devieze direcţia. Nu se poate prevedea ce o să se întâmple. Am putea s-o mierlim cu toţii.

— Sper că nu-l vei însoţi cu toate maşinile.

— Nu, a fost foarte înţelegător, a cerut doar două. Numai că eu trebuie să merg cu el, aşa că…

— Nu-ţi face griji. Fă-mi mai întâi un serviciu şi du-mă până la Police Departement.

— O să chem o maşină. Nu uita de mesaj.

— Nu, dar să-ţi dau un… sfat. Dacă totul iese rău şi e o problemă de supravieţuire personală, nu uita că înainte de orice

eşti poliţist. Înţelegi?

— Mulţumesc. Da, încep să înţeleg.

Căpitanul se aplecă în interiorul maşinii de patrulare şi apucă microfonul. Omul cu panglică neagră se deplasă şchiopătând uşor şi se aşeză acolo unde oprise taxiul. După câteva secunde, o altă maşină a poliţiei se opri lângă el. Urcă şi maşina plecă imediat.

După vreo zece minute, aceeaşi maşină intră pe strada rezervată înalţilor funcţionari de la prefectura oraşului. Necunoscutul coborî, mulţumi poliţiştilor care-l aduseseră, urcă repede treptele şi intră. Abia dacă mai şchiopăta şi purta mantoul pe umeri. Avea o servietă într-o mână şi o pipă stinsă în cealaltă. Privindu-l cum trecea printre poliţiştii şi jurnaliştii din hol, ai fi zis că omul cu panglică neagră era un înalt funcţionar al prefecturii, un avocat sau un om de afaceri cu treburi la poliţie.

În realitate, acest om era *criminalul* cel mai căutat în acel moment la Chicago, era Bob Hunter care făcea o a doua recunoaştere a terenului.

Parcurse cu privirea tăbliţele de pe uşile birourilor, îşi continuă drumul şi se îndreptă spre o scară din fund. Trecu prin faţa sălilor de adunare şi străbătu culoare pline de lume, ajungând în cele din urmă în partea cea mai liniştită a clădirii, acolo unde se afla biroul căutat.

Placa de pe uşă indica *Department Liaison.* Intră în acea sală, trecu într-o mică sală de aşteptare şi privi la cele trei uşi care dădeau în această sală. Pe una dintre ele era scris numele *Mr. McCormick.*

Hunter bătu la uşă şi intră. Un bărbat grăsuliu de vreo cincizeci de ani ridică o faţă obosită, schiţă un zâmbet şi zise:

— Dacă e vorba de vreo problemă, atunci e prea târziu. Poate că v-aţi rătăcit.

— Sunteţi Josh McCormick? întrebă Hunter.

— Chiar el. Blocat în acest oraş de cea mai rea noapte din toate timpurile. Deci nu v-aţi rătăcit?

— Dumneata ai sarcina să asiguri legăturile între prefectură şi biroul Procurorului statului.

Era o afirmaţie nu o întrebare.

Funcţionarul dădu afirmativ din cap examinându-şi mai cu atenţie interlocutorul.

— Da, sunt afectat acestui birou, mărturisi el.

Hunter puse servieta pe colţul biroului şi scoase carnetul lui Stein.

— De ce sunteţi blocat, domnule McCormick? întrebă el cu răceală. Din cauza timpului de afară sau a celei de a doua meserii?

— Ce înseamnă asta? bombăni McCormick. Cine eşti?

Hunter răsfoia carnetul. Găsi partea care îl interesa. Începu să citească cu o voce lugubră:

— McCormick, Josh L., numit de stat ca să reprezinte biroul Procurorului districtual în cadrul prefecturii din Chicago.

Hunter ridică ochii şi întrebă:

— Eşti într-adevăr acest Josh McCormick, nu?

— Ce-ai acolo? izbucni omul furios. Drept cine te iei...

— Gura! se răsti Hunter arătându-i Beretta.

Omul păli la faţă şi puse mâinile pe birou.

— Ce vrei? întrebă el cu glas scăzut.

Însemnările lui Stein despre activităţile lui McCormick cuprindeau şase pagini şi jumătate din carnet şi povesteau în detaliu asocierea lui cu Mafia de şase ani la Chicago şi în alte părţi. McCormick trădase de nenumărate ori statul Illinois. Deseori aranjase lucrurile pentru Sindicatul crimei din Chicago intervenind în cursul unui proces, cumpărându-i pe judecătorii sau pe juraţii pe care Organizaţia nu-i controla încă, iar influenţa lui se întindea până la Curtea Supremă a statului. Postul actual îl deţinea doar de cincisprezece luni şi lucra în special pentru Mafie, ţinând-o la curent cu activităţile prefecturii.

Tipul acesta nu era nici poliţist, nici politician; era exact ceea ce spuneau cele şase pagini; un trădător, un criminal, un intermediar în serviciul Sindicatului crimei şi, în ochii lui Hunter, un mafiot.

McCormick începea să transpire şi privirea i se tulburase uşor fixând în permanenţă ţeava armei.

— Nu înţeleg nimic, murmură el. N-am făcut nimic. E vorba de un contract? Dacă e un contract, atunci sunt dispus să dublez oferta. Ba chiar o triplez. Îţi voi da tot ce am.

Cu mâna liberă, Hunter puse carnetul în servietă şi luă o medalie de trăgător de elită. O aruncă pe birou, unde se rostogoli pe mâna trădătorului care o privea îngrozit.

— Oh, Dumnezeule, nu! bâigui el.

— Ai dat deja totul, McCormick, şi asta nu e de ajuns.

— Nu fac parte din Mafia! Ce e scris în carnetul ăla? Că fac parte? E fals! Te implor, e fals!

— Nu, eşti mai rău, răspunse Hunter amintindu-şi de monologul lui Stein despre sistem. Din cauza unor oameni ca tine

funcţionează maşinăria lor.

— Dar nu sunt nimic, Hunter. Doar o mică rotiţă în această maşinărie. Asta nu e crimă, e politică. Marea politică! Există mii ca mine, poate zeci de mii.

Tipul pleda pentru viaţa lui.

— Poate cam optzeci de mii? zise Hunter care îşi aminti din nou de discuţia cu Stein.

— Nu m-ar surprinde deloc. Nu sunt oameni ca mine, Hunter. E sistemul lor, blestematul lor de sistem. Crezi că eu exercit o putere adevărată în acest oraş?

Râse amar şi continuă:

— De multă vreme cunosc lumea interlopă, e adevărat. Cunosc tribunalele şi oamenii cu funcţii mari. Dar crezi că pot să fac ceva singur? Mi s-ar râde în nas. Nu eu sunt vinovat, Hunter. Vinovat e afurisitul lor de sistem fir-ar să fie! Un om nu ajunge nicăieri în oraşul ăsta dacă vrea s-o facă în afara sistemului.

Hunter cunoştea foarte bine sistemul şi ştia cât de uşor puteau fi oamenii îmbrobodiţi pentru ca apoi să fie împroşcaţi cu noroi.

— Nu vreau neapărat să te lichidez, îi zise el omului terorizat. Am nevoie de biroul tău şi vreau să pleci.

— Dă-mi ocazia şi vei vedea cât de repede plec!

— Şi nu te mai întorci niciodată aici. Le vei spune asta tuturor amicilor tăi din sistem. Le vei spune că Hunter va mai sta mult aici şi că va arunca mereu o privire asupra maşinăriei.

McCormick se uita la ţeava pistolului, dar acum apăruse puţină speranţă în privirea lui; începuse să respire normal şi să se calmeze.

— Nu-mi vine să cred că ai ajuns aici, trecând printre mii de poliţişti, ca să-mi spui asta.

— Ai dreptate, răspunse Hunter. Ia telefonul, McCormick. Formează numărul patronului tău la Springfield. Mă refer la patronul tău oficial, şi vreau să fii foarte convingător. Ai primit o informaţie serioasă. Toţi marii mahări ai Mafiei din Chicago sunt adunaţi la Giovanni în acest moment. Vorbesc de posibilitatea unui război între bande. Şi ai aflat că Hunter se va duce acolo. Îi vei sugera procurorului să pună pe picioare o armată de poliţai şi să facă acolo o descindere. Asta e ideea generală. Acum vreau să văd cum te descurci.

McCormick forma deja numărul. Mâna îi tremura puţin dar vocea îi devenise calmă.

— Vei vedea. Sunt expert în materie, doar ştii deja asta.

Hunter începea să-l găsească aproape simpatic, chiar

amintindu-şi ce era, dar fără să uite că nimeni nu era alb sau negru. Urmări convorbirea de la un alt telefon, şi dădu din cap mulţumit după ce discuţia luă sfârşit. Apoi îl legă fedeleş pe McCormick, îi puse căluş în gură şi îl închise într-o debara a sălii de aşteptare. După ce termină treaba, Hunter părăsi biroul.

Pe culoar începu din nou să şchioapete, traversând cu calm haosul obişnuit al unui departament de poliţie, trecând pe lângă suspecţi arţăgoşi sau îngroziţi, femei furioase, mame cu lacrimi în ochi.

Cu o privire distantă, Hunter îşi croi drum printre poliţişti surmenaţi, avocaţi veroşi şi „aranjori" de toate felurile. Văzu reclamanţi îngrijoraţi; martori mânioşi, beţivi şi drogaţi, puşti cuprinşi de panică şi suflete pierdute. Trecu pe lângă jurnalişti, asistenţi sociali, fotografi, faxuri şi telefoane care sunau strident, în cele din urmă ajunse afară, în jungla îngheţată pe care o prefera.

În timpul traseului, Hunter nu se mai întrebase de ce un poliţist, un avocat sau un judecător se lăsa corupt, devenea trădător sau criminal. Se întreba de ce nu erau mai mulţi!

Se mai întreba dacă mai merita să lupte.

Chiar dacă, printr-un miracol extraordinar, ar fi reuşit să lichideze toată Mafia, n-ar fi apărut alţii care să le ia locul? N-ar fi renăscut maşinăria din propria ei cenuşă?

Refuză să se mai gândească, căci deocamdată nu-şi putea permite nici un fel de îndoială. Se întoarse la vehiculul său, controlă cauciucurile, urcă şi îşi îmbrăcă ţinuta de luptă.

Îl aştepta înfruntarea.

În mod indirect, maşinăria se afla la originea micilor criminali, a delincvenţei juvenile, a căminelor distruse, a sufletelor pierdute şi a unei mari părţi din relele omenirii. Asta aflase Hunter în urma vizitei sale la Departamentul de Poliţie.

Exterminatorul zâmbi cu cruzime şi demară lent. Vehiculul aluneca liniştit pe străzile acoperite de polei şi Hunter se gândea la propria lui maşinărie.

CAPITOLUL XII

De concepţie extern de simplă, realizarea planului lui Hunter cerea o execuţie extrem de minuţioasă. Direct, un singur om nu putea spera să distrugă numeroasele forţe inamice şi Hunter era conştient de asta.

De la început contase pe slăbiciunile mafioţilor ca să semene spaimă şi confuzie. Apoi, în plin haos, Exterminatorul avea să-i suprime pe marii şefi din Familia din Chicago.

Totuşi era tracasat de altceva. Peste tot, de altfel, în celelalte mari oraşe din Statele Unite, Mafia era cauza şi efectul răului. La Chicago lucrurile erau contrare; întregul contribuia la buna funcţionare a maşinăriei criminale şi câştiga din asta beneficii imense. Adevăratul putregai se afla deci în afara clanului mafioţilor, la câţiva cetăţeni. Din această cauză, Hunter renunţase la câteva din cele nouă nume încercuite de Leopold Stein. Le lăsa cetăţenilor din Chicago grija de a scăpa de poliţiştii şi administratorii lor corupţi. Asta era o treabă pentru civili!

*

* *

Restaurantul-cabaret cunoscut sub numele de *Giovanni's* ocupa un teren imens care aparţinea de fapt cetăţenilor din Cook County. Cu câţiva ani în urmă şi la un preţ foarte ridicat, comitetul achiziţionase mai multe hectare ca să facă un teren de golf şi un parc public. O parte din acest teren se întindea de-a lungul fluviului şi în acel loc fusese prevăzut un centru balnear cu piscine şi echipamente pentru baia în fluviu.

Mai târziu, dintr-un raţionament curios, se ajunsese la concluzia că centrul acvatic era irealizabil şi, printr-un alt fenomen ciudat, această mare parcelă de teren fusese cedată companiei *Club's Management, Inc*., care urma să construiască acolo o clădire publică.

Clădirea publică a devenit *Giovanni's.* În plus, nu se putea contesta că acest club nu era deschis tuturor, căci, în schimbul unei sume derizorii de cincizeci de dolari de persoană, fiecare putea să ia masa şi să danseze într-un cadru luxos şi rafinat, unde smochingul era obligatoriu, chelnerii erau stilaţi şi unde cântau de multe ori cântăreţi străini foarte apreciaţi. În partea din spate era chiar şi un mic cazino ilegal, demn de cele mai frumoase săli din Las Vegas.

În partea de sud a terenului anexat de Don Gio se afla un teren de golf pe jumătate terminat (numai nouă găuri), iar în partea de vest a micului drum special al clubului se afla un teren impracticabil, deci nefolosit.

Fluviul mărginea o altă latură a clubului, deci Don Gio dispunea de un loc deosebit de privat. Doar la nord exista un pâlc de vile, despărţite de parcul clubului de un boschet stufos, pe care Giovanni îl botezase cu dispreţ „ghetoul celor bogaţi”.

Clădirea impozantă fusese construită în stilul arhitecturii coloniale americane şi costase, după materialele de construcţie folosite, cel puţin un milion şi jumătate de dolari. Totuşi nu-l costase chiar atât pe Arturo Giovanni. Manipularea societăţilor de construcţii, a sindicatelor şi deţinerea unor societăţi de materii prime pentru construcţii şi decoraţiuni făcuseră adevărate miracole, iar Don Gio nu era omul care să neglijeze aceste detalii pecuniare. El, care n-ar fi ezitat să cumpere un trabuc bun cu cincizeci de dolari, refuza să plătească cu zece dolari ora un instalator cu experienţă. Nu, asta niciodată!

Sigur, clădirea era impozantă, iar Bob Hunter nu era nici el omul care să neglijeze detaliile. Micul drum particular se întindea pe aproximativ trei sute de metri, mărginit pe ambele părţi de un gard din fier având în centru o poartă imensă din piatră în care fusese cizelat blazonul lui Don Gio. Hunter descoperi pe o hartă că existau cam o sută de metri de mal în partea din spate a proprietăţii. Estimă că construcţia era situată la o sută cincizeci de metri în interiorul parcului şi că se ajungea la ea pe o alee circulară care începea acolo unde se sfârşea drumul privat.

Clubul era foarte luminat în momentul în care Hunter ajunse la faţa locului, precum şi parcul din ambele părţi ale clădirii. Cu siguranţă că acolo erau şi parcări.

Hunter ar fi preferat ca turul de recunoaştere să-l fi făcut ziua, căci ştia cât de mult putea întunericul să inducă în eroare, mai ales pe o astfel de noapte. Zăpada nu mai cădea cu aceeaşi violenţă ca la început, în locul ei cădea acum o ploaie măruntă şi rece. Vizibilitatea era bună, dar mase de zăpadă acopereau porţiuni de gheaţă. Micul drum nu prezenta urme de trecere iar serviciul public nu se mai ocupa de asta de câteva ore bune. Bară la bară, un şir lung de limuzine negre se întindea în faţa porţii mari din piatră, şirul încheindu-se cu o maşină a Departamentului Poliţiei din Chicago. Nori de abur se ridicau dinspre vreo douăzeci de capote sub care motoarele torceau domol, toate aceste maşini având aprinse luminile de poziţie.

Numai maşina din faţă avea aprinse toate farurile. Girofarul albastru clipea pe acoperişul maşinii de poliţie.

Un alt girofar clipea şi pe acoperişul vehiculului lui Hunter, dar era galben, culoarea folosită de serviciile publice. Hunter opri lângă maşina oficială şi lăsă în jos geamul ca să vorbească cu poliţiştii care lăsară şi ei geamul în jos.

— Ce s-a întâmplat? strigă Hunter. Drumul e blocat?

— Nu, poţi să treci.

— E cam târziu pentru antrenamente, nu?

— În seara asta sunt multe VIP-uri la *Giovanni's.* Ştii cum e!

— Da, foarte bine, răspunse Hunter râzând. Ce-ar fi să mă escortaţi şi pe mine? În folosul public! Ciudată noapte, nu-i aşa?

— Ba da. Cred că gheaţa afectează grav linia de înaltă tensiune.

Poliţaiul încercă să examineze camioneta lui Hunter, dar renunţă din cauza noroiului îngheţat de pe străzile din Chicago care o acoperea lateral.

— Da, răspunse Hunter. Şi evident, acum trebuia să fie turul meu de inspecţie pe-aici. Ce-i dincolo de clădirea asta?

— Habar n-am, răspunse poliţistul. E cam în afara traseului meu obişnuit.

Hunter râse scurt.

— Bine, o să fac singur mica mea anchetă.

Porni încet pe lângă maşinile staţionate. Geamurile lor erau aburite în interior şi nimeni nu ştersese condensul. Hunter număra ocupanţii în funcţie de contingentele normale pentru fiecare maşină: doi în faţă, doi pe strapontine şi trei în spate, în total şapte oameni de fiecare maşină. Înmulţit cu douăzeci, numărul lor devenea impresionant.

Prima maşină era o limuzină neagră, nu o maşină a poliţiei. Hunter presupuse că unul dintre locotenenţii lui Vecci îl însoţea pe căpitanul Hamilton până la club pentru a anunţa şi a facilita intrarea trupelor lui Vecci. Hunter considera că Joliet Jake reacţiona cu mult mai mult optimism decât ar fi făcut el. Un *capo,* mai mult decât de închisoare sau de moarte, se temea de intrigile din cadrul Familiei. Contrar legendei care pretindea că între gangsteri domneşte fraternitatea, Organizaţia suporta în mod regulat şocul acestor războaie intestine. Un „şef" îşi câştiga rangul şi poziţia prin teroare, deci trăia cu frica continuă că i se putea face şi lui acelaşi lucru şi pentru asta era bănuitor faţă de toate persoanele din anturajul lui.

Deci, toţi cei care veneau din Centru cu Jake mergeau ca pe

sârmă... cu excepţia lui Hunter. Nu, el venise doar să declanşeze masacrul de la Chicago.

CAPITOLUL XIII

Hunter se deplasă pe lângă „citadela” Mafiei, se opri de două ori şi ieşi din camionetă pentru ca inamicul să-l poată vedea cercetând cu privirea liniile de înaltă tensiune care treceau pe lângă proprietate. La a doua oprire, fu interpelat de o voce venind de dincolo de gardul de fier:

— Ei! Ce faci?

— Verific liniile, răspunse Hunter cu o voce relaxată. Sunt pline de gheaţă.

— Ah, da. Asta e o idee bună.

Hunter stătea în mijlocul străzii. Aprinse o ţigară.

— Şi-o să reziste?

— Am văzut altele şi mai încărcate, răspunse Hunter. Dar vor ţine dacă vântul n-o să bată mai tare.

— Da, ai dreptate. Vântul ar putea să le provoace stricăciuni, nu?

— Mda.

După voce, tipul era pe jumătate îngheţat. Hunter se întreba cam câţi patrulau în parc şi cât timp erau obligaţi să se plimbe prin frig. O gardă defensivă îşi pierdea mult din eficacitate dacă tremura de frig, iar luptătorii îngheţaţi nu făceau două parale.

— Am cafea în camionetă, zise Hunter. Am impresia că nu ţi-ar strica deloc.

— Auzi colo! Îţi dau zece dolari, ba nu, douăzeci!

Hunter râse scurt.

— Stai o clipă.

Urcă în vehicul, luă termosul şi se apropie de gard. Omul ieşi din umbră. Purta un pardesiu lung şi negru şi o pălărie moale trasă pe frunte, iar nasul şi-l vârâse într-un fular întărit de ger. Ochii, deasupra fularului, semănau cu două găuri arse.

Hunter turnă cafea şi întinse ceaşca mică de plastic prin gard. Mâinile care luară ceaşca nu aveau mănuşi, iar degetele erau înţepenite.

Hunter îi zise cu o voce prietenoasă:

— Asta nu e noapte ca să stai afară! Eşti paznic?

— Mda, exact.

Bău o gură zdravănă de cafea şi exclamă:

— Sfântă Fecioară! Mi-ai salvat viaţa cu cafeaua asta. Să ştii că nu glumeam, îţi dau douăzeci de dolari.

— Las-o baltă, zise Hunter. Eşti obligat să stai aşa afară toată noaptea?

— Am impresia că da, răspunse celălalt clănţănind din dinţi. Tu probabil că ai încălzire în camionetă, nu?

— Ah, da! Am pe mine trei straturi de haine termice.

— Termice? Ce mai e şi asta?

— Ca o izolaţie. Reţine căldura corpului şi împiedică intrarea frigului. Nu mi-e frig deloc. Doar la faţă. Am impresia că am faţa moartă.

— O să le pomenesc băieţilor de hainele astea termice; probabil că sunt extra pe o astfel de vreme.

— Mai sunt şi alţii care îngheaţă în întuneric?

— Mda. Că veni vorba de îngheţat... Zici că nu-ţi mai simţi faţa, dar eu care nu mai simt nimic de la brâu în jos! Cred că nu mai pot nici să mă piş!

Hunter şi paznicul începură să râdă. Deodată răsună o voce:

— Milly! Ce faci?

— Mă uit să văd ce se întâmplă, răspunse omul întorcându-se. E doar un tip care verifică liniile.

Omul Mafiei termină de băut cafeaua tremurând şi înapoie ceaşca.

— Mulţumesc tare mult, zise el. Nici nu-ţi închipui câtă nevoie am avut.

Apoi întoarse spatele şi porni spre postul lui.

Hunter urcă în camionetă ca să se gândească. Postaseră santinele şi mai era şi un şef care făcea ronduri periodice ca să-i ţină pe recepţie. Oamenii ăştia erau expuşi de multă vreme frigului şi sufereau de asta, cel puţin unii dintre ei. De asemenea, acum ştiau toţi că în preajmă se afla un tip care verifica liniile de înaltă tensiune.

Bun, pentru început nu era rău deloc.

Hunter demară şi înaintă până la stâlpul electric pe care îl căuta, apoi se deplasă în partea din spate a vehiculului şi începu să pregătească explozibilul. După ce termină o încărcătură, o înfăşură în jur şi alese două detonatoare pe care le puse în buzunarul salopetei.

Peste puţin timp îşi va semnala prezenţa.

*

* *

Tăcut şi discret, căpitanul Hamilton stătea la câţiva paşi de grupul format de Pops Spanno, Charles Drago şi Benny Rocco. Nu voia să ia parte inutil la discuţia lor.

— Auzi, Charlie, zise Spanno. Tu telefonezi tuturor şi spui la toţi să vină aici. Acum însă zici că…

— Nu Charlie zice, îi explică cu răbdare Benny Rocco. Don Gio zice că nu e bine să-i avem pe toţi oamenii ăia masaţi în afara porţii. Charlie avea intenţii bune, dar îţi dai şi tu seama, Pops, aici sunt deja mai mult de două sute de tipi.

— Chiar atâţia aveţi? Eu parcă n-am văzut atâţia, Benny.

— Nu e nevoie să-i vezi, zise Drago. Dar e clar că Jake e binevenit aici, nici măcar nu are nevoie de invitaţie specială. Dacă vrea să intre, n-are decât să intre. Dar să nu vină cu o sută de oameni în urma lui. Asta e tot, punct!

— Ei bine, nu ştiu ce să spun, zise Spanno. Cred că lui Jake n-o să-i convină că e tratat ca un prieten de gradul doi. Tu telefonezi peste tot şi inviţi aici pe toată lumea. Atunci Jake, care e un prieten bun şi loial, îşi adună toţi oamenii ca să fie sigur că vor veni toţi. Pe urmă soseşte şi îi spuneţi să trimită înapoi toţi oamenii. Nu cred că e bine şi sunt convins că lui Jake n-o să-i pice deloc bine chestia asta.

— Totuşi asta e situaţia, Pops, zise Rocco.

— Dar de cine crezi că vorbeşti, zevzecule? întrebă furios Spanno. Ăla care stă afară în frig e Jake Vecci! Stă în frig şi aşteaptă să i se spună că e binevenit cu toţi oamenii lui. El era deja un om mare când tu abia dacă ieşeai din născătoare!

În acea clipă intră Larry Turk şi îşi şterse picioarele pe covorul perie special.

— Ascultă, Spanno, bombăni el. Du-te şi spune-i lui Jake că dacă îi e frică să intre, asta înseamnă că ştie mai mult decât noi despre ceva. Poate să intre când vrea, dar nu cu mai mult de patru maşini. Asta e tot. Nu mai facem alte discuţii.

Turk părăsi holul.

— Vorbeşte de parcă ar fi Dumnezeu în persoană, zise Spanno ironic.

— Cam asta e situaţia, Pops, răspunse Drago.

— Bine, mă duc să-i spun lui Jake, dar nu ştiu cum o s-o ia.

— Trebuie să rişti, n-ai ce face, mormăi Drago.

Spanno se întoarse furios, aruncă o privire spre Hamilton, îi făcu semn să-l urmeze şi ieşi.

Căpitanul făcu doi paşi spre ceilalţi şi le zise:

— Nu ştiu exact ce se întâmplă, dar vreau să precizez că eu nu fac parte din trupă.

— Suntem bucuroşi să aflăm chestia asta, Ham, îi răspunse Drago.

— N-am venit decât pentru că Jake mi-a cerut o escortă ca să traverseze oraşul. Se temea de blocajele provocate de furtună.

— Totuşi afară e o adevărată armată, nu? îl întrebă Benny Rocco.

— Presupun că da, zise Hamilton. Dar nu ştiu de ce. O să-i spuneţi asta lui Don Gio, da?

— Îi vom spune, răspunse Rocco.

— Eu mă întorc în oraş, îi anunţă Hamilton.

— E o idee bună, zise încetişor Drago.

— Da… ăăă, bun, mulţumesc. Pe curând.

Căpitanul ieşi şi el şi cei doi lupi tineri se priviră zâmbind înainte de a pleca în căutarea lui Larry Turk. Turk avea să se distreze tare mult de chestia asta.

*

* *

Hunter înfăşură explozibilul în jurul cablului principal al clubului, apoi fixă detonatorii şi coborî. În momentul următor, vehiculul său gonea pe drumul aproape inexistent care ducea la malul fluviului traversând boschetul din partea de nord a proprietăţii.

Locul acela nu mai fusese folosit de câţiva ani şi servise pentru lansarea la apă a unor ambarcaţiuni de pescuit. Drumul se lăţea în fundătură pe malul fluviului. Mergând cu farurile stinse, Hunter fu gata să ajungă în apă. Suprafaţa fluviului era îngheţată şi acoperită de zăpadă.

Coborî din camionetă şi verifică grosimea gheţii mergând pe ea, apoi urcă în vehicul şi puse pe el o haină groasă de culoare gri. Alese o pălărie moale de culoare neagră şi o trase pe frunte. Verifică pistolul şi puse un încărcător suplimentar la centura de luptă, după care puse în bandulieră un pistol-mitralieră Thompson şi ieşi. Nu voia să rateze începutul festivităţilor.

Fără zgomot, Hunter se deplasă pe lângă suprafaţa îngheţată, pe lângă mal, ascunzându-se în spatele micilor tufişuri îngheţate care mărgineau fluviul. Mângâie cutiuţa dreptunghiulară fixată la centură, care nu era altceva decât micul aparat care comanda activarea detonatorului branşat la cablul electric principal.

Da, trebuia să fie acolo când se declanşau ostilităţile.

În plus, cu siguranţă că el le va declanşa.

Hunter era pregătit.

Şi ceilalţi erau pregătiţi.

Balul putea să înceapă!

CAPITOLUL XIV

Jake Vecci era furios.

— Bun, la urma urmelor, pe toţi dracii! Mă duc! Ce-a spus? Patru maşini? OK. Ascultaţi la mine. Zece băieţi în fiecare maşină fac în total patruzeci. Cei mai buni, auziţi, îi vreau pe cei mai buni! Începeţi cu toţi şefii de echipe. Mario, tu şi Pops, urcaţi în maşină cu mine. Nu uitaţi, cei mai buni patruzeci de oameni pe care îi avem. Ceilalţi vor aştepta.

— Cât timp aşteaptă, Jake? întrebă Meninghetti cu o voce ostenită.

— Aşteaptă să-i anunţăm. Imediat ce lucrurile se lămuresc, îi anunţăm şi vor putea să se întoarcă în oraş. Dar dacă n-au nici o veste, să zicem... într-o jumătate de oră, intră şi ei ca să vadă ce se întâmplă. De altfel... Pops, ar fi mai bine să rămâi cu băieţii ăştia, nu vreau să iau cu mine toate capetele care judecă.

— OK, zise Spanno căruia această idee nu-i displăcea deloc.

— Dacă auzi ceva ciudat, te prezinţi trap-galop!

— Bineînţeles, Jake.

— Mario îi va despărţi pe cei buni de cei indiferenţi.

Cu faţa îngrijorată, Meninghetti îi părăsi şi se deplasă pe lângă şirul de maşini, obligând toţi oamenii să coboare din vehicule, împărţindu-i în două grupuri.

Căpitanul Hamilton se întoarse spre Vecci:

— Bun, eu mă întorc în oraş.

— Ai devenit foarte grăbit, zise cu o voce ironică şi plină de dispreţ şeful Centrului. Ţi-e frică să nu...

— Da, mi-e frică, zise Hamilton întrerupându-l. Exact. N-am ce căuta aici, maşinile mele n-au ce căuta aici şi, de fapt, Jake, nimeni n-are ce căuta aici. Mai mult ca sigur că în momentul ăsta Hunter e în teritoriul tău şi-l face bucăţele. Acolo ar fi trebuit să fii, nu aici ca să pregăteşti un...

— Uite unde era expertul! De când îşi permit poliţaii veroşi să dea sfaturi? Îmi provoci greaţă, *căpitane* Hamilton. Întoarce-te în oraş să-ţi numeri plicurile. După ce le-ai numărat, stai jos şi încearcă să-ţi aminteşti ce erai mai înainte ca Jake Vecci să te ia sub aripa lui protectoare. Haide, mişcă-ţi curu' de-aici, *căpitane.*

Hamilton îşi stăpâni o mişcare de mânie, se întoarse brusc şi plecă cu un pas iute spre maşina lui. Urcă în vehicul şi îi zise poliţistului de la volan:

— Demarează, mergi şi nu te mai întoarce.

Căpitanul îşi amintea deja de viaţa lui înainte ca Jake Vecci să-i cumpere gradul de sergent în schimbul a o mie cinci sute de dolari. În acea perioadă era un poliţist cinstit, un poliţist care dormea bine noaptea şi căruia nu-i era ruşine să-şi privească copiii în ochi. Cum să-i spui copilului tău că până şi un poliţist bun îşi cumpără o promovare dacă nu există alte mijloace. Îşi amintea. De fapt, nu uitase niciodată.

Când maşina demară, Hamilton văzu în depărtare, la lumina farurilor, de cealaltă parte a drumului şi a parcului o mişcare de vehicule. Multe vehicule cu girofaruri, maşini de poliţie care se deplasau lent în întuneric cu toate farurile stinse.

— La dracu! Asta e o descindere! strigă Hamilton şoferului. Accelerează!

Accelerară şi se opriră câteva secunde în drum ca să prevină şi cealaltă maşină de patrulare care se afla la coada convoiului. Totuşi, căpitanul nu, ajunse foarte departe. După trei kilometri fu nevoit să se oprească în faţa barajului instalat de poliţia statului.

După toate aparenţele, toată lumea dăduse curs invitaţiei la bal.

*

* *

Hunter se afla în parc, deplasându-se prin zăpadă, cu pistolul-mitralieră agăţat de umăr.

Auzi pe cineva tuşind în faţa lui, se opri, aprinse o ţigară şi merse mai departe.

O siluetă se desprinse din întuneric: era un om cu o puşcă care tropăia pe loc ca să-şi încălzească picioarele.

— Rezistă, băiete, mormăi Hunter.

— Ce-i? întrebă santinela tuşind.

— Cască ochii. Joliet Jake se află în faţă cu vreo sută de tipi de la Centru.

Omul ar fi conversat bucuros mai departe, dar Hunter îl părăsi fără să mai adauge nimic. Ocoli porticul foarte bine luminat şi se îndreptă spre poarta mare, rămânând aproape de drum. Erau santinele în toate colţurile, sprijinite cu spatele de copaci, stând pe vine în zăpadă, stând de vorbă în grupuri de câte patru sau cinci.

O singură dată i se puse o întrebare lui Hunter.

— Ce cauţi aici? întrebă un om care şi el avea un pistol-mitralieră.

— Charlie m-a trimis, răspunse Hunter trăgându-şi pălăria pe

ochi. Vrea să-ţi spună ceva.

— Charlie Drago?

— Mai ştii şi alţii?

— Unde e?

Vocea era cea a omului care îl strigase pe Milly, tipul căruia Hunter îi dăduse să bea cafea.

— Mergi până la poartă, îi zise Hunter. Deschide poarta şi uită-te înăuntru. Pariez c-o să-l găseşti acolo.

— Şmecheraşule, mormăi omul depărtându-se.

Hunter rămase pe loc, la jumătatea drumului între casă şi poartă. Văzu două faruri trecând printre stâlpii porţii. Căută şi găsi repede un copac în spatele căruia nu se afla nimeni, pregăti pistolul-mitralieră şi îşi strecură degetele pe telecomanda detonatorului.

Maşinile intrară bară la bară, străbătând lent drumul care ducea până la casă. Hunter aşteptă ca maşina din frunte să treacă de el, apoi apăsă pe telecomandă.

Urmă un fulger discret, o mică explozie înfundată şi tot *Giovanni's* dispăru în întuneric. Clubul, parcul, totul deveni invizibil, cu excepţia parcelei de drum luminată de farurile maşinilor lui Vecci.

Prima maşină frână violent, iar următoarele se opriră şi ele imediat. Cineva, de lângă maşini, începu să înjure cu vervă şi farurile se stinseră imediat.

Atunci trase Hunter prima rafală de pistol-mitralieră, îndreptată spre club, nu spre maşini. Gloanţele mari şuierară până la clădire trecând pe lângă limuzinele oprite.

Replica veni imediat, armele trăgând nu asupra lui Hunter, ci în maşinile oprite.

Portierele se deschiseră şi oamenii gemând şi mormăind căzură în zăpadă. Printre împuşcături, vocea lui Vecci tuna şi fulgera, denunţând trădarea lui Giovanni şi îndemnându-i pe oameni să-i ucidă pe toţi cei care se aflau în faţa lor.

Acum se trăgea şi de pe drum şi unii oameni alergau cu sufletul la gură până la insuliţa de maşini blocate.

Bob Hunter, instigatorul jocului, îşi părăsi repede poziţia. Exterminatorul avea acum alte planuri.

*

* *

Unul dintre şefii de echipă, un anume Gussie Tate, se afla la volanul maşinii lui Vecci când aceasta trecu de poarta de fier de la intrare. Alături de el se afla Mario Meninghetti precum şi însuşi

Joliet Jake. În plus, pe cele două banchete din spate se mai găseau încă şapte mafioţi.

Vecci tocmai îi repetase ultimele instrucţiuni omului de la volan:

— Mergi uşurel, Gussie. Să nu le dăm impresia că sosim în trombă. Sosim uşurel şi lămurim problema cu calm. Când intri într-un joc ca ăsta, trebuie să fii psiholog.

— Bine, domnule, răspunse Tate.

Îngrijorat, Meninghetti vru să spună ceva exact în momentul în care se stinseră luminile. În loc să spună fraza la care se gândise, Meninghetti începu să răcnească:

— Ştiam eu! Opreşte maşina! Opreşte!

Fidelul locotenent îşi împingea deja patronul la podea în timp ce Tate, frânând prea brusc, îl lipi pe Joliet Jake de podea. Vecci se afla deci la podea când cele trei maşini se îngrămădiră lent ca un mic tren deraiat.

Ameţit, cu ochii tulburi, Jake se ridica de la podea în momentul în care răsună în noapte rafala de pistol-mitralieră.

Reacţia lui Vecci fu fulgerătoare. Sări afară din maşină, se rostogoli în zăpadă şi începu să îndemne oamenii să ucidă. Toţi oamenii îl urmară cu rapiditate. Apoi noaptea deveni un adevărat haos. Gussie Tate căzu din maşină scoţând un strigăt de durere şi un tip de lângă Vecci începu să se răsucească dezordonat mânjind zăpada cu sângele lui.

Pe toată lungimea convoiului, oamenii ţâşneau afară din maşini trăgând în toate direcţiile şi Jake se întreba în ce trăgeau. Nu avea habar dar, cu un pistol mic de calibru 38 în mână, mafiotul vocifera îndemnându-şi echipele să ucidă.

— Intraţi acolo! Omorâţi-i! Omorâţi-i pe toţi!

În acel moment se auzi un zgomot infernal venind de pe drum şi Vecci înţelese că Pops Spanno îi mâna la luptă pe rezerviştii de la Centru. O porni în patru labe prin zăpadă, depărtându-se instinctiv de maşinile blocate, îndreptându-se spre mirosul sângelui, spre clubul cufundat în beznă.

CAPITOLUL XV

Don Gio se afla împreună cu ceilalţi patru *capi* din Consiliul celor Patru şi cu Pete Lavallo în momentul în care Larry Turk bătu la uşă. Vocea bătrânului răsună arţăgoasă în interfon:

— Acum ce mai e?

— Larry Turk, domnule Giovanni. Trebuie să vă vorbesc imediat.

Uşa se descuie automat şi Larry intră în biroul privat.

Pete Lavallo, furios, se afla aşezat la „locul de onoare” lângă bătrân.

— Îi spuneam lui Pete că ar trebui să-şi ia o vacanţă şi să plece în deşert, şi mai discutam şi de trecut, de timpurile bune de altădată. Pete e de acord că o şedere prelungită într-un aer uscat i-ar face bine la sinusuri. Nu-i aşa, Pete?

— Exact, mormăi Lavallo fără să-şi ia ochii de la Turk.

— Am venit să vă spun, Don Gio, că Jake Vecci se află afară cu vreo sută de oameni. I-am spus lui Charlie…

— Am crezut că vrei să mă scuteşti de ororile astea, Turk, zise Don Gio cu o voce ostenită.

— Da, domnule, dar…

— Dar vrei să-mi povesteşti ideile tale, nu?

Giovanni râse scurt şi se adresă lui Lavallo:

— Sinusul tău te deranjează chiar atât de tare, Pete? Chiar crezi că trebuie să pleci?

— Adică, eu… în fine, mi-ai spus… vreau să spun…

— Ce crezi, Turk, zise bătrânul rânjind. Îl vezi tu pe Pete în deşert?

— V-am spus, domnule, zise încetişor Turk. N-aş vrea ca Pete să sufere.

— Asta e adevărat.

Giovanni se uită cu duritate la Lavallo. Apoi îşi alese cuvintele cu mare grijă:

— Mă gândeam, Pete. Avem o problemă. Poate că vrei să ne dai o mână de ajutor. Adică, într-un fel, să ne ajuţi cu experienţa ta. Asta te-ar putea scuti de o şedere prelungită în deşert. Ce zici?

— Ce vrei tu, Gio, răspunse Lavallo plin de speranţă. Tot ce vrei tu.

— Joliet Jake şi-a pierdut minţile.

— Serios?

Lavallo simţi totuşi că se petrecea ceva neobişnuit.

— Asta e rău. Mai ales pentru un om cu poziţia lui Jake.

— Asta ziceam şi noi, Pete. Trebuie ajutat. Ştii, tinerii n-au apucat să aibă destulă experienţă. Cred… cred că vei fi de acord cu mine… că Jake ar prefera ca cineva din vechea gardă să-l aducă pe drumul cel bun. Un tip ca tine. Înţelegi? Ar fi nedemn să fie pus la locul lui de un tinerel.

— Sunt sută la sută de acord cu tine, Gio, răspunse Lavallo.

Bătrânul *capo* se uită la ceilalţi şi fiecare aprobă cu o mişcare lentă a capului. Consiliul votase în faţa lui Pete Lavallo. Don Gio suspină şi se adresă din nou lui Lavallo:

— Bine, Pete. Dacă vrei să rămâi şi să-i dai o mână de ajutor lui Jake… are nevoie. Cred că vom anula vacanţa ta în deşert.

— Cum vrei tu, Gio, răspunse regele remorcherelor.

— Aşa vreau, Peter, zise *capo.*

Fusese încheiat un contract. Numele lui Jake Vecci se afla acum scris pe un certificat de deces invizibil.

— Ei bine… ăăă… Spui că e afară, Larry? întrebă Lavallo.

— I-am transmis că poate să intre cu patru maşini, zise Turk. Poate că va veni, poate că nu. Adevărul e, după cum spune Don Gio, că a luat-o razna. Habar n-am ce-o vrea să facă. Dar dacă încearcă să intre cu mai mult de o sută de tipi… va trebui să fie oprit. Nu se poate prevedea ce va face în aceste condiţii.

— Evident, murmură Lavallo ridicându-se. Cred că mi-am pierdut arma la motel. Poţi să-mi faci rost de una?

Turk scoase un revolver mic din buzunar şi i-l întinse.

— Cred că ăsta e, domnule Lavallo.

Nu era, dar Lavallo îl luă.

— Exact. Mulţumesc. Bun, mă duc să arunc o privire. Mă duc să mă întâlnesc cu Jake. Poate că va fi înţelegător.

Turk se îndreptă spre uşă însoţit de *caporegime.*

— Îmi pare rău că v-am deranjat, Don Gio, şi pe dumneavoastră la fel, domnilor. Nu veţi mai fi sâcâiţi. Vă promit.

— Asta şi vreau de la tine, Turk, zise Giovanni. Avem de discutat treburi serioase. Auzi, nici o veste despre Hunter?

— Nimic, domnule. Calm total. Probabil că a părăsit oraşul.

— O să vedem, zise *capo.*

Uşa abia se închise în urma lor când Lavallo se întoarse brusc spre Turk.

— Mulţumesc frumos, Turk.

— Lasă, zise Turk zâmbind. Totul e bine când se sfârşeşte cu

bine, nu?

— Cine spune că se sfârşeşte cu bine? se răsti Lavallo. N-am mai executat un contract de cincisprezece ani. Şi, în plus, îl cunosc pe Jake Vecci de şi mai mult timp. Pentru mine asta nu înseamnă că se sfârşeşte cu bine. Important e că n-ar fi trebuit să înceapă.

— Păcat că aveţi acest sentiment, mormăi Turk. Mai ales când Vecci are intenţia să-l lichideze pe Don Gio.

Turk întoarse spatele să plece exact în momentul în care se stinse lumina.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— Nu mai e lumină, îi răspunse Lavallo.

— Ştiu, dar...

În acel moment auzi rafala de pistol-mitralieră răsunând în noapte şi, imediat, riposta celorlalte arme.

Turk se întoarse ca să intre iar în biroul lui Giovanni, dar îşi dădu seama că mecanismul electric nu mai funcţiona. Strigă în faţa uşii:

— Nu te mişca, Gio, mă ocup eu de toate.

Pete the Hauler se poticnea în întuneric străduindu-se să aprindă o brichetă care se încăpăţâna să nu se aprindă.

— Hunter a făcut asta! răcni el. Ştiam că va veni şi-aici! A părăsit oraşul, ai?

Larry Turk nu era de acord. Nu era mâna lui Hunter, ci a lui Joliet Jake şi a celor o sută de oameni ai lui. Reuşiseră să taie firele electrice şi luaseră hotărârea să atace. Şi asta era foarte bine. Familia mucezea. Era nevoie de sânge nou la nivelul de sus.

În timp ce Lavallo încerca să găsească ieşirea, Turk se strecură fără zgomot în partea din spate a casei mergând pe bâjbâite. Dacă avea chef să lichideze un *capo,* ştia unde să-l găsească. Numai că voia să facă invers, să salveze un *capo* şi, făcând asta, să-şi asigure un loc de onoare la curtea lui. Da, Turk bănuia unde se va porni atacul.

*

* *

În parc se dezlănţuise furtuna oamenilor. Detunăturile şi rafalele sunau sosirea morţii în masă.

Compozitorul acestei melodii asculta fiecare mişcare şi contraofensivă, strigătele de victorie şi ţipetele de înfrângere. Da, pornise războiul. Inamicul intrase în luptă, iar Hunter ura ambelor tabere victorie şi înfrângere.

El nu era decât o umbră care se deplasa cu rapiditate pe câmpul alb de zăpadă, îndreptându-se fără grabă spre ultima ţintă a acestei bătălii. Ajunse în colţul clădirii unde îşi lăsă mantoul şi pălăria.

Prinse pistolul-mitralieră de umăr şi urcă pe zid până pe acoperiş, folosindu-se de fiecare scobitură în care putea să-şi pună mâna sau piciorul.

Umărul, slăbit, fu gata să-l lase, dar se controlă şi-şi încetini drumul. Ajunse în cele din urmă la terasa acoperită de zăpadă.

Geamul ferestrei cedă uşor când îl lovi cu piciorul şi traversă o încăpere mică cu miros de substanţe şi de piei.

Auzi deodată zvon de voci, mai aproape de el decât tumultul de afară, şi înţelese că se afla în corpul de sus al unei scări în spirală. Mai jos distinse câteva siluete lângă perete, forme care se aplecau spre fereastră ca să urmărească evoluţia înfruntării din parc.

Hunter pregăti pistolul-mitralieră şi aprinse lanterna. Lanterna lumină puternic încăperea şi Hunter avu certitudinea că nimerise obiectivul.

Oamenii de lângă fereastră – patru în total, cu aerul de vechi gangsteri care reuşiseră în cariera lor – se întoarseră cu repeziciune ca să-şi vadă moartea care se apropia cu paşi mari. O armă bubui jos şi un glonţ trecu pe lângă tâmpla lui Hunter. Dar Hunter trase cu pistolul-mitralieră Thompson, desenând un opt peste şirul acela de *capi.* Lipiţi mai întâi de perete, mafioţii alunecară lent pe podea.

O altă armă se descărcă la fel de violent şi gloanţele smulseră bucăţi din tencuială lângă capul Exterminatorului. Simţi o scuturătură puternică în umărul rănit în timp ce întorcea arma în cealaltă parte a camerei. Braţul îi căzu inert precum şi arma automată, apoi a doua lovitură îl atinse la gât şi se prăvăli cât era de lung pe scară.

Hunter ajunse jos alunecând, încercând cu disperare să bage mâna în salopetă. Prea târziu… Un tip înalt cobora în spatele lui, ţintuindu-l locului cu o lanternă puternică şi un Colt 45 imens pe care îl ţinea ferm în mână.

O voce se auzi din cealaltă parte a biroului.

— Lasă-mi-l mie, Turk!

— Vi-l las, Don Gio, răspunse Larry Turk cu o voce gâfâită.

Colţul dădu un ordin mut care nu avea nevoie de explicaţii suplimentare. Hunter se ridică lent, ameţit, şi rămase în cercul de lumină pe care îl răspândea lanterna aruncată de el.

Fasciculul îl orbea.

— Mâinile pe cap! ordonă tipul înalt.

Hunter puse mâinile pe cap încercând să-şi revină definitiv. Războiul nu era încă pierdut; încă mai trăia.

— Întoarce-te, depărtează picioarele şi sprijină-te cu mâinile de perete!

Hunter cunoştea această rutină şi nu avea de gând să-şi piardă Beretta.

— Du-te la dracu!

Bătrânul chicoti.

— Nu l-ai demolat prea tare, Turk. Cine e? Oare e...

— Da, domnule. E Hunter, răspunse Turk cu o voce triumfătoare. Hunter cel rău! Nu trebuie ucis dintr-un foc, nu-i aşa, Gio? Trebuie să sângereze cât mai mult.

Apoi se răsti la Hunter:

— La perete, scârbă, sau te întorc eu cu un şut la coaie!

În încăierarea de afară se auzi în acel moment o altă sonoritate. Cu ajutorul unui amplificator, o voce răsuna cam neclar în parc, dar Hunter recunoscu cu uşurinţă tonul oficial al celui care vorbea. Se adresă lui Turk:

— Ai face bine să te hotărăşti, idiotule. Poliţaii iau şi ei parte la petrecere!

Bătrânul se duse la fereastră evitându-l pe omul prins de Turk.

— Are dreptate, Turk.

Se dădu un pas înapoi şi se uită cu dezgust la morţii de la picioarele lui.

— Uită-te la ăştia, Turk. Îţi dai seama ce le-a făcut ticălosul ăsta prietenilor noştri?

Turk începu să se uite într-o parte, apoi în cealaltă, cu un aer îngrijorat. Întrebă cu o voce care îi trăda puţin neliniştea:

— Poliţaii? Don Gio, cum o să...

— Poate c-ar trebui să li-l predăm pe individul ăsta, răspunse lent Giovanni reflectând. Cel puţin deocamdată. Asta ne-ar scuti de explicaţii.

— Mda...

De cealaltă parte a uşii se auzi mult zgomot. Cineva bătea cu violenţă şi striga:

— L-am capturat pe idiot! Lasă-mă să intru!

Giovanni oftă şi zise:

— E Pete the Hauler.

Bătrânul îl privi cu maliţiozitate pe Larry Turk. Îndreptă propriul său revolver spre Hunter şi îi zise locotenentului său:

— Lasă-l să intre, Turk. Mi-a venit o idee.

— Fii cu ochii pe el, nici măcar nu l-am controlat, zise Turk mergând până la uşă.

Acţionă manual mecanismul şi uşa se deschise.

Pete Lavallo intră poticnindu-se, trăgându-l după el pe Joliet Jake plin de sânge. În acelaşi moment, în încăpere se revărsă o lumină gălbuie.

— Nu se poate, murmură Turk. Au reuşit să branşeze grupul electrogen.

Lavallo se uita cu ochii holbaţi şi respira din greu. Anunţă cu o voce nesigură:

— Poliţaii sunt afară. Au umplut drumul, sunt cu sutele!

Se întoarse spre prizonierul său supus şi rănit şi îi trase două palme răsunătoare.

— Stai drept ca un bărbat. Te afli în faţa unui *capo.*

Joliet Jake nu prea ştia unde se afla, nici de ce se afla acolo.

Stătea îndoit în faţă, ţinându-se de burtă cu braţul plin de sânge şi gemând tânguitor.

— Dă-mi o mână de ajutor cu… îi zise Lavallo lui Turk.

Apoi îl zări pe Hunter. Pete the Hauler uită brusc de prizonierul său, traversă biroul în fugă şi se opri lângă Giovanni.

— El e! strigă el. Ăsta e rahatul de Hunter!

— Ei, da, zise cinic *capo.*

Larry Turk îl ajută pe infirmul patron al Centrului să se aşeze într-un fotoliu. Lavallo se uită cu ură la „cauza” spaimelor şi necazurilor sale, zicându-şi că nenorocitul din faţa lui era probabil vinovat de toate necazurile şi jignirile suportate în acea zi.

Don Giovanni semăna cu o mâţă care a înghiţit un canar.

Brusc, Pete the Hauler o luă razna, uitând unde se afla şi de ce se afla acolo. Scoase un strigăt răguşit şi se repezi la cel vinovat de toate frustrările lui, încercând să-l lovească pe Hunter în cap cu revolverul lui mic, vrând să-i spargă ţeasta.

Asta era şi ocazia pe care o aştepta Hunter. Îl întoarse brusc pe Lavallo, se folosi de el ca de un scut şi scoase Beretta.

Don Gio descărcă revolverul în corpul protector şi încercă să se deplaseze ca să tragă dintr-o parte. Hunter îi trase un singur glonţ, apoi lăsă cadavrul ca să se întoarcă brusc spre Larry Turk.

Turk tocmai se năpustea asupra lui, trăgând cu Coltul 45, şi Hunter se simţi rănit în două locuri.

Hunter mângâie de patru ori trăgaciul, de două ori din picioare şi de două ori de la podea şi Larry Turk încremeni subit. Al

cincilea glonţ îi intră între ochi, şi Turk căzu lent pe spate.

Hunter se târî până la Don Giovanni. Bătrânul încasase un glonţ în burtă şi ochii i se tulburau cu repeziciune. Tuşi şi pe bărbie începu să i se prelingă salivă amestecată cu sânge.

— Du-mă în fotoliul meu. Lasă-mă să mor demn.

— Vei crăpa aşa cum ai trăit, Gio, îi răspunse Hunter. În rahat până la gât!

Apoi se ridică şi se duse la Joliet Jake care se înfiora de durere şi nu-şi dădea seama de nimic. Hunter se aplecă spre el şi în ochii bătrânului scăpără o licărire confuză.

— Tu eşti tipul de la telefoane?…

— În seara asta am jucat mai multe personaje, Jake. Am fost foarte ocupat.

— Ce noapte nenorocită! zise mafiotul suspinând.

— Tu te descurci bine, zise Hunter ridicându-se, hotărât să părăsească cât mai repede casa.

În acel moment, un alt tip intră în fugă în birou, cu hainele în dezordine. Se opri brusc văzându-l pe omul în salopetă albă şi murmură:

— Dumnezeule!

Hunter îşi zise că expresia era foarte potrivită. Căci cunoştea foarte bine faţa tipului. Oricare american ar fi cunoscut-o. Era o mare personalitate politică a oraşului Chicago şi apăruse pe prima pagină a marilor ziare. Era un om foarte important. Un adevărat VIP.

Hunter simţi o sfârşeală uitându-se la el.

— Ai întârziat Jim, zise el. Sau aici ar trebui să-ţi spun *City* Jim?

Tipul se uita fix la Beretta din mâna lui Hunter. În cele din urmă zise cu o voce resemnată:

— Haide, termină odată!

— Nici vorbă, răspunse Hunter. O să vină şi ceasul tău, amice.

Apoi Hunter se întoarse, traversă biroul somptuos al defunctului Don Giovanni, urcă scara şi apucă pe drumul pe care venise.

Se lăsă uşor să cadă în zăpadă în spatele clădirii şi se îndreptă spre fluviu, analizându-şi din mers rănile şi ascultând zgomotul bătăliei care era pe sfârşite. Poliţiştii ieşeau victorioşi şi Hunter le ura noroc, şi aici şi în faţa magistraţilor cumpăraţi.

Ajunse la vehicul şi pierdu câteva momente ca să-şi aplice comprese pe rănile făcute de Larry Turk, apoi intră pe gheaţă şi porni în susul fluviului.

Pentru un masacru, vila de la malul fluviului se dovedise ideală

şi Hunter era foarte satisfăcut.

EPILOG

Placa din faţa vilei mici din North Side fusese repede rectificată. Acum se putea citi: Leopold Stein, consilier juridic.

Hunter zâmbi şi claxonă. Era patru dimineaţa dar toate luminile din casă erau aprinse. Fata care deschise uşa era cu zâmbetul pe buze şi părea foarte trează. Îl conduse până în salon şi anunţă:

— Papa, a venit domnul.

Hunter reflecta la implicaţiile acestei descrieri chiar în momentul în care se pomeni cu Jimi în braţele lui.

Jimi îl examină cu minuţiozitate, membru cu membru, îngrijorându-se la fiecare rană şi obligându-l pe Hunter să se lase îngrijit şi pansat. În cele din urmă se pomeni la masa din sufragerie, cu Jimi pe genunchi şi o ceaşcă cu cafea în mână.

— Văd că placa a fost modificată, îi zise el gazdei sale.

— Cârtiţa iese la suprafaţă, răspunse Stein zâmbind. N-am să mă mai ascund niciodată de aceşti ticăloşi, Bob.

— Ai grijă, Leo. Maşinăria e în continuare puternică.

— Uiţi că am văzut la televizor, cu o oră înainte de sosirea ta, un reportaj complet despre masacrul pe care l-ai făcut. Din toată Familia din Chicago au mai rămas doar câţiva locotenenţi şi un *sottocapo* foarte demolat. Un anume Meninghetti se află la pârnaie cu un anume Drago.

— Şi Benny Rocco, şi Pops Spanno?

— S-a zis cu ei, răspunse Stein dând din cap.

— Bun, o să-i şterg de pe lista mea. Dar să ştii că nu glumeam, Leo. Ai grijă. Încă au mai rămas ticăloşi în viaţă.

— Asta e sigur. O să fiu la fel de prudent ca tine. OK?

Hunter îi zâmbi sobru, sperând ca cel de sus să-l protejeze pe Leo Stein la fel de mult ca pe Bob Hunter.

Se ridică să plece, gata să înfrunte din nou jungla. Dădu mâna cu Stein, apoi o trase pe Jimi până în birou ca să-şi ia rămas bun de la ea.

— Ai grijă de tine, îi zise el înainte de a o săruta lung şi cu multă tandreţe.

— Ce vei face? Unde te duci? întrebă ea aproape în şoaptă.

— *La pământ!* şopti Hunter.

Ea încremeni o fracţiune de secundă apoi se lipi şi mai mult de el.

— Asta e lumea în care trăiesc. În ea sunt la mine acasă, e singurul loc care mi-a mai rămas.

— O să-mi lipseşti, zise ea cu o voce răguşită.

Hunter se desprinse din braţele sale, merse până la uşă. Întoarse capul ca s-o mai privească încă o dată, apoi ieşi în noapte.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....8
CAPITOLUL III.....14
CAPITOLUL IV.....22
CAPITOLUL V.....29
CAPITOLUL VI.....33
CAPITOLUL VII.....44
CAPITOLUL VIII.....52
CAPITOLUL IX.....58
CAPITOLUL X.....65
CAPITOLUL XI.....74
CAPITOLUL XII.....82
CAPITOLUL XIII.....86
CAPITOLUL XIV.....91
CAPITOLUL XV.....95
EPILOG.....103
CUPRINS.....105

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Suspină ușor în timp ce mângâia trăgaciul. Carabina tresări și un bubuit de tunet se rostogoli peste suprafața lacului. Glonțul țâșni spre țintă dintr-un Magnum 460 și Hunter bloca reculul ca să observe rezultatul. O explozie de carne, de oase și de sânge... Nu mai rămăsese nimic din capul lui Louis Aurielli, un locotenent important al uneia dintre Familiile din Chicago.

Încărcând imediat carabina Weatherby, Hunter ținti următoarea victimă. Fața uimită a gărzii de corp a lui Aurielli, un anume Adonis Sallavecci, apăru o clipă în raza vizuală a lunetei ucigașe. Auzi sunetul primului glonț în secunda în care al doilea îi ciopârțea trăsăturile.

Cadillac-ul lui Aurielli porni brusc, îndreptându-se direct spre poziția lui Hunter. Carabina îl scoase din luptă cu un proiectil tras în roata stângă din față.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-67-3

Lei 8000